

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

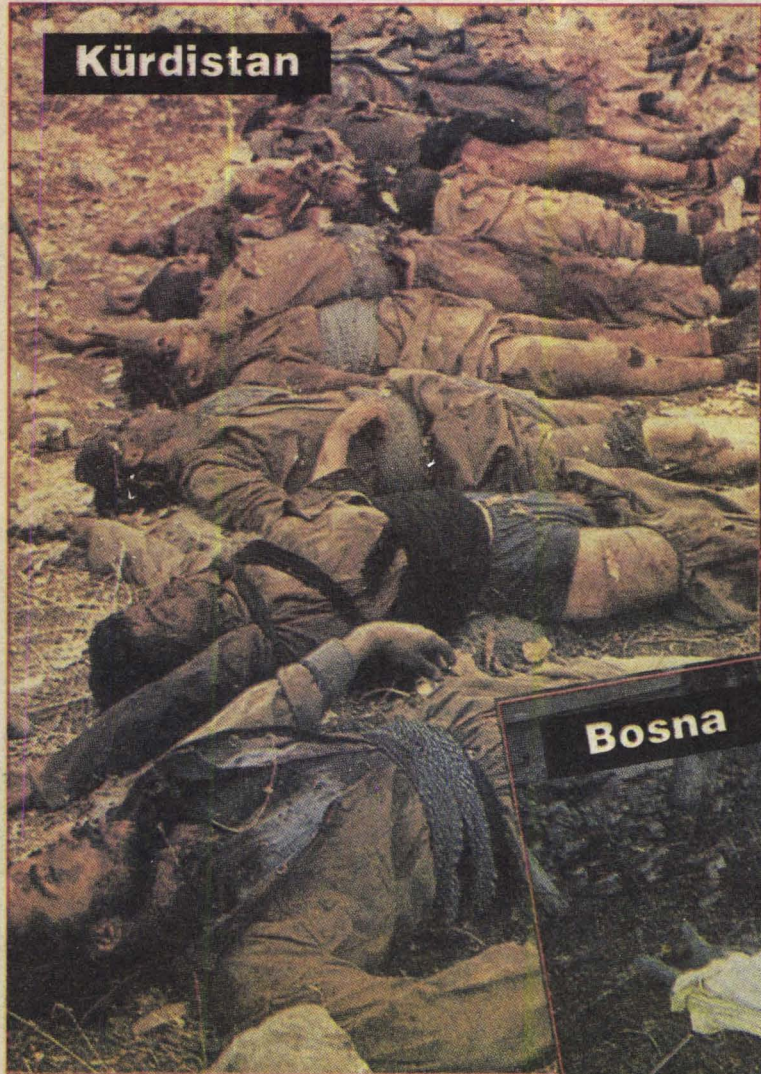
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Eylül '95, Sayı:29, Fiyatı:20 000 TL

Kürdistan

Vietnam

Bosna

Irak

Güney Afrika

Kapitalizm Savaş Demektir! BARIŞ SOSYALİZMLE GELECEK!

Kızıl Bayrak

Barişin gerçek adı sosyalizmin evrensel zaferidir

Bugün bütün dünyada "barış günü" olarak anılan 1 Eylül, aynı zamanda dünyanın tanık olduğu en büyük savaşlardan biri olan II. emperyalist savaşın da başlangıç tarihi. Bu emperyalist talan savaşında milyonlarca insan öldü, insanlık büyük acılarla yüzyüze

Devamı 3. Sayfada...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1 Eylül 1939'da faşist Alman orduları Polonya'ya girerek 2. emperyalist paylaşım savaşını başlattı. Onulmaz bir yıkıma mal olan bu savaşın başlangıç tarihi, hayatını kaybeden 50 milyonu aşkın insanın anısına Dünya Barış Günü ilan edildi.

Oysa insanlığın tüm değerlerini iğdiş eden burjuvazi, barış kavramının da içini boşaltmıştır. Barış haftası nedeniyle çektiği hamasi nutuklarda "barış"ı değil, yeni dünya düzenini ve kapitalist barbarlığı kutsamaktadır. "Barış" ke-

Devamı 3. Sayfada...

Asıl Çöplük Karakiraz Köyü Değil, Kapitalizmdir!

İstanbul'da 70 hanelik küçük bir köy. Karakiraz Köyü. Daha kısa bir zaman öncesine kadar kapitalist sömürden ve sistemin pisliklerinden ancak benzerleri kadar pay alan bu küçük köy, bugünlerde yaşam savaşı veriyor. Sorun: Çevre Kirliliği

İstanbul Anakent Belediyesi'nin çöplük alanı olarak belirlediği Karakiraz Köyü, uzun bir süredir hukuki bir savaş veriyordu. Sonunda; 17 Mayıs 1995 tarihli İstanbul 2 No'lu İdare Mahkemesi kararı, köy halkının itirazını haklı bularak bu alana çöp dökülmesini yasakladı. Ancak bu kararın varlığına rağmen, belediye her gün yaklaşık 5 bin ton çöpü alana boşaltmaya devam ediyor. Karakiraz Köyü halkı, bu fiili duruma direnerek yanıt verdi. Çöplük alanında nöbet tutarak, araçların giriş çıkışına engel oldu.

Sözde düzen muhalifi, "adil düzenci" belediye başkanı R. Tayyip Erdoğan bu direniş karşısında köy halkını teröristlikle suçlayarak işin içinden çıkmaya çalıştı. Sermayenin kolluk güçleri ise, direnen köy halkına kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden vahşice saldırarak tarihi misyonlarını yerine getirdiler. Özel tim destekli jandarma birlikleri, 25 Ağustos'ta gerçekleştirdikleri saldırıdan bu yana köyü ablukaya alarak halkın direncini kırmaya çalışıyor.

Karakiraz Köyü halkı örnek bir tavır sergiliyor. Düzenin tüm oyunlarına ve baskılarına karşı direnerek en meşru haklarını, sağlıklı yaşam haklarını korumak istiyorlar. Onları bu mücadele içerisinde yalnız bırakmamak ve aktif destek vermek gereklidir.

Mücadelenin oklarının bizzat çöpü üreten ve kendisi de bir çöplüğe dönüşen kapitalist sermaye düzenini hedeflemesi zorunludur.

Kapitalizm barbarlık ve ölüm demektir. Kapitalizm daha fazla sömürü ve pislik demektir. İnsan yaşamının hiçe sayılması, kâr ve daha fazla kâr için tüm insani değerlerin ayaklar altına alınması demektir. Dahası sistem, yaşadığı çözümsüzlüklerin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için gerektiğinde en vahşi terörünü devreye sokmaktan çekinmez.

Kapitalizmin ürettiği tüm sorunların muhatabı elbetteki işçi sınıfı ve emekçilerden başkası değildir. Burjuva katmanlar, emek sömürsü üzerine kurdukları sırça saraylarında refah içerisinde yaşam sürerler. Bu sistem içerisinde çöpleri üretenler burjuvalar, bu çöplerin sorunlarını yaşayanlar ise emekçilerdir. Kapitalistler, bu soruna çözüm üretmek isteseler dahi, sistemin doğası gereği bunun koşullarını yaratamazlar. Çünkü, bu kârlarında azalma ve üretimlerinde sınırlılık getirecektir.

Emek-sermaye çelişkisinin farklı bir görüngüsünü

oluşturan çevre sorununun çözümü de kapitalizmin diğer pisliklerinin çözümünden farklı olmayacaktır. Bu sorunun nihai olarak ortadan kaldırılması kapitalist sistemin yıkılmasında yatar. Ve insanla doğanın barışı, ancak işçi sınıfının devrimci diktatörlüğü koşullarında mümkündür.

Kızıl Bayrak

Barişin gerçek adı sosyalizmin evrensel zaferidir

Baş Sayfadan Devam...

kaldı. II. emperyalist savaşın en önemli hedeflerinden biri, sosyalist Sovyetler Birliği'ni yoketmekti. Emperyalizmin vurucu gücü faşizm bu misyonu üstlendi. Sosyalizmi ezme çabası, kaçınılmaz olarak tüm insanlık değerlerini ve birikimini ezme çabasıyla elele yürüdü. Yalnızca sosyalizm değil, çeşitli kültürler ve uluslar ortadan kaldırılmaya çalışıldı. Sosyalist Sovyetler Birliği, kendisine ve tüm insanlık değerlerine yönelmiş bu saldırıyı durdurdu. Faşizmi ezdi ve bu vahşi emperyalist talan savaşını sona erdirdi.

Her ne kadar süreç içerisinde, "barış içinde bir arada yaşama" politikası yozlaşarak emperyalizmle uzlaşma siyasetine dönüşse de, yine de eski sosyalist ülkelerin varlığı, emperyalist savaş eğilimlerini uzunca bir süre sınırlandırabildi. Ama savaşın kaynağı kurutulmadığı, kapitalizm ortadan kaldırılamadığı ölçüde kalıcı bir barış yalnızca bir hayal olabilirdi. Nitekim o süreçten bugüne, tarih bir dizi yerel, bölgesel savaşa tanık oldu. Kore, Vietnam, Kamboçya, Afganistan, Irak-İran, Panama vb. savaşları, bu yerel savaşlardan yalnızca ilk akla gelenleri.

Eski sosyalist ülkelerdeki çözülüş sürecinin ardından bugün artık emperyalistler arası çelişkiler tümüyle "serbest" kalmış durumdadır. Emperyalistler arası çelişkiler giderek daha fazla askeri yöntemlerle, savaş aracılığıyla çözülmeye çalışılmaktadır. Son beş yıllık süreçte, başta Balkanlar-Kafkasya ve Ordoğu'da olmak üzere, birbirinin peşi sıra patlak veren bir dizi savaş yaşanmıştır, yaşanmaktadır. Irak yerle bir edilmeye çalışılmış, Somali işgale uğramış, Ruanda bir kan gölüne dönüşmüştür. Kürdistan'da sömürgeci bir kirliliği sürmektedir. Yugoslavya, Ermenistan ve Azerbaycan emperyalistler tarafından yıkıcı bir savaşın ortasına çekilmiştir. Emperyalist rekabet giderek daha fazla kızıştığına göre, önümüzdeki süreçte pek çok kanlı emperyalist talan savaşıyla yüz yüze geleceğiz demektir.

Savaşa son vermenin, kalıcı bir barışa ulaşmanın tek bir yolu vardır: Savaşın kaynağını kurutmak. Dünya barışının önündeki en büyük engel emperyalist-kapitalist sistemdir. Zira bu ekonomik-siyasal sistem eşitsizlik ve sömürü temelinde yükselmektedir. Daha fazla emekçiyi daha yoğun

sömürmek, her türlü yöntemi kullanarak mevcut kaynakların en azamisini kendinde merkezileştirmek. İşte emperyalist kapitalist sistemin işleyiş mantığı budur. Savaş ise bu amaca ulaşmanın bir yöntemi, bir araçtır yalnızca. Bu sistem değiştirilmeden, iç ve dış sömürüyü, bu uğurda yürütülen emperyalist rekabet sona erdirilmeden savaşları sona erdirmek de mümkün değildir. Böyle olabileceğini iddia etmek, emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşmadan barışseverlik yapmak, ya küçük burjuva saf bir hayaldir; ya da işçi ve emekçileri aldatmayı hedefleyen alçakça bir demagoji.

Bugün emperyalist-kapitalist dünya sahte barış çığlıkları atıyorsa, barış üzerine usandırıcı hamasi nutuklar çekiyorsa, bunun tek bir nedeni vardır. Geniş işçi ve emekçi yığınlarının savaşın gerçek nedenleri üzerine bir açıklığa kavuşmasını engellemek. Kapitalistler eğer "iç barış"tan söz ediyorlarsa, kendi işçilerine "sömürüye sessizce boyun eğin" diyorlardı. Emperyalistler eğer "dış barış"tan söz ediyorlarsa, bu emperyalist tahakküme karşı mücadeleyi engellemek içindir. Onların barış çığlıklarının arkasında, bizzat bu savaş düzenini sürdürmek gayreti vardır. İşçi ve emekçileri gerçek-kalıcı bir barış için, sosyalizmin evrensel zaferi için savaşımdan alıkoymak gayreti vardır. Emperyalist-kapitalist dünyanın barışseverliği öylesine ikiye bölünmüştür ki, bir yandan barıştan söz ederlerken, diğer yandan da sabah akşam işçi ve emekçilere savaşılmaları gereken "iç ve dış" düşmanlardan söz ederler. Ulusal, dinsel her türlü ayrımcılığı, düşmanlığı körükleyerek yığınları sürekli düşmanlık ve savaş psikozu içinde tutmaya çalışırlar. Irak halkını "barış" için katleder, Somali'yi "barış" için işgal ederler vb.

Sınıflarüstü bir barış olmaz. Emperyalist-kapitalist sistem orta yerde duruyorken savaşlar sona erdirilemez, kalıcı bir barış kurulamaz. Savaşların kökeninde, mevcut emperyalist-kapitalist dünya, uluslararası sömürü ve eşitsizlik düzeni vardır. Bu uluslararası talan ve sömürü düzeni yıkılmadan, sosyalizmin evrensel zaferi kazanılmadan kalıcı bir barışa ulaşmak da mümkün olmayacaktır. Kalıcı barışın tek yolu sosyalizmdir!

Kapitalizm Savaş Demektir! Barış Sosyalizmle Gelecek!

Güney Kürdistan'a
Askeri "Müdahale"

Baş Sayfadan Devam...

limesini ağzına her alışında, onu en gerici savaşların, en haksız müdahalelerin örtüsü yapabilmektedir.

Bir araştırmaya göre tüm dünyadaki barınma, beslenme gibi sorunlar, kapitalistler arası silahlanma bütçelerinin 1/4'ü ile çözülebilir. Ne var ki kapitalist dünya, sefaletten kırılan ülkelerde "barış güçleri" ile ve "barış hareket"leri adına yürüttükleri askeri müdahalelerle sömürgeci çıkarlarını güvence altına almayı tercih etmektedirler. Emperyalizm silah ihracatının büyük bir bölümünü Bosna-Hersek'ten Çeçenistan'a, Kürdistan'dan Somali'ye kadar kan denizinde yüzen ülkelere yaparak, devasa karlar kazanmaktadır.

2. büyük emperyalist paylaşım savaşından bu yana belki üçüncüsü yaşanmadı. Ancak kapitalizm içine düştüğü yapısal krizden, dün olduğu gibi bugün de, daha vahşi, daha ilkel, daha kanlı ve daha büyük savaşlarla çıkmaya çalışmaktadır. Dünya, bir çok ülkeyi bir kan gölüne çeviren gerici ve iğrenç savaşlarla sarılmış durumdadır. Dünyayı paylaşmak, pastadan daha büyük pay kapmak için sürdürülen emperyalist rekabet, milliyetçi boğazlaşmaları her zamankinden daha fazla kışkırtmaktadır. Etnik ve bölgesel çatışmaları beslemekte, klasik sömürgecilik yöntemleriyle kanlı işgallere önyak olmakta, bağımlı ülke halklarını ve ezilen sınıfları kukla diktatörlükler aracılığıyla kırımdan geçirmektedir.

Yanı başımızda eski Yugoslavya'da tarihin en barbar, en gerici savaşlardan biri yaşanmaktadır.

● Türkiye işçi sınıfına düşen asla şoven ve ırkçı bir savaş çığırtkanlığına kapılmak olamaz. Aksine, işçi sınıfı; "Dünya'daki haksız kirli savaşlara son! Kürdistan'daki sömürgeci savaş derhal durdurulsun!" şiarını yükselterek ve kardeş Kürt halkının yürüttüğü meşru ulusal kurtuluş savaşına tam destek vererek, "Kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı"na sahip çıkmak zorundadır.

● Bu iğrenç savaş makinası durdurulmadan, savaş ve terörle tahkim edilen sermaye düzeni yıkılmadan her türlü barış çağrısı içi boş bir söz kalıbı olmaktan öteye geçemeyecektir. Kapitalist barbarlığın her adımında ürettiği haksız ve kirli savaş gerçeğinin karşısına soyut bir barış çağrısı ile çıkılamaz!

On yıllardır birlikte kardeşçe yaşayan halklara yeni dünya düzeninin getirdiği, sefalet ve ölümden başka bir şey olmamıştır. Kardeş halklara birbirleri eliyle kan kusturulurken, emperyalist güçler savaş ticaretinden akıl almaz karlar elde etmektedir. Başta kan emici emperyalist ABD, Almanya ve Rusya olmak üzere bu savaşta parmağı olan tüm kapitalist güçler süren vahşeti devasa bir ticarete dönüştürmüştür.

Ancak kirli savaş gerçeğini dışımızda aramaya gerek yok. On yıllardır gözümüzün önünde, Kürdistan'da kardeş bir halkı zorla ulusal köleliğe boyun eğdirmek için sömürgeci bir savaş yürütülmektedir. Sömürgeci sermaye düzeni kardeş Kürt halkını kırımdan geçirmekte, köyleri yakmakta, Kürdistan'ın doğasını yakıp yıkarak harap etmektedir. Trilyonlarca lira Kürt halkının katli için harcanmakta, dolayısıyla silah tekellerine akıtlmaktadır. Emperyalist haydutluk ellerini ovuştururken, kapitalist Türkiye kendi gerici çıkarlarında ısrar etmek adına giderek daha derin bir ekonomik ve siyasal krize batmaktadır. Bir yandan kirli savaşın faturası ezilen sınıflara yıkılırken, diğer yandan şovenizm zehri ile işçi ve emekçi yığınlar hiçbir çıkarlarının olmadığı bu iğrenç sömürgeci savaşa suç ortağı yapılmaya çalışılmaktadır.

Kaldı ki, ülkeler ve uluslar arasında süren savaşlar kapitalist barbarlığın ürettiği savaş gerçeğinin yalnızca bir yüzüdür. Bugün Filipinler'den Peru'ya, Türkiye'den Meksika'ya kadar birçok ülkede işçi ve emekçi sınıflara karşı yürütülen sistemli saldırıları, bizzat sermayenin kendisi "topyekün savaş", "düşük ölçekli savaş" ilan etmiştir. Yalnızca Türkiye'de her yıl binlerce insan faili

meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar, işkenceler ve her türlü zulüm sonucu sermayenin terör cumhuriyetine kurban gitmektedir. Yükselen kitle mücadelesi ve işçi sınıfı eylemliliği karşısında devletin çıplak şiddetini bulmaktadır.

Tüm bunlar tek bir şeyi anlatmaktadır. İşçi ve emekçi sınıfların sömürsü ve ezilen ulusların köleliği üzerinde yükselen kapitalist sistem, her gün daha azgın bir savaş makinasına, dipsiz bir barbarlık çukuruna dönüşmektedir. Bu iğrenç savaş makinası durdurulmadan, savaş ve terörle tahkim edilen sermaye düzeni yıkılmadan her türlü barış çağrısı içi boş bir söz kalıbı olmaktan öteye geçemeyecektir.

Kapitalist barbarlığın her adımında ürettiği haksız ve kirli savaş gerçeğinin karşısına soyut bir barış çağrısı ile çıkılamaz! Sömürünün, sömürgeciliğin kaynağı, kirli savaşların uygulayıcıları ve kışkırtıcıları olan emperyalistlerle, kapitalist güçlerle barış masasına oturulamaz!

Ne koşulda olursa olsun "barış, hemen şimdi!" diyerek ve bizzat savaş suçlularına "barış" çağrısı yaparak gerçek ve kalıcı bir barış sağlanamaz! Aksine bu çağrılar, gerici savaşların, sömürünün ve sömürgeciliğin sorumlularına yönelik mücadelelerin de haklılığını karartmaktadır. Dünyadaki burjuvaziyi devirmeyi hedeflemeyen bir barış mücadelesi, tümüyle meşru olan ezilen halkların ulusal kurtuluş ve proletaryanın sınıf savaşımını gerici emperyalist-kapitalist savaşlarla aynı kefeye koyan berbat bir hümanizm anlamına gelecektir. Ve bugün emperyalist dünya, tam da bu ikiyüzlü hümanist barışçılık örtüsü altında yeni dünya düzenini kan ve şiddet yoluyla tahkim etmeye çalışmaktadır.

Barış için mücadele kapitalizme karşı savaş demektir. Barış devrimle gelecektir! Ne zaman ki her tarafa kan sıçratan bu çürümüş kapitalist sistem yıkılacak, herkesin eşitlik içinde kardeşçe birlikte yaşadığı sınıfsız, sömürsüz sosyalist toplum inşa edilecektir, işte o zaman dünya halkları da barışa kavuşacaktır.

Öyleyse bu uğurda süren tüm savaşlar meşrudur. Dahası barış için zorunludur. Ve bugün barışı belki de en fazla özleyen kardeş Kürt halkını gerçek ve kalıcı bir barışa kavuşturacak olan, devrimci mücadelede ısrardır.

Türkiye işçi sınıfına düşen ise asla şoven ve ırkçı bir savaş çığırtkanlığına kapılmak olamaz. Aksine, işçi sınıfı; "Dünya'daki haksız kirli savaşlara son! Kürdistan'daki sömürgeci savaş derhal durdurulsun!" şiarını yükselterek ve kardeş Kürt halkının yürüttüğü meşru ulusal kurtuluş savaşına tam destek vererek, "Kardeş Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı"na sahip çıkmak zorundadır. Gerçek ve kalıcı bir barış için, Kürt halkıyla birleşerek ve devrimci sınıf savaşımını yükselterek bizzat sermaye iktidarını devirmelidir.

**Ya Barbarlık İçinde Çöküş, Ya Sosyalizm!
İnsanlığı Gerçek Barışa Götürecek
İkinci Bir Çıkış Yolu Yoktur!**

Tekstil Sektöründe Komünist Faaliyet ve Özel Tekstil Deneyimi

Özel Tekstil, tekstil sektöründe faaliyet gösteren çok sayıda fabrikadan biri. Tüm tekstil alanında olduğu gibi, burada da çalışanların çoğu kadın ve gençler. Büyük bir kesimi çocuk denecek (11-13) yaşlarda. Kırsal alandan yeni göçmüşler. Eğitim düzeyleri geri, mücadele deneyimleri yok denecek kadar az. Ağır sömürü koşullarına karşı duydukları tüm tepkilere rağmen tekstil fabrikasının kölelik yaşamına bugüne dek kolayca boyun eğmeleri biraz da bu yüzden.

Ama 250 kişilik fabrikada, bir çok atölye veya fabrikadan geçmiş, daha bilinçli, ileriye çıkmış bir kesim de yok değil. İşte bu kesim, fabrikaya sendikal örgütlülüğü getirmek için önyak olmuş. Zorlu bir uğraş sonucunda fabrika işçileri DİSK Tekstil'de örgütlenmişler ve sendikаны yetki almasını sağlamışlar.

Ne var ki, "fabrikaya sendika sokmam" diyen kapitalist karşılarına dikilmekte gecikmemiş. Daha sürecin erken bir aşamasında (yaklaşık 1 yıl önce) sendika için mücadele veren öne çıkmış işçiler işten çıkarılmışlar. İşçiler tepkilerini o gece mesaiye kalmayarak, ertesi gün ise işe öğleden sonra başlayarak göstermişler. Ancak bu kendiliğinden tepki kararlı bir mücadeleyi başlatmaya yetmemiş. İşçilerin, sonuç alıcı bir mücadele için gereken hazırlıktan, birlikten ve örgütlülüğünden yoksun olduğunu gören patron, daha kapsamlı bir saldırıya hazırlanmış. Yakın süreçte işten çıkarılan 35 sendikal işçi bunun ifadesi olmuştur.

Toplu sözleşme dönemine denk gelen bu saldırı karşısında işçiler ilk defa tüm yakıcılığıyla sonuç alıcı bir mücadelenin gerekliliğini hissetmiş ve 150 işçi "Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!" şiarıyla topluca iş bırakmışlardır. Ne var ki üretim büyük ölçüde durduran işçiler, bu tayin edici ilk adımı, kararlı bir direniş için gereklolan diğer adımlarla birleştirmekte zorlandılar. En büyük eksiklik kendisini yine örgütlülük ve hazırlık planında göstermiş. Herşeyden önce cesaret ve mücadele kararlılığına güvendikleri öncü arkadaşlardan seçilmiş bir direniş komitesinden yoksundular. Kendi aralarındaki birliği sağlam bir zemine oturtamamış, daha geri ve bilinçsiz sınıf kardeşlerinin bu kavgayı tam sahiplenmesi için gereken ön diyalog sürecini yaşayamamışlardı.

Böyle olunca da, direniş üzerindeki denetim çok kısa bir sürede sendika bürokratlarının ellerine geçti. Bu hainler ise direnişi satmak için ellerinden

Tekstil sektöründe çalışanların büyük bir kesimi çocuk denecek yaşlarda. gençlerden oluşmaktadır.

Direnmek Yaşamaktır!

Özel Tekstil işçileri sermayenin azgın saldırılarına karşı kararlı bir direniş hattı öremediler. Ne var ki bu süreçten bir dizi olumlu deneyimle ayrıldılar.

Komünistlerin öncü müdahalesiyle basına ve kamuoyuna bir basın açıklaması yapan işçilerden 10'u Kızıl Bayrak bürosunu ziyaret ederek direnişlerinin bir değerlendirmesini yaptılar.

İşçiler herşeyden önce, sendikаны onları sattıkları konusunda hemfikirler. "Bizi oyuna getirdiler. Biz ileri işçiler olarak bu kirli tezgahların farkındaydık, fakat genç ve geri bilinçli arkadaşlarımıza bunu anlatmakta zorluk çektik" diyen işçiler, sendikacıların işverenle işbirliği içinde olduğunu da ifade ettiler. "Sizlerle daha önce tanışmış olsaydık, yönlendiriciliğiniz altında kendi aralarımızda bir komite oluştursaydık, durum farklı olabilirdi" vurgusunu yapan arkadaşlar, bir yandan etkin bir mücadele örgütleyememiş olmanın üzüntüsü yaşarken, diğer yandan bundan sonraki çalışma yaşamlarında nasıl davranmaları gerektiğinin bilincinde olmanın heyecanını taşıyorlardı. İçlerinden öne çıkmış bir bayan duygu ve düşüncesini şöyle özetliyordu: "Direnmek yaşamaktır, bizim bombamız, tüfegimiz yok ki, tek silahımız emeğimiz, sermayenin saldırılarını geriletmek için üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız". Komünistlerin, örgütlenmenin, komiteleşmenin, birleşmenin ve sınıf dayanışmanın önemi üzerinde konuşmalarına destek veren işçiler, "Hepimiz birbirimize güvensizdik, yalnız olduğumuzu dü-

şünüyorduk, fakat sonra gördük ki hepimiz de birşeyler yapmak, mücadeleyi yükseltmek gerektiğini düşünüyoruz. Daha erken bir tarihte kaynaşabilmiş olsaydık, daha geri ve bilinçsiz arkadaşlarımızı da mücadele safına çekebilirdik" şeklinde düşüncelerini ifade ettiler.

Aralarından genç bir işçi: "Suç biraz da bizim, yeterli cesaret ve atılmalılığı gösteremedik, cesaret biraz da bizim içimizde olmalı" diye araya girince, diğer arkadaşlar ona hak vermekle birlikte sözlerini şöyle tamamladılar: "Evet doğrudur, fakat sizin gibi öncü, bilinçli, devrimci arkadaşların müdahalelerine daha fazla ihtiyacımız var. Sizin önaçıcı olabilmeniz ise uzun soluklu ve sürekli bir müdahaleye bağlıdır. Daha önce tanışmış, biraraya gelebilmiş ve birlikte eğitim çalışmaları yapabilmış olsaydık, Özel Tekstil'in kaderi de farklı olabilirdi".

Evet, bu noktadan sonra ders çıkarma ve özeleştirisi sırası komünistlere gelmişti. Gerçekten de Özel Tekstil'e müdahalemiz ancak sürecin geç bir safhasında olabilmisti. Oysa uzun ve sancılı bir mücadele süreci olan bu fabrikaya erken bir tarihte eğilebilmiş, işçilerle bağ kurabilmiş ve devrimci önderlik müdahalemiz son anda değil de sürekli olabilmiş olsaydı, Özel Tekstil sermayenin saldırılarına karşı kararlıca dikilir ve işçiler mücadeleden kazanımla ayrılırlardı.

Sıcak sohbet işçilerin gazetemizi almasıyla ve sonraki süreçte bizi yeniden ziyaret edecekleri doğrultusundaki sözleriyle sona erdi.

geleni ardına koymadılar. Binbir hile ve oyunla 150 işçinin tazminatlarını alıp işten çıkarılmasını sağladılar. İşçileri satıp direnişi bitirmişler.

Bu aynı süreçte komünistlerin de müdahalesi olmuş. Gerek direniş alanında işçilerle omuz omuza olarak, gerek sundukları politik perspektiflerle mücadelenin kararlı bir tarzda yürütülmesi için devrimci bir inisiyatif sergilediler. Komünistler, özellikle direnişin hain sendika bürokratlarına teslim edilmemesi ve işçilerin bizzat kendi öz güçlerine dayanarak, aralarında seçtikleri bir direniş komitesiyle mücadeleye önderlik etmeleri gereğini özel bir tarzda vurguladılar. Bu süreçten kazanımla ayrılabilmenin tek yolunun militan bir direniş

hattından geçmekte olduğunun altını ısrarlı bir tarzda çizdiler. Bu süreçte işçilerle aralarında sıcak bağlar kurulmuş; ancak buna rağmen yapılan müdahale, devrimcilerle ilk defa tanışan işçiler tarafından belli ihtiyatlarla karşılanmıştır. Sonuç itibarıyla da olumsuz işlemeye başlayan sürecin yönünü değiştirmeye yeterli olamamıştır.

Bugün sonuçtan bakıldığında Özel Tekstil deneyimi önemsiz gibi gelebilir. Ne var ki, sürecin ortaya çıkardığı deneyimler yalnızca Özel Tekstil özelinde değil, tekstil sektörünün geneli için yol açıcı olabilecek bir dizi ders içermektedir.

Özel Tekstil deneyimi herşeyden önce, ne denli genç ve

deneyimsiz olursa olsun işçilerin devrimci politik müdahaleye açık olduğunu ortaya koymuştur. Bir mücadele isteği var, ancak onu kararlı-militan bir direniş hattına kanallize edecek bir önderlik yok. Sanayi sektörünün aksine tekstil alanında sınıf bilinçli öncü işçiler son derece sınırlı bir kesimi kapsamaktadır. Bunun bir nedeni işçilerin kırsal kesimden gelmesi, kültür düzeyinin zayıflığı, eğitimsiz kadınların ve çocukların ağırlıklı olması ise, diğer nedeni de bu alanda neredeyse gündelik hale gelmiş tensikatlardır. Öncüsüzleştirme saldırısı burada özellikle yögundur.

Ve yine tensikatların kendisi nedeniyledir ki, bu alanlarda sürekli, derinlemesine bir komünist faaliyet yürütmek ol-

dukça zordur. İlk bağlar nispeten kolay kurulabilmesine rağmen, bu ilişkiler üzerinden yürütülen bir çalışma hızla söz konusu işçilerin işten atılmasını ve çalışmanın sekteye uğramasını beraberinde getirmektedir.

Özel Tekstil deneyiminin de ortaya koyduğu gibi, gerçek bir hazırlığa dayanmayan bir devrimci önderlik müdahalesinin işçiler üzerindeki dönüştürücü etkisi direnişin karakterini belirleyici nitelikte olamamaktadır. Ne var ki, işçilerin önemli bir kesiminin bu süreçte bir bilinç sıçraması yaşamalarına neden olabildiği demuhakkaktır. Burada önemli olan, direnişin bitmesiyle birlikte, Özel Tekstil ve benzeri yerlerde kurulan ilişkilere gereken önemi atfetmemek gibi bir hataya düşmemek; aksine ister atılan işçilerle ister halen fabrikada çalışan sınıf kardeşleriyle süreç içinde daha fazla bütünleşmeyi sağlayacak kuşatıcı bir ilişki biçimini geliştirebilmektir.

Sıcak bağlar geliştirilen atılan işçilerin büyük bir bölümünün yeniden tekstil alanında çalışacağı da göz önüne alındığında, bunlar ve benzer ilişkiler üzerinden tekstil sektöründe köklü ve etkili bir devrimci çalışmanın başlatılabileceği de açıktır. Dikkat edilmesi gereken temel noktalardan biri, faaliyetin uzun soluklu yürütülmesi gerektiğidir. Faaliyetin henüz başında erken bir saldırı ile yüz yüze gelmemek için eğitim çalışmaları, komiteleşme vb. girişimler mümkün olduğunca gizli yürütülmelidir.

Özel Tekstil deneyimi işçilerin bizzat mücadele içerisinde hızla dönüştüğünü göstermiş olsa da, bunun geri ve eğitimsiz kesimin ileriye atılabilmesi, sınıfın örgütlü birliğinin sağlanması için yeterli olmadığını da ortaya koymuştur. Tekstil alanının ağır sömürü koşulları mücadele dinamiklerini bir bakıma kendiliğinden üretmektedir. Ancak bu potansiyelin gerçek gücüyle yüzeye çıkması, özellikle genç ve deneyimsiz işçiler açısından ancak uzun soluklu bir eğitimle mümkündür. Kuşkusuz bu eğitim kuru teorik bir okuma çalışmasına indirgenemez. Aksine bizzat hayatın ve mücadelenin içinde kazanılabilecek birşeydir. Ancak kırsal kesimden yeni göçmüş, kültürel olarak da gelişmemiş işçileri kuşatabilmek için yakın bir diyalog ve ilgi zorunludur. Ve bu proletaryanın bağımsız düşüncesinin temellerini döşeyen bir ideolojik eğitimle de birleşmelidir.

Genç tekstil işçileriyle ilişkilerde önem taşıyan diğer bir nokta çoğunluğunun dev-

rimcilerle yeni tanışıyor olmalarıdır. Onlara güven vermek, herşeyden önce yaşamlarını, sorunlarını paylaşmak, mücadelelerinde onlarla omuz omuza olmak ve çıkarlarının tavizsiz savunucusu olduğumuzu bizzat ortaya koyduğumuz pratikle kanıtlamakla mümkündür. Bu işçilerin sendikal örgütlülükle de ya hiç tanışmamış olması ya da yeni tanışıyor olması, sendika bürokratlarına karşı yürütülecek mücadelenin kolaylıkla işçilerin kendi öz örgütleri olan sendikalara yabancılaşması, uzak durması sonucunu doğurabilmektedir.

Kuşkusuz bu ihanetçi sendika bürokratlarına karşı verilecek mücadeleyi zayıflatmamalıdır. Tersinden onun çok daha etkili yürütülmesinin gereğini belirtir. Ne var ki, sendikal örgütlülüğün anlamı ve gerekliliği üzerinden işçilerin özel bir tarzda eğitilmesini de şart koşar.

Tekstil sektöründe örgütlenme bilinci genelde zayıftır. Ve bu büyük oranda genel bilinç zayıflığı ile bağlantılıdır. Küçümsenmemesi gereken diğer bir faktör ise bu alanda yaşanan sirkülasyondur. Fabrika ve atölyelerde kalıcı olarak çalışan işçilerin sayısı oldukça düşüktür. Bu olgunun sürekli bir örgütlenme faaliyeti için ciddi olumsuzluklar taşıdığı kuşkusuzdur. Öte yandan bu, tersinden bir avantaja da dönüştürülebilir.

Ulaşılan ve tanımlı hale getirilen ilişkiler aracılığıyla bir çok alana hızla yayılmak mümkündür. Tekstil sektörü bir dizi irili ufaklı atölye ve fabrikalardan oluşuyorsa da, bir çok yerde bunlar öbeklenmiş haldedir. Özel Tekstil örneğinde olduğu gibi ulaşıldıktan sonra işten atılan ilişkileri buralara yönlendirmek ve burada derinlemesine bir çalışma başlatmak hem örgütlenme alanında mesafe almayı kolaylaştıracak ve hem de bu örgütlülüğü genele yaymak noktasında bir dizi avantaj sunacaktır. Öte yandan, yaygın olduğu ölçüde dağınık ve derinleşmeyi zorlaştıran bir çalışma tarzının da önüne geçecektir.

Tekstil sektöründe Kürt işçiler özel bir ağırlık oluşturmaktadır. Bu, politikleştirme saldırısının yanıt bulabilmesini kolaylaştıran bir faktördür ve değerlendirilmelidir. Yine yaygın olarak bu alanda çalıştırılan göçmen işçiler de özel bir politika gerektirmektedir. Zira bu işçiler genellikle daha ucuza çalıştıkları için diğer işçilerin tepkilerini çekmekte, şovenizme daha açıktırlar ve kendi içinde kapalı bir yaşamları vardır. Sınıf olma bilinci ve birleşmenin, sınıf dayanışmasının ve ortak örgütlenmenin yakıcılığı tekstil işçilerine yönelik döne döne işlenmesi, devrimci propaganda ve ajitasyonun yükselmesi gereken temel halklardan biridir. Bu yalnızca değişik uluslara ait işçiler arasında bir kamplaşmanın önlenmesi açısından

değil, tekstil alanında mücadelenin sonuç alıcı olabilmesi açısından böyledir.

Tekstil sektörünün sermaye iktidarı için stratejik önemde bir sektör olmaması, bu alanda kalifiye işçi ihtiyacının sınırlı olması, sektörün binbir atölye ve fabrikaya bölünmüş olması gibi tüm özellikler, Özel Tekstil örneğinde de görüldüğü gibi kapitalistin kolayından kitlesel bir tensikati göze alabilmesini getirmektedir. Dahası, üretim uzun vadeli durdurulduğunda dahi, bu, sektöre yayılan genel bir direnişle birleşmediği zaman, sermaye rejimini ciddi anlamda tehdit eden bir gelişme olmamaktadır. En fazla işyerinin sahibi kapitalisti zor durumda bırakmaktadır.

Ancak yukarıda söylenenlerden, mevzi direnişlerin bir kazanım sağlayamayacağı sonucu çıkarılmamalıdır. Kaldı ki, Özel Tekstil gibi son derece sınırlı bir mücadele süreci olan ve direnişi başarısızlıkla sonuçlanan bir fabrikada ortaya çıkan deneyimler bile işçi sınıfı için önemli kazanımlardır. Diğer taraftan ise militan bir mücadele çizgisine sahip bir mevzi direniş, işlerin çıkırından çıkmasından ve yakılan kıvılcımın diğer fabrikalara yayılmasından korkan sermaye rejimine geri adım atılabılır ve pekala kazanımla sonuçlanabilir. Vetam da tek tek mevzi direnişlerde elde edilen deneyimlerin kendisidir ki, genel bir direnişin zeminini döşeyecek, patlak veren radikal bir mevzi direnişin hızla yayılmasını, genelleşmesini sağlayabilecektir.

Tüm diğer alanlarda olduğu gibi tekstil alanında da komünistlerin görevi işçi sınıfının devrimci politik önderlik ihtiyacını karşılamaktır. Ancak politik bilinç ekonomik-demokratik haklar uğruna mücadele bilincinden bağımsız bir şey değildir. Tekstil işçilerinin yalnızca politik mücadele deneyimleri değil, ekonomik mücadeleden deneyimlerinin de son derece sınırlı olduğu gözönüne alındığında, burada ikisinin ustaca birleştirilmesinin özel bir önem taşıdığı da kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Kaldı ki Tekstil işçilerinin dikkatini toplumsal sorunlara çekmek, hem yaşadıkları vahşi kapitalizm gereği ve hem de Kürt sorunundan kadın sorununa dek toplumsal sorunların göbeğinde bulunmaları nedeniyle hiç de zor değildir. Yeter ki ısrarlı ve sürekli, yalın ve etkin bir politikleştirme saldırısı yürütülebilsin. Devrimci propaganda ve ajitasyon düzenli bir tarzda buradaki seçilmiş alanlara taşınabilsin. İşçilere bir sınıfta oldukları ve sömürsüz, eşit, özgür bir toplum kurma misyonunu taşıdıkları kavratılabilir. Bu temelde, fabrikalarda sınıf örgütlülükleri ilmi ilmi örölsün. Sosyalizm idealinin, uğruna ölünecek denli canlı olduğu, komünist önderler olarak bu mücadelenin en ön saflarında savaşarak gösterilebilsin.

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

ESENYURT: Çelişkilerin Şekillendirdiği Kent

Esenyurt, (eski adı Eskinos) geçmiş hayli eskilere dayanan tipik bir Trakya köyü iken; Türkiye'nin kapitalistleşme sürecine paralel olarak genişlemiştir. Çelişkilerini de beraberinde derinleştiren bir kent görünümüne bürünmüştür. Nüfus ve çelişkiler alanındaki asıl patlamayı ise, Türkiye tarihi için her açıdan bir dönüm noktası olan 1980 sonrasında yaşamıştır. Gerek sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'da uyguladığı göçe zorlama politikası nedeniyle, gerek kırsal alandaki iktisadi yetersizlikler sonucu insanlar bölgeye adeta hücum etmişlerdir. Bölge, batısında Büyük Çekmece, kuzeyinde Altınşehir, doğusunda Avcılar ve güneyinde ise Yakuplu bölgeleriyle çevrilmiştir. Nüfusu ağırlıklı olarak Kürtlerden (özellikle Kars) oluşmaktadır. Bunun dışında kendi iç dünyasını kurmuş mahalleler oluşturan Bulgar ve Yugoslav göçmenleri ve köyün yerlileri olan Çingeneler diğer etnik unsurlardır.

Bölge 1989'a kadar köy statüsünü korurken butarıhten sonra B.Çekmeceye bağlı bir beldeye dönüşmüş ve belediye olmuştur. İki dönem yapılan seçimleri eskilerin "hızlılarından" G. Çapan kazanmıştır. (Son seçimlerde Çapan'ın oyu %17.5, Boykot %24) Bölgenin çarpık kentleşmesi sonucu ortaya çıkan altyapı eksiklikleri hala şiddetli bir tarzda sorunların başında gelmektedir. Kanalizasyon, yol, su, yeşil alan gibi sorunlar çözümsüzlüğünü korumaktadır. Bölge insanı bu sorunlarla ve bunun çözüm vaatleriyle karşılıklı bir gidiş gelişi yaşamaktadır.

Bölge, kurulu bulunan ve hızla kurulmakta olan fabrikalarıyla bir sanayi bölgesi konumundadır. Esenyurt'un hızlı nüfus artışı, bölgede potansiyeli sürekli büyüyen bir proletaryayı yaratmaktadır. Bu ise sermaye sahipleri için sömürüye açık ücretli köleler anlamına gelmekte ve böylece hergün yeni yeni fabrikaların oluşmasına zemin hazırlamaktadır.

Genel olarak bölgenin endüstriyel konumuna bakıldığında hemen her iş kolunda fabrika örnekleri görülebilmektedir. Bu sanayi bölgelerini bu esaslar üzerinden üç bölge üzerinden toparlayabiliriz.

1- Avcılar'dan Esenyurt'a sapıldığında direkt olarak içerisine girilen bölge: Bu bölge Avcılar ile Sonevlerdiye nitelenen coğrafik hat üzerindedir. Tekstil işkolu yoğunluktadır. Bunun dışında oto yan sanayi, elektronik işkolu, mobilya işkolu, kimyave lastik işkolları belirleyici bir ağırlık taşımaktadırlar. Bu fabrikalarda çalışan işçi ge-

reksininin % 90'ı Esenyurt bölgesinden karışılmaktadır.

2- Esenkent-Hadımköy-B.Çekmece'nin sınırlardığı bölge: Bu bölge 1985'ten, özellikle de 90'dan sonra sanayiye ayrılmış bir bölge olarak dikkat çekmektedir. Bölgede her işkolundan onlarca işletme bulunmaktadır. San-Bir diye adlandırılan bölge Beylikdüzü'nden Hadımköy'e ayrılan yol üzerinde sağlı sollu olarak konumlandırılmış ve sanayinin hizmetine sunulmuştur. Halen onlarca işletme inşası ile de dikkat çekmektedir. Bundan başka aynı bölgede kurulu bulunan Evren Sanayi Sitesi de yoğun bir hareketlilik yaratmaktadır.

3-Haramidere-Gürpınar-E.5 arasında kalan bölge: Bu bölgede özellikle 1980'den sonra yerleşime ve sanayiye açılmıştır. Tekstil, metal, kimya, oto yan sanayi, elektronik gibi işkolları bulunmaktadır. Bundan başka küçük işletmeler halinde sanayi sitelerini görmek mümkündür.

Sözü geçen tüm işkollarının ve sanayi bölgelerinin işçi ihtiyacı yoğun olarak Esenyurt bölgesinden karşılanmaktadır. Sabah 06.00-08.00 arasında Esenyurt merkezindeki işçi yoğunluğu, servis araçlarının çokluğu bunun açık göstergeleridir.

Bölge insanların durumlarına bakıldığında, düzensiz vermiş olduğu bilinç ve din unsuru önemli etkenler olarak karşımıza çıkmaktadır. En son Gazi olaylarından sonra yapılan gösterilere 500 civarında insanın katılmış olması üzerinde önemle durulması gereken bir durumdur. Genç nüfus yoğun olarak burjuva davranışlar sergilemekte olup, çarpık bir spor (futbol) ve yozlaşmış bir cinsellik anlayışı üzerinde kurulan bir dünya baskın olan ve davranışlarını şekillendiren etmenlerdir. Bölgenin özellikle Kürtlerden oluşması, yoğun bir proleter nüfus barındırması her kesimden devrimci/demokratları bölgeye çekmiş ve burada konumlanmalarını beraber getirmiştir. Bu konumlanış genel anlamda bir mekanik bakışla şekillendiği için bölge gerçek anlamda devrimci politik bir düzeye çıkamamıştır. Gazi olayları ertesinde geleneksel halkçı politik platformlarının "doğrulandığını" sanan politik yapılar bölgeye yoğunlaşmışlardır. Bölgede özellikle geleneksel küçük-burjuva radikalizmi ile halkçı kesimler, ayrıca da alevi derneklerinin çalışmaları kendini göstermektedir. (Yazılar, afiş, dergi, dağıtım) Evrensel çevresinin ve P.S.A Canlar derneğinin birer kültür evi faaliyet göstermektedir. Okul dönemlerinde ise liselere yo-

ğunlaşılmakta, burada az çok biretliklik sağlanabilmektedir. Bölge ayrıca ulusal mücadele açısından da önemli bir merkezdir. Nüfusun büyük bölümünün Kürt oluşundan dolayı Kürdistan'daki kirli savaşı ve ulusal kurtuluş mücadelesi özellikle dikkatle izlenmekte ve mücadeleye sıcak bakılmaktadır. Bu alanda en belirleyici güç HADEP'in varlığıdır. Ne var ki geçmiş Newroz'larda (1992) önemli katılımlar sağlayabilen ve "Küçük Kürdistan" ünvanı ile anılabilen Esenyurt, aynı etkinliği bugüne dek sürdürememiştir.

Esenyurt'un sorunları nerede ise dağlar gibi büyümüş ve içinden çıkılmaz duruma gelmiştir. Bölge 1980'den sonra yoğun olarak yerleşime açıldığı halde halen altyapı sorunları büyük kısmı ile durmaktadır. Kanalizasyon ve su en önemli sorunlar olarak öne çıkmaktadır. İnsanlar sularını sağlıklı bir biçimde ya kuyulardan ya da İSKİ'nin dağıtım yaptığı tankerlerden karşılamaktadır. Daha geçenlerde bu sorunların çözümü için ortalama hane başı 20-25 milyon TL arası para toplanmıştır.

Ulaşım da yine önemli sorunlardan biridir. Bölgenin dağınık olması ve çoğu semte araç veren bir düzenlemenin bulunmaması yüzünden ya da yollar buna müsait olmadığından insanlar 20-25 dakika yürümek zorunda kalabilmektedir. Yine arayollar yağışlarda "çamur denizine" dönüşmekte ve bunun sonucu yayılan hastalıklara, aynı şekilde yangın v.b sorunlara anında müdahale edilememektedir.

Semtlere göre etnik yoğunluk şöyledir:

Esenyurt: genel olarak Kürt, Fatih Mah.: Kürt, Çingene, Türk, Saadetdere mah: Kürt, Laz, Göçmenler, Türk, İnçirtepe Mah.: Kürt, Laz, Türk, Örnektepe Mah.: Göçmenler, Mehterçeşme Mah.: Kürt, Bağlarçeşme Mah.: Kürt, Laz, bölge yerlileri.

Bölge oldukça yoğun olarak toplu konut alanlarıyla çevrilmiştir. Güneyinde Beylikdüzü, batısında Bahçeşehir-Esenkent-Boğazköy gibi yerleşim alanlarıyla modernliği, Esenyurt merkezi ile de geri kalmışlığı ifade etmektedir.

Genel olarak nüfus, iktisadi ve siyasi veriler, altyapı sorunları, ulusal dinamikler bölgeyi ve insanları şekillendiren olgulardır. Çelişkiler ve potansiyel, devrimci bir çalışma için zengin olanaklar sunmaktadır. Yeter ki imkanları, komünist perspektiflerimiz doğrultusunda bir devrimci çalışmayla güce çevirelim.

Sınıf Hareketine Devrimci Politik Müdahale ve Eminönü Direnişi Dersleri

15 Mayıs'ta başlayan Eminönü direnişi, 101 gün sonra, 23 Ağustos'ta imzalanan protokolle sona erdi.

İmzalanan protokol, gazetemiz yayına hazırlandığı sırada henüz kamuoyuna sunulmadı. Direniş komitesi tarafından yazılı açıklamalardan da anlaşıldığına göre, işten atılan 265 işçiden, emekliliğine 5 yıl veya daha az zaman kalan 80'inin işe dönmesi, dışarıda bırakılanlara da yasal haklarıyla 60'şar milyon ek tazminat ödenmesi ve bir işe yerleştirilmeleri, işverence kabul edilmiş durumda.

Bilindiği gibi tensikat, burjuva faşist yasalara uygun biçimde gerçekleştirilmiş, yani işçilerin tazminatları önden bankaya yatırılmıştı. Ne var ki, Eminönü işçisi tazminatlı da olsa, tensikati kabul etmedi. İşe geri dönme temel talebiyle direnişe geçti. Bu durum baz alındığında, genel olarak "yasal haklar", özel olarak da tazminatları direnişin kazanımlar hanesine yazmak pek de doğru değil. Böylece geriye, kazanım adına kala 265 işçiden 80'inin geriye dönüşünün sağlanmış olması kalıyor.

Ama bu 80 işçinin işe geri dönüşü, sınıf hareketine ancak günlük-iktisadi alanın dar penceresinden bakıldığında bir kazanım olarak görülebilir. Ve bugün, devrimci basına yansımaları üzerinden, direnişçi işçilerin, direniş komitesi ve şube yönetimi bazında direniş yönetiminin değerlendirmeleri tam da bu dar çerçeveye sınırlıdır. Direnişin sonuçları hakkında tam zıt fikirlere sahipmiş gibi görünen iki kesim işçinin bakışlarına da bu kavrayış hakimdir. Kazandık diyenler; "80 işçinin dönüşü, 60 milyon ek tazminat ve yasal haklar"dan, kaybettik ya da satıldık diyenlerse; "işe dönmeyenler"den söz ediyor. Sendika yönetiminde olmak, direniş komitesinde olmak, devrimci yayınlara şu ya da bu biçimde yazabilmek vb. "ileri işçi"liğin göstergeleriye eğer, Eminönü direnişçilerinin en ileri bilincinin, 101 gün bir çok canlı biçimler altında süren bir direnişten sonra bile, hala kendiliğindenliğin dar alanında kaldığı, devrimci bir sınıf bilincine sıçratılamadığı ortadadır.

Devrimci işçiler, her türden işçi hareketini, kitlede sınıf bilincinin gelişmesi, mücadele deneyim ve birikiminin artırılması yönünden ele alır, kazanım ve kayıplar hanesinin başına bunları oturturlar. Elbette somut başarıların anlamını ve önemini hiç bir zaman küümsememek gereklidir. Ancak, herhangi bir eylemin sonucunda elde edilen "maddi" kazanç veya kayıpları hesaplayabilmek için devrimci ya da sınıf bilinçli işçi olmak gerekmiyor. Bugün, her sıradan işçinin yapabildiği ve geri bilinciyle yaptığı zaten budur. Bu bakışla, Eminönü direnişçilerinin kazanç hanesine yazılması gerekenleri şu soruların yanıtlarında bulabiliriz:

Eminönü direnişçileri, yaşadıkları tensikatın, sermayenin işçi sınıfına yönelik genel saldırılarıyla bağlantısını kurabilmişler midir? ANAP şahsında bir bütün olarak düzeni ve düzen partilerini tanımışlar mıdır? Polis gücünün üzerlerine gönderilmesi, direnişin devlet zoruyla bitirilmeye çalışılması, sistemin koruyucu gücü olarak devleti daha yakından tanımlarını sağlamış mıdır?

Eminönü Belediyesi'nin tensikat girişimi, sadece İstanbul çapında ve bir günlük bir genel belediye greviyle dahi cevaplanabilseydi, sonuç çok daha farklı olurdu. Ama böyle bir görev, her fırsatta sınıfa ihanetinden dem vurulan sendikal bürokrasiden beklenemeyeceğine göre, bunu bizzat tabandan örgütlemek gerekiyordu. Bu gereklilik, bugün sürmekte olan direnişler için de geçerlidir.

Direnişin yalnızlığı ve yalıtılmışlığıyla, sınıfın diğer bölüklerinden anlamlı ve etkili bir destek alamamaları, onlara, işçi sınıfının birliği ve dayanışmasının yakıcı önemini ne kadar kavratmıştır? Örneğin, Eminönü direnişçileri, aynı süreçte yaşanan Şişli direnişiyle etkin bir dayanışma örgütlemek için çaba göstermişler midir? Bugün sürmekte olan direnişlerle dayanışma, onlara destek sağlama konusunda bir çabaları, örgütlenmeleri var mıdır? Bu sorular daha da çoğaltılabilir ve her birine verilecek olumlu yanıt Eminönü direnişinin ve daha da önemlisi Türkiye işçi sınıfının kazanç hanesindedir.

Sınıf Hareketine Devrimci Politik Müdahale ya da Politik Sınıf Hareketinin Örgütlenmesi

Devrimciler, sınıfın kendiliğinden hareketine müdahale ederken, iki temel görevi birbirinden ayırmadan ve birincisini ikinciye tabi kılarak ele alırlar. İlki, hareketin kendi içinde yükselmesi, taleplerini elde etmede kararlı ve ısrarlı olması ve nihayet o taleplere ulaşmasıdır. İkinci ve esas olan ise, harekete katılan işçilerin gündemine, sınıfın/ülkenin/dünyanın politik sorunlarının sokulması, öncü işçiler başta olmak üzere, direnişçilerin kendi sınıf ideolojileriyle kaynaşması, iktidar mücadelesine kazanılmasıdır. Bu ikinci ama asıl görev yerine getirilmeden, birinciyle sınırlı kalınarak yapılan bir "devrimci" müdahale, olsa olsa devrimci sendikacılıkla sınırlı kalır. Oysa sendikalar devrimci müdahaleyi de kapsamakla birlikte, "sınıf hareketine devrimci müdahale" esas olarak politik müdahale olarak algılanmalıdır.

Sınıf hareketindeki tıkanıklık pek çok çevre tarafından görülmele birlikte, bunun kaynağı doğru tespit edilemediği oranda, nasıl aşılabileceği sorusuna verilen yanıtlar da farklı farklı olabilmektedir. Bugün üç ana konfederasyon şahsında somutlanan sendikal koruculuk sistemi,

hareketin önündeki en büyük engellerden biridir. Ne var ki bu, hareketteki tıkanıklığın netek, ne de temel nedenidir. Eğer sendikal koruculuk, tıkanma temel nedeni olarak tesbit edilirse, tıkanıklığın aşılması da, doğal olarak sınıf sendikacılığına bağlanacaktır. Nitekim pek çok çevrenin düştüğü temel hata tam da buradadır.

Sendika bürokrasisi, mutlaka ve kısa zamanda yıkılması gereken ciddi bir barikattır. Bununla birlikte, bugün, hareketin tıkanıklığı asıl olarak politik öncü ihtiyacının karşılanamamasında ifade bulmaktadır. Dolayısıyla asıl müdahale de sendikal değil, politik alandan yapılmak durumundadır. Burada dikkat çekmek gereken bir konu da, politik müdahalenin, sendikal alan dahil olmak üzere geniş bir kapsayıcılığa sahip olduğudur. Sınıf sendikacılığının ne olduğu, neye hizmet etmesi gerektiği, sendikal koruculuk barikatının nasıl yıkılabileceği türünden soru ve sorunlar politik müdahalenin ele aldığı ve çözmek zorunda olduğu konulardır. Yani, çözümlenmesi gereken temel halka olarak politik öncü ihtiyacının tespit edilmesi ve politik alandan müdahalenin gerekliliği sendikaların devrimcileştirilmesi görevini dışalamamakta, tersine bunu da kapsamakta, bu yönde çalışmayı zorunlu kılmaktadır. Oysa devrimci sendikacılık ya da sınıf sendikacılığı, ancak politik öncülüğün yerine getirilebildiği koşullarda ve ona bağlı olarak yürütüldüğünde gerçek işlevine kavuşabilecektir. Aksi takdirde ve bunlar ayrı ele alındığında ortaya çıkan, devrimci sendikacılık adına aslında sınıf sendikacılığıyla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan sendikalizmin çeşitli uygulamaları olabilmektedir.

Sınıf hareketine devrimci müdahalede, ara başlık olarak ele alınabilecek bir kaç önemli noktaya daha değinmek gerekiyor. İçinde bulunduğumuz süreçte, sınıf hareketine karakterini veren ağırlıklı olarak yerel

direnişler olduğuna göre, hareketin yükselmesi, yaygınlaşması, birleşmesi ve politikleşmesi, bir bakıma, direnişlerin yaygınlaşması, birleşmesi ve politikleşmesi anlamına gelmektedir. Eminönü direnişini de bu ihtiyaçlar üzerinden ele almak ve buna göre değerlendirmek gerekiyor:

Eminönü direnişiyle, örneğin, aynı süreçte gelişen Şişli direnişi arasında birleşik bir eylemlilik örgütlemek gerekiyordu. Böyle bir görevin, öncelikle, her iki direnişin öncülerine düştüğü açıktır. Ne var ki, bu görev yerine getirilememiş ve alanda örgütlü sendikaların görevlerini (sınıfın bölünmüş parçalanması yoluyla sermayeye hizmet) hakkıyla yerine getirmelerine adeta göz yumulabilmıştır.

Kendi özgücüne güven ilkesi, sınıfsal bir kavram olarak, bir grup işçinin kendine güveninden çok, işçi sınıfının bir sınıf olarak varlığını ve özgüvenini anlatır. Böyle sınıfsal kavramları bir işletmenin duvarları arasında hapsedmeye kalkmak, direnişlerin yalnızlaşmasına, sınırlarının ve hedeflerinin daralmasına hizmet etmekten başka bir şeye yaramamaktadır. Eminönü belediye direnişçileri, kendi özgücüne güven ilkesini, esas olarak 140 direnişçiyle aileleri, biraz da destekçi halk güçleriyle sınırlayarak, kendilerini böyle bir darlığa daha baştan mahkum etmişlerdir. Eğer ortak bir direniş hattı örmek, sınıf dayanışmasını örgütlemek vb. bir zorunluluksa; bu zorunluluk diğer bütün işletmelere ve direnişlere ne kadar sorumluluk yükliyorsa Eminönü direnişçilerine de o kadar yüklemektedir. Ne bir fazla, ne de eksik. Dolayısıyla, kendi sorumluluğunu gözardı eden bir hitapla dışa yöneltilmiş bir eleştiri, sorunların çözümüne yardımcı olmuyor. Kağıthane'yle başlayıp Eminönü'nde de süren, tüm belediye direnişlerinin ortak bir zaafı, en azından İstanbul çapında ve sadece işkolu düzeyinde de olsa, bir sınıf dayanışmasının yaratılamamasıdır. Akli başında her işçi kabul edecektir ki, Eminönü Belediyesi'nin tensikat girişimi, sadece İstanbul çapında ve bir günlük bir genel belediye greviyle dahi cevaplanabilseydi, sonuç çok daha farklı olurdu. Ama böyle bir görev, her fırsatta sınıfa ihanetinden dem vurulan sendikal bürokrasiden beklenemeyeceğine göre, bunu bizzat tabandan örgütlemek gerekiyordu. Bu gereklilik, bugün sürmekte olan direnişler için de geçerlidir.

İşçi sınıfının asıl gücünün "üretimden gelen güç" olduğu, söylemde hep kabul edilmekle birlikte, içinden geçmekte olduğumuz süreçteki pek çok grev ve direniş gibi, Eminönü direnişi de bugünkü harekete geçirmekte çok fazla bilinçli davranmamıştır. Direniş alanının seçimi bile bu konudaki bilinç bulanıklığını göstermektedir. Belediyelerde asıl üretim belediye yönetim binalarında gerçekleşmediğine göre, yönetim binası önünde sürdürülen bir direnişin, üretimin durdurulması için müdahale şansı en aza inmiş sayılır. Bu yolla, örneğin Şişli direnişçileri üretimi engellemek üzere giriştikleri müdahale sürecinde düzenle sıcak çatışmaya girerken, Eminönü direnişçilerinin zamanı büyük oranda Belediye önünde oturmak veya ziyaretçi ağırlamakla geçebilmıştır. Bu zaafa yol

açan temel etmen ise bir kez daha bilinçsizliğin bir örneği olmuştur. Eminönü direnişinin öncü işçileri, "İstanbul'un göbeğinde turistik bir bölge"deki yönetim binasının "kamuoyu yaratmak" için daha elverişli bir direniş yeri olduğunu düşünmüş, hatta açıkça savunabilmişlerdir.

İşçilerin mücadeledeki genel bir eğilimi mücadeleye olabildiğince geniş katılım sağlanmasıdır. Eminönü direnişi başlangıçta bu yönde olumlu (265 işçiden 140'ıyla direnişe başlamak) adımlar atmakla birlikte, giderek bu özelliğini yitirmiştir. Ölüm orucuyla birlikte, 140 işçinin direnişi, onlara canını ortaya koyan 3 kararlı, devrimci mücadele ile bağlarının gücü oranında bedel ödemeye hazır unsurun direnişine indirgenmiş, asıl kitle atıl kalabilmiştir. Oysa temel olan, bedel ödemeyi tüm direnişçi işçilerin ortak ve somut bir değeri haline getirmek olmalıydı. Ülkemizde bir cezaevi direniş geleneği olarak zaman zaman etkin bir kamuoyu yaratabilen ölüm orucu, bedeninden başka silahı kalmayan devrimci bireylerin mücadele biçimi olarak son derece anlamlıdır. Oysa işçi sınıfı, sınıfsal gücünü ortaya çıkaracak bir çok başka silaha sahiptir. Daha bu silahları eline bile almadan, yerel direnişleri bu silahların ateşlendiği mevziler haline getirmeden, bir kaç "öncü" işçinin kitleyi eylemsiz bırakan bir eyleme geçmeleri, öncülük göreviyle de bağdaşmamaktadır. Söz konusu olan işçi sınıfının mücadelesi ise, eylemi kendisi yapan öncü, ordusuz generale benzer. Bu nedenle işçi sınıfının öncüleri, işçi kitlelerini mücadeleye seferber edebildikleri oranda gerçekten öncülük görevini yapabilirler.

Son olarak, sınıf sendikacılığı adına sınıfa politika yasaklığı getirmek gibi temel bir zaafa, pek çok direnişin öncülüğü gibi, Eminönü direnişinin öncülüğü de düşebilmiştir. Sendikaların öncülüğünde yürüyen direnişlerde, sendika bürokratzmi üzerinden böyle bir engelle karşılaşmak ve bu engeli aşmak, devrimcilerin yabancı olduğu bir durum değildir. Ama aynı tutumun, direnişlerin devrimci öncülerince de gösterilmesi anlayış sınırlarının dışında kabul edilmelidir. Bir direniş ya da grev komitesinin eylemi kısıncılıkla koruması gerekebilir. Ne var ki, bu, sadece ve sadece düşmanın, yani burjuvazinin etki ve saldırılarından koruma olmalıdır. Yoksa, devrimci düşüncelerin etkisinden değil. İşçiler arasında devrimci çalışmayı engelleme görevi, asıl sahiplerine, sermaye devleti ve bu görevi gönüllü olarak üstlenmiş sendikal bürokrasiye bırakılmalıdır.

KURŞUNLAR, GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ, RETRANS DİRENIŞİ KAZANACAK!

Bugün bir çok yerde mevzi direnişler sürmekte ve onlara ardı ardına yenileri eklenmektedir. Sermaye bu direnişlerin buluşması ve bütünleşmesinden, kararlı, militan bir işçi-emekçi hareketliliğinin gelişmesinden korkuyor. En sıradan bir hakkı almak için girişilen eylemliliklerin dahi devletin azgın terörü ile yüzyüze geldiği düşünüldüğünde, bugün sermayenin mevzi direnişler karşısında aldığı saldırgan tutum hiç de şaşırtıcı değildir. Burjuvazi yoğunlaştığı sistemli saldırılarla, direniş bayrağını elinde tutan işçi-emekçi kesimleri yıldırma istiyor. Ancak amacı yalnızca var olan eylemleri bitirmek değildir. Aynı zamanda bundan sonra gelişen direnişlerin ve şu an eylemde olan tüm işçi-emekçilerin üzerinde de tahakküm kurmak amacını taşıyor. Mevzi direnişleri ezerek sınıfın genelini sindirebileceğini, umutsuzluğa sürükleyerek dağınıklık yaratabileceğini ve böylece kendi iğrenç kölelik düzenini güvenceye alabileceğini sanıyor.

Halen direnişlerini sürdüren Retrans işçilerinin direnişini kırmaya dönük sermayenin başvurduğu yeni yol ve yöntemler bunun ifadesidir. Bugüne dek devletin uyguladığı şiddet ve baskı politikaları sonuç vermedi. Bu sefer ise sermaye kendi beslemesi sivil faşistleri devreye soktu. Onlar eliyle işçilerin üzerine kurşun kustu. Ölüm korkusu yayarak direnişi bitirebileceğini sandı.

Olmadı. Başarısızlığa uğrayan devlet ve onun kolluk güçleri bu kez de işçilerin saldırıya uğramadığını kanıtlamak için elinden geleni yapıyordu. Suç delili sayılması gereken kurşun deliklerini incelemeye almadığı gibi, işçilere: "Bunlar kurşun deliği değil, siz açmışsınızdır." sözünü rahatlıkla söyleyebiliyordu. Kurşunlamanın faili işçi düşmanı faşist, ancak işçilerin ısrarı üzerine karakola götürüldü. Orada da adeta misafire edilerek, ertesi sabah serbest bırakıldı.

Kurşunlayarak da kıramadığı direniş karşısında sermaye baskılarını daha da tırmadı. Devletin kolluk güçleri cumartesi sabahı saat 6:00'da yeni bir saldırı düzenledi. Direniş yerini basan çok sayıdaki asker, direniş çadırlarını da sökerek 40 işçiyi gözaltına aldı. Söz konusu saldırı, öncekilerde olduğu gibi bizzat Retrans kapitalistinin ve genel olarak sermayenin emriyle gerçekleştirildi. Gözaltındaki işçiler aynı gün akşam saatlerinde serbest bırakıldılar. Fakat baskılar bununla da bitmedi. Hemen ardından işçiler, direniş yerini terketmeleri doğrultusunda yoğun

tehditlerle yüzyüze kaldılar. Ne var ki, işçilerin buna yanıtı net ve tok oldu: "Hergün de gözaltına alınsak buradan gitmeyeceğiz, direnişi kazanacağız!" İşçilerde bu kararlılık oldukça hiç bir baskı, şiddet ve sindirme politikası Retrans direnişçilerini yollarından alı-koyamaz. Aksine bu, işçilerin mücadele isteklerini ve sınıf kinlerini daha da bilemekten başka işe yaramaz.

Tüm bu olaylarda Retrans işçisi bir kez daha görmüştür ki, bu düzen ve onun tüm mekanizmaları kapitalistlerindir ve onların çıkarı doğrultusunda işler. Kazanımlar için düzenin kurumlarından medet ummak ham hayalden başka bir şey değildir. Direnişi kazanmak ancak işçilerin kendi özgüçüyle mümkündür. Yürütülen mücadele tümüyle haklıdır ve üretimden gelen gücü hayata geçirmek meşru olduğu kadar da zorunludur.

Kısacası Retrans işçilerinin tırmanan öfkesi kendini zafere götürecektir yola bir an önce akmalıdır. Bu yol üretimden gelen gücünü sonuna kadar kullanmanın dışı-militan mücadele yolundan başkası değildir. Bunun için ise her şeyden önce araç giriş-çıkışının her ne pahasına olursa olsun engellenmesi gerekmektedir.

Gelinen aşamada sermayenin saldırılarını rahatça uygulamaya sokması kesin bir tarzda engellenmelidir. Mücadeleyi yükseltmek, onları panik içinde sıkıştırmak koşullarında ezmek zamanıdır. Her zamankinden daha faal olmalıyız. Komiteyi işlevselleştirmeli, aktif sınıf dayanışmasının yaratılması için daha etkin adımlar atmamızdır. Direniş zafere taşıyacak olan halkayı mutlaka yalamalı, üretimi durdurmalıyız! Bu doğrultuda vakit geçirmeksizin hazırlıklarımızı tamamlamalıyız.

Bunu başaracak gücümüz. Retrans kapitalisti de, genel olarak sermaye de bunu çok iyi biliyor. Korku ve panik içinde bizlere saldırımları bundandır. Dış dış bir mücadele ile elde edeceğimiz kazanımlar sadece Retrans işçisinin değil, bir bütün olarak işçi sınıfının olacaktır. Kazanımlar için bedel ödenmesi gerektiğini biliyoruz, bunu mücadele içinde öğrendik. Zafere kadar direnmeli, kavgaya bayrağını dik tutmalıyız. Üretimden aldığımız gücü, mücadelemizin okunu bizzat sermayeye yöneltmeliyiz. Bu kokuşmuş ücretli kölelik düzenini sahipleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atmak için kavgaya ateşini yükseltmeli, yamalıyız.

Kavgayı Yükselt, Gücünü Birleştir! İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!

Küçük Çekmece Belediyesi'nde Vizite Eylemi

Küçük Çekmece Belediyesi'nde çalışan 960 işçi geçtiğimiz hafta 21 Ağustos ve 25 Ağustos tarihleri arasında toplu viziteye çıkarak işi dururdular. Uzun süredir içeride olan alacaklarının (ikramiye, nema, maaş farkları vb.) ödenmesi talebiyle direniş geçiren işçilerin her birinin ortalama 80 milyon lira alacağı var.

Genel-İş sendikasının örgütlü olduğu belediyede, işçiler beş ayrı bölümde toplanmış durumda. Temizlik İşleri, Parklar ve Bahçeler, Fen İşleri, Bakım-Onarım müdürlükleri ve Belediye binası. Ancak bu bölünmüşlük, işçiler arasındaki birlikteliğin ve ortak tavrın önünü kesmiyor.

Eylemin başında alacaklarının tamamının ödenmemesi durumunda şalter indireceklerini açıklayan işçiler, maaş günü paraaları eksik gelmesine rağmen eyleme son vererek çalışmaya başladılar.

Küçük Çekmece işçileri mücadele deneyimi olan işçiler. Önceki dönemde militan ve kararlı bir direniş örneği vermişlerdi. Polis saldırılarına, gözaltılara karşı yılmadan bir bütün olarak karşı koymuşlar ve direnerek kazanmasını öğrenmişlerdi. Ancak bu kez militan bir direniş hattı örmeyi başaramadılar ve alacaklarının tamamını alamadan eylemi dururdular. Elbette ki bunu koşullayan nedenler sınıf hareketinin bugünkü sorunlarından kopuk şeyler değil. Birincisi ve en önemlisi devrimci bir önderlik boşluğu. İkincisi; sendikaların pasif tutumu. Üçüncüsü ise; işçilerin içinde bulunduğu durgun ruh hali. Özellikle son dönemde yaşanan belediye direnişlerindeki başarısız sonuçlar işçilerde olumsuz bir basınca dönüşmüştür.

Küçük Çekmece işçileri, bu olumsuz etmenleri aşmak yolunda çaba sarfetmelidirler. İçinde bulundukları olumsuz ruh halini aşip ileri atılmalıdırlar. Direnişin kaderini belirleyecek olan, Küçük Çekmece işçilerinin bir bütün olarak üretimden gelen güçlerini kullanmalarıdır. İşverenin daha büyük saldırılarının önüne geçebilmenin tek yolu da budur. Aksi takdirde, tensikat saldırısının Küçük Çekmece Belediyesi için de gündeme gelmesi uzak bir ihtimal değildir.

Şunu unutmamalıyız: Nasıl ki, olumsuzlukla sonuçlanan eski direniş deneyimleri bizi olumsuz etkiliyorsa, başarıyla sonuçlandıracağımız bir direniş de bizden sonraki süreci etkileyecektir. Militan ve politik bir mücadele hattı örersek atacağımız her adım, bize kazandırdığından daha fazlasını sınıfın genel kitlelerine kazandıracaktır. Küçük Çekmece Belediyesi işçileri de bu bilinçle hareket etmeli, gerek kazanılmış haklarının kullanımı, gerekse de gasbedilmeye çalışılan haklarının geri alınması konusunda daha militan bir mücadeleye girişmelidirler.

Kızıl Bayrak! İSTANBUL

EKSEN Yayıncılık'tan, Sınıf Dayanışması Kartpostalları

Sermayenin Saldırılarına Karşı İşçi Sınıfının Birleşik, Militan Mücadelesi Yolunda SINIF DAYANIŞMASINI ÖRGÜTLEYELİM!

Sermaye sınıfı 1994 Nisan ayında işçi ve emekçilere karşı yeni bir saldırı dalgası yükseltti. Amaç, bir yandan, düzenin iktisadi krizinin ve sömürgeci savaşının kirli faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemektir. Bir yandan da, kriz bahanesiyle, fedakarlık demagogisiyle işçi ve emekçileri etkisiz hale getirmek ve sermayenin yıllardır niyet edip cüret edemediği büyük taarruzu böylece gerçekleştirmekti. Bunun adı ise, sermaye uşaklarının dilinde "2. Kurtuluş Savaşı" oldu. Şimdi aradan yaklaşık 1.5 yıl geçti. Artık bu "savaşın" hem emek hem de sermaye cephesindeki sonuçları bütün çıplaklığı ile açığa çıktı.

Sermaye düzeni, 1 milyondan fazla işçiyi kapı dışarı etti ve asgari yaşama güvencesinden dahi yoksun bırakarak, sokaktaki diğer 10 milyon işsizinin yanına attı. İşini henüz kaybetmemiş olan işçilerin ise reel gelirleri, yüksek enflasyon ve sefalet ücreti tirpanlarıyla biçilerek yarı yarıya azaldı. Reel ücretler azaldı, fakat çalışma koşulları daha da kötüleşti. Kazanılmış sosyal haklar birer birer gaspedildi. Özelleştirme, taşeronlaştırma, örgüt-süzleştirme saldırısı yükseltildi. Özel sektörde sendikali işçi sayısı 200 bine kadar düştü. Sınırlı grev hakkı dahi yasaklamalarla ve ertelemelerle fiilen gaspedildi. TİS'lerde sıfır sözleşmeler dayatıldı. Mezarda emeklilik gündeme getirildi. SSK bilinçli olarak batırıldı. Kamu emekçilerinin grevli TİS'li sendika hakkı yalanlarla ve baskılarla geçiştirildi. Sonuçta işçi-emekçi cephesinde işsizlik, açlık, sefalet, düşkünlük, ahlak çöküntü, cinnetler, intiharlar ve cinayetler yaygınlaştı.

Bu madalyonun bir de öteki yüzü var. Patlayan, bir yanda sömürü, sefalet ve gözyaşı ise, diğer yanda kârlar, sefahat ve şen kahkahalardır...

Geçen 2 yıl içinde büyük tekeller, çürümüş kapitalist ekonominin bu leş kargaları, karlarını hiç bir dönemde elde edemedikleri oranlarda arttırdılar. Sanayi üretimi geriledi, işçiler kapı dışarı edildi, ama sömürücü sınıfların asalak kârları yükseldikçe yükseldi. Faiz, borsa, döviz, hazine bonusu vurgunlarıyla işçi ve emekçilerin cebinden çekilen yüzlerce, binlerce trilyon lira kapitalist tekellerin kasalarına aktı. Bu hırsızların soygun paralarının günü gününe yetiştirilebilmesi için, işçilerin maaş, tazminat, ikramiye alacakları ödenmedi ve faizsiz olarak ertelendi. Sermaye devleti, kapitalist soygun ve sömürgeci savaş bütçesini denkleştirebilmek için, işçi ve emekçilere yönelik her türlü sosyal -eğitim, sağlık, sosyal sigorta vb.- harcamayı durdurdu. Gene aynı amaçla, KİT işletmeleri yüksek faizlerle borca sokuldu, gerekli üretim yatırımları yapılmadı ve bilinçli bir çöküşe doğru sürüklendi. Sonra da KİT'ler "iflas etti!" demagogisi, özelleştirme saldırısının temel dayanağı haline getirildi. İşe yaramaz kârsız KİT'ler kapatıldı, işe yarar kârlı KİT'ler ise altın tepsi içinde tekellerin doğrudan mülkiyetine

Sınıf dayanışması için en etkili eylem çağrısı, kararlı, militan bir direnişin bizzat kendisi olacaktır. Sınıfın diğer kesimlerini harekete geçirebilmek için her bir yerel, tekil direnişin imkanları sonuna kadar kullanılmalıdır. Geriden gelenlerin kararsızlığını kırmanın ve onları ileri çekmenin en etkili yolu, önden gidenlerin direnişteki kararlılığı olacaktır.

sunuldu. KİT'lerin iflasının hem nedenlerinin hem de sonuçlarının faturası ise KİT işçilerine ve bir bütün olarak işçi ve emekçilere çıkartıldı. "Asalak işçilerin" aldığı yüksek ücretler KİT'leri batırmıştı, "Türk milleti" bu talana, bu soyguna artık "dur!" demeliydi! İşte, asalak sınıfların satılmış uşaklarının kirli kalemleri her gün bu yalanları yazdılar.

Kapitalistsoygunşebekesinin silahlı çeribaşı sermaye devleti ve onun "vatan aşığı" burjuva vekilleri ise, adına "millet meclisi" dedikleri ahırlarının içini binbir türlü hırsızlık, dalavere, yolsuzluk pisliği ile doldurdular.

Emperyalist sömürücülerin de keyfine diyecek yoktu. İşçi ve emekçilerin ilikleri kurutularak "tasarruf" edilen gelirler, "dış borç ödemesi" adı altında bu eli kanlı soyguncuların kasalarına aktı. Bunun karşılığında da, işbirlikçilerine ödül olarak, faturası yarın yine işçi ve emekçilere çıkarılacak yeni "borç" köleliği anlaşmaları imzalandılar.

Ama tüm bunlar, çürümüş kapitalist düzenin kriz yarasına merhem olmadı. Kapitalist anarşi kendi varlığının kaçınılmaz sonucu olan iktisadi krizler içinde debelenmeye devam etti. Geçen iki yıl içinde, Türkiye ekonomisi, sömürücülerin artan kârları dışında, bir adım dahi ileri gitmedi. Bu yüzden, şimdi yeni "istikrar" paketleri, yani daha büyük yıkım saldırıları gündemdedir.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, krizin faturasını, özelleştirme, IMF programları vb. ile sonuna kadar dünya işçi ve emekçilerine çıkarmakta kararlıdır. Bunun için, dünya halkları arasında düşmanlık tohumları ekiliyor. Dünyanın dört bir yanında dünya kadar

bir arada kardeşçe yaşayan halklar bugün birbirlerini boğazlıyorlar. Emperyalistlerin pazar çıkarları için körüklenen bölgesel savaşlarda (Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkaslar'da) silah ve para tacirleri kana doymuyor.

Karşı karşıya olduğun bu sorunların, maruz kaldığın bu saldırının nedenleri ve sonuçları üzerine düşünmelisin. Bu ülkede bir avuç sömürücü asalağın iktidarı hüküm sürüyor. Toprağı, fabrikaları, üretim araçlarını kendi tekeline almış olan sermaye sınıfı ve onun bekçisi sermaye devleti, emperyalistlerle işbirliği içinde ülkenin bütün zenginliklerini yağmıyor, talan ediyorlar. İktidarlarını korumak için, işçi ve emekçilere, ezilen halka en ağır köleliği, en insanlık dışı zulümü dayatıyorlar. Bütün zenginliklerin üreticisi ve asıl sahibi olan işçi ve emekçileri, işsizlik, açlık tehdidi ile düşkünlüştürmeye, baskılarla terbiye etmeye çalışıyorlar.

Mevcut koşullarda sermaye iktidarının elinde artık güvenebileceği tek yönetim aracı kaldı: Faşist baskı ve terör. Köleliği kabul etmeyen, hakları ve özgürlükleri için mücadele eden kesimler, Kürt halkı, direnişçi işçiler, muhalif sendikacılar, aydınlar, öncüler, devrimciler ve komünistler üzerinde yoğun bir devlet terörü uygulanıyor. Köy yakmalar, kitle kıyımları, katliamlar, gözaltılar, işkenceler, yargısız infazlar, kaçırıp kaybetmeler, tutsak etmeler, gazete kapatmalar ve bombalamalar vb. ile sermaye iktidarı artık katıksız bir terör cumhuriyetine dönüşmüştür. Sen faşist teröre henüz doğrudan maruz kalmasan bile, bütün bunları kendin dışında sorunlar olarak

göremezsin. Çünkü faşist terörün asıl hedefi işçi ve emekçi kitlelerdir; onları yıldırarak, sindirerek mücadelesini ezmek, köleliğe onursuzca boyun eğmesini sağlamaktır.

Ama emek düşmanlarını korkutan şudur ki; Kürt halkının sömürgeciliğe karşı özgürlük mücadelesi ve Gazi, Nurtepe, Okmeydanı emekçilerinin anti-faşist halk direnişi örneklerinde görüldüğü gibi, artık işçi ve emekçiler ölümü göze alıyor. Taş ve sopalar ile silahlanıyor. Düşmana karşı kendi kavga barikatlarını kuruyor ve bu düzene ve devlete boyun eğmemeyi, başkaldırmayı öğreniyor, öğretiyor. Hava dönüyor; artık zulüm rüzgarları isyan ateşini söndüremiyor, tersine daha da körüklüyor. Köleliğe karşı öfke ve özgürlük tutkusu, ölüm korkusunu yeniyor. İşte tutmamız gereken yol, bu devrimci, militan mücadele yolu olmalıdır. İşimiz de, aşımız da, insanlık onurumuz da, artık sınıf barikatlarının önünde durmaktadır. Hak ve özgürlüklerin kazanılmasının, emeğin kurtuluşunun, halklar arasında eşitlik ve kardeşliğin yolu devrimci, militan sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

Sermayenin saldırıları karşısında işçi ve emekçi cephesinde kayda değer hiç bir şey yapılmadı değil. Ama bu direnişler, genellikle kısmi talepler etrafında, yerel ya da tekil güçlerle sınırlı kaldı. Hiçbiri, sınıf hareketinin önünü açacak öncü bir rol oynayamadı. Oynayamadığı ölçüde kendisi de zayıfladı ve yenildi. Sermaye iktidarı ve uşakları işçi sınıfının direnişini kırmak, taleplerini geriye çekmek, tecrit etmek için bütün imkânlarını seferber ettiler. Burada sendika bürokrasisi baş rolü oynadı. Tabanlarının basıncıyla bunlara muhalefet eden bir kısım reformist sendikacı ve onların platformları ise, reformist, pasifist çizgilerinden ötürü sınıf hareketini ileriye taşıyamadıkları gibi, önünde aşılması

**"İşçileri tüm dünyanın!
Bir amaçta birleşin
Dünya'daki nimetleri
Hep beraber paylaşın"**

**İşçileri tüm dünyanın!
Birlikten kuvvet doğar
Senin kızıl birliklerin
Her türlü zulmü boğar"**
B. Brecht

Direnışı Yükselt! Dayanışmayı Kazan!

Direnışteki işçilerle dayanışma görevi, sadece destek ziyaretleri örgütlemekle sınırlı görülmemelidir. Başta kendi işkollarındaki direnişlere destek vermek üzere işyerlerinde dayanışma ve destek eylemlerinin (iş yavaşlatma, iş bırakma vb.) örgütlenmesi bir hedef olarak saptanmalıdır.

Dayanışma ve Destek Grevleri İçin İleri!

Bölge dışında devam eden direnişlere de katılım ve destek sağlanmalıdır. Eminönü Belediyesi direnişçileri düne kadar açlık grevindeydi, ölüm orucundaydı. Tüm işçi sınıfını ilgilendiren bu ve benzeri eylemlere kendisine öncü diyen hiç bir işçi sessiz kalmaz.

Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!

Direnışteki işyerleri ve işçilerle dayanışmanın örgütlenmesi görevlerden sadece biridir. Dayanışmanın adımlarını atmak için ille de direnişin varlığı gerekli değildir. Öncü işçiler, bugün direnişte olsun ya da olmasın, bölgedeki ve bölge dışında ulaşabildikleri tüm fabrika ve işyerleri ile ilişki kurmak ve geliştirmek çabası içine girmelidir. Örneğin, ortak sorunlara karşı mücadele görevlerinin tartışıldığı, işçi ve emekçilerin dostluk ve dayanışma ilişkilerinin pekiştirildiği yerel, bölgesel işçi toplantıları örgütlenebilir, bunun için çeşitli araçlar (ev ziyaretleri, gezi, gece, panel vb.) kullanılabilir. Hedef, bölgesel işçi emekçi inisiyatiflerinin geliştirilerek ortak mücadele platformlarına dönüştürülmesi ve bunların çeşitli bölgeler arasında da koordinasyonun sağlanması olmalıdır.

Genel Grev Genel Direniş İçin İleri!

İşçi sınıfı, sadece kendi iktisadi-demokratik taleplerini kazanmak ve sadece kendi hareketinin birliğini sağlamakla sınırlı dar bir bakış açısından kurtulmalıdır. İşçi sınıfı hak ve özgürlükleri kazanmak ve emeğin kurtuluş yolunu açmak için, tüm emekçilerin öncüsü haline gelmek zorundadır.

Bunun için, Kürt halkının özgürlük mücadelesi başta olmak üzere, sermaye iktidarı tarafından ezilen, baskı altında tutulan ve sömürülen tüm emekçi kesimlerin taleplerine sahip çıkmak, onların mücadelesini desteklemek gerekmektedir. İşçi sınıfı sadece onları desteklemekle kalmayıp, onlara gerçek kurtuluş yolunun sermaye iktidarını devirmekten geçtiğini bizzat bu yöndeki mücadeleyle göstermelidir. Onlarla kendi devrimci önderliği altında aynı emek cephesi içinde birleşebilmek için, sermaye iktidarına karşı devrimci proleter iktidar savaşımı yükseltmelidir.

Ve gene bunun için, işçi sınıfı, her türlü (ulusal, dinsel, mezhepsel, cinsel vb.) eşitsizliğe, baskıya ve sömürüye karşı çıkmak zorundadır. Bu bilinçle hareket etmeyen bir sınıf, kendi içinde birliğini sağlamayı da başaramaz. Çünkü işçi sınıfı da kendi içinde bu (ulusal, dinsel, mezhepsel, cinsel vb.) eşitsizlikleri, baskıları en ağır şekilde yaşamaktadır.

Kürt Halkına Özgürlük! Kahrolsun Sömürgecilik! Cins, Irk, Mezhep, Her Türlü Baskı ve Ayrımcılığa Son! Kamu Emekçilerine Grevli,

bilmek için de bir zorunluluktur. Sınıf dayanışması, sadece, tecrit olmuş güçleri birleştirebilmek için değil, tek tek parçaların zayıf mücadele gücünü geliştirebilmek için de bir zorunluluktur. Çünkü sermaye iktidarı, işçi sınıfının birlikten yoksunluğunu, kendi içindeki bölünmüşlüğü, saldırısının temel dayanaklarından biri olarak kullanıyor. İşçi ve emekçileri kendi içinde bölmekle ve güçlerini birbirinden tecrit etmekle yetinmiyor, bu kesimleri birbirine karşı kullanıyor. İşsizi işçiye, işçiyi memura, memuru işçiye, kadrolu işçiyi geçici işçiye vb. karşı kışkırtıyor, rekabet içine sokuyor ve tüm işçileri daha yoğun sömürmek için bu yöntemden en iyi şekilde yararlanıyor. Bir kesimine vurduğu darbeyi, diğer kesimine vuracağı darbenin dayanağı haline getiriyor. Sonuçta kaybeden bir bütün olarak işçi sınıfı ve emekçiler oluyor. Bunun için işçi ve emekçiler kendi içlerinde bölünmek isteniyor, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, İşçi-Memur vb. sahte ayrımlarla karşı karşıya getiriliyor ve birleşmeleri bu yoldan da engellenmek isteniyor.

Hepiniz, aynı sınıf saldırısının sonuçlarını birlikte yaşıyorsunuz. Çünkü, emperyalist-kapitalist saldırı, tüm işçi ve emekçileri, tüm ezilen ve sömürülen kesimleri ayırm gözetmeden birlikte hedef alıyor. Ve onlar, saldırılarını sonuna kadar götürmeye kararlı, bunun için kendi içlerinde örgütlü ve hazırlıklıdır. Sessiz, eylemsiz kalarak ya da bölük pörçük karşı koyarak bu saldırı geri püskürtülemez.

Direnışteki işçi ve emekçilerin, sınıf dayanışmasına ihtiyacı var. Onun ihtiyacı, senin de ihtiyacıdır. Bu dayanışmayı örgütlemeyi, diğer işçi ve emekçi kardeşlerinize destek vermeyi, bir külfet ya da lütf olarak değil, bir sınıf sorumluluğu, bir sınıf görevi olarak görmelisiniz. Çünkü onlar kaybettğinde kaybeden siz, kazandığında ise kazanan yine siz olacaksınız. Hepiniz aynı sınıfın mensupları, hepimizin çıkarları aynıdır, kaderleriniz ortaktır.

Öncelikle bölgenizdeki tüm işçi ve emekçilerin kendi içlerinde birliğini, dayanışmasını ve ortak mücadelesini örgütlemek yolunda adımlar atmalısınız. Yoksa, dün A belediyesi, bugün ise B fabrikası işçisinin başına gelen, hiç kuşunuz olmasın, yarın sizin de başınıza gelecektir. Bugün dayanışmayı örgütlemesiniz, sıra yarın size geldiğinde yükselteceğiniz dayanışma çağrısı da etkisiz, sonuçsuz kalacaktır.

Eğer dayanışma ve birleşik mücadele örgütlenmez ise, yarın sonuç tüm işçi ve emekçiler için yıkım olacaktır.

Sınıf Dayanışması İçin Görev Başına!

Sınıf dayanışmasının örgütlenmesi görevi sermayenin uşağı sendika bürokratlarına bırakılamaz. Bu görev ancak işyerlerindeki, semtlerdeki mücadeleciler, öncü işçi ve emekçilerin inisiyatifli ele alması ile; uzlaşmacı, işbirlikçi sendika bürokrasinin denetimi dışında mücadele ve dayanışma komitelerinin örgütlenmesi ile başarılabılır.

Sınıf Gücüne Güven! Sınıf Devrimcileriyle Birleş! Mücadele ve Dayanışma Komitelerinde Örgütlen! Kahrolsun Sendika Ağaları! Kahrolsun Emek Düşmanları!

İşçiler sadece kendi güçlerini bağımsız olarak örgütlemekle kalmamalı, kendi mücadelelerinin bir kazanımı olan sendikal örgütlenmenin imkânlarını da kullanmak için sendika ve sendikacıları bu yönde zorlamalıdır.

Sendikalar İşçilerindir! Sendikacılar Ya Görev Başına, Ya Kapı Dışına!

Öncü işçiler, sınıf dayanışmasının ve birliğinin anlamını ve önemini kitlelere kavratmak için kendi işyerlerinde, semtlerinde etkin bir çaba içinde olmalıdırlar. 1980'li yıllarda burjuvazinin işçi sınıfı içinde körüklediği bireysel kurtuluş ve sınıf atlama hayallerinin ve bunların bir ifadesi olan "Gemisini kurtaran kaptan!", "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın!", "Her koyun kendi bacağından asılır!" vb. burjuva düşüncelerin, bugünkü yıkım giden yolun zeminini döşediği kitlelere anlatılmalıdır.

Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!

Dayanışma eksikliği, direnişteki işçilerin kendi eylemlerini yükseltmekten geri durmalarının bir bahanesi haline getirilmemelidir. Unutulmamalıdır: Sınıf dayanışması için en etkili eylem çağrısı, kararlı, militan bir direnişin bizzat kendisi olacaktır. Sınıfın diğer kesimlerini harekete geçirebilmek için her bir yerel, tekil direnişin imkanları sonuna kadar kullanılmalıdır. Geriden gelenlerin kararsızlığını kırmanın ve onları ileri çekmenin en etkili yolu, önden gidenlerin direnişteki kararlılığı olacaktır.

gereken ek bir engele dönüştüler.

Ama işçi sınıfı ve özellikle öncü işçiler, kendi önündeki sorun ve görevleri bunların ihanet ve düşkünlükleri üzerinden açıklama kolaycılığına kapılmamalıdır. Onlar zaten kendilerinden bekleneni (sermaye sınıfına hizmet etmek ve kendi sefil ayrıcalıklarını korumak) yaptılar, görevlerini yerine getirdiler. Peki bu süreçte işçi sınıfı ve öncü işçilerin durumu neydi? Onlar görevlerini ne kadar kavradılar, ne kadar yerine getirdiler?

Kazanmak için bedel ödemeyi göze alan militan bir mücadele hattını izlemek konusunda kararsız kalındı. Sendika bürokratlarının gerici denetimini kırmak için taban örgütlenmelerini inşa etmek, sınıfın öz gücüne dayanarak komiteleşmek, bu yoldan kitleleri mücadeleye seferber etmek konusunda yetersiz kalındı. Sınıf dayanışmasının görevlerine ilgisiz kalındı. Türk şovenizmine karşı mücadele ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek görevlerine kayıtsız kalındı. Sınıfa karşı sınıf temelinde, ve sadece hak kırıntılarını değil, yeni bir düzeni ve yeni bir iktidarı -sosyalizmi- hedefleyen devrimci bir mücadele programı etrafında birleşilemedi.

Şimdi bu sorunları, yetersizlikleri, zaafı aşmanın ve sınıf kavgasını yeniden yükseltmenin zamanıdır. Bunun koşulları ve imkanları fazlasıyla vardır. İsyan dalgası dipten dipe büyümektedir. Sorun sınıf hareketinin önünü açmak, ona devrimci önderlik etmek sorunudur.

Dün de, bugün de, hemen her mücadeleciler, bilinçli işçi ve emekçi, sermayenin sınıf saldırısına ve bu haramiler iktidarına, birleşik, militan bir karşı saldırıyla yanıt vermenin, bunun için işçi ve emekçilerin genel grev ve genel direniş örgütlenmenin gerekli olduğunu söylüyor. "İşçi-Memur Elele, Genel Greve!" şiarı hâlâ eylem alanlarında kitlesel olarak yankı buluyor. Evet, bugün gerekli olan, işçi ve emekçilerin başta Kürt halkının özgürlük mücadelesi olmak üzere diğer ezilen kesimlerle de birlik içinde genel bir direniş örgütlemesidir. Sermayenin saldırılarını geri püskürtmenin başka bir yolu yoktur.

Ama artık yapılması gereken, bu konuda geçmişte söylenenleri bir kez daha hatırlatmak değil, pratikte irade göstermek, görevleri kararlılıkla omuzlamaktır. Görevler hiç de kolay değildir. Fakat zorlukları bahane edip geri çekilmek de öncü işçilerin, devrimcilerin işi değildir. Yapmamız gereken güçlükleri, engelleri tanımak, onlarla nasıl başa çıkacağımızı bilmek, mücadele etmek ve kazanmaktır.

Birleşik, militan direniş yolunda ilk adım SINIF DAYANIŞMASI'nı örgütlemek olmalıdır!

Sermayenin saldırıları karşısında militan, birleşik bir mücadele yolunda kendi bölgenizden başlamak üzere sınıf dayanışmasını, işçi ve emekçilerin mücadele birliğini örgütlemek, bugün öne çıkan en yakıcı görevinizdir.

İşçi ve emekçilerin bir kesiminin sadece kendi bölük güçleriyle bu saldırıyı geri püskürtbilmesi mümkün değildir. Saldırının genel sonuçları bir yana, tekil kalan mücadelelerle belirli bir işyerine ilişkin hakları koruyabilmek ve kazanabilmek dahi çok zordur.

Sınıf dayanışması, sadece parça parça bölünmenin değil, aynı zamanda parçaların dağılmasının önüne geç-

TİS'li Sendika Hakkı!

İşsizlere İş!

Tüm Çalışanlara İş Güvencesi

Öğrenci Gençlek Üzerindeki Gerici,

Faşist Baskılara Son!

İşkenceci, İnfazcı Katillerden

ve İşbirlikçi Ajanlardan Hesap Sor!

Katil Devletten Hak Dileme!

Özgürlükler İçin Mücadeleye!

Kahrolsun Emperyalizm!

Kahrolsun Emperyalizmin Uşağı

Sermaye İktidarı!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Tek Yol Devrim! Kurtuluş Sosyalizm!

Sınıf dayanışmasının örülmesinin temel koşullarından biri, direnişlerde, fabrikalarda, işyerlerinde, sınıfın taban dinamikleri üzerinde yükselen, sendikadan bağımsız, yüzü komünistlere dönük mücadele ve direniş komitelerinin kurulmasıdır. Bu komiteler aracılığıyla ve bizzat sınıfın bağımsız örgütlenmesi için sınıf devrimcileriyle bağ kurun, ilişkilerinizi geliştirin. Onlar, özgürlük mücadelesinde sizin kardeşleriniz, yoldaşlarınızdır. Sınıf devrimcilerine, komünistlere yönelik, sermayedarların, hain sendikacıların, devlet ajanlarının yürüttüğü gerici demagojilere aldanmayın. Komünistlerin, emeğin kurtuluşu davasına kendilerini adamak dışında hiç bir kişisel çıkarları, hesapları yoktur. Haklarınızı korumanın ve özgürlüğünüzü kazanmanın yolunun, onlarla eylem içinde birleşmekten, kaynaşmaktan geçtiğini unutmayın.

Biz komünistler, insanın insan üzerindeki sömürsünün, baskısının son bulması için savaşıyoruz. İşsizlik ve açlık ile insanlığın düşürülmesi, düşkünleştirilmesi karşısında öfke duyuyoruz. Açlık ve sefaleti, çalışanların ve çalışmanın değil, asalakların ve asalaklığın cezası haline getirmek için savaşıyoruz. Çalışan sınıfın yoksullaştığı, emekçilerin iş ve aş dilendiği, sömürücü asalak sınıfların ise, bütün zenginlikleri kendi tekellerine aldığı, har vurup harman savurduğu bu ücretli kölelik düzenini yıkmak için savaşıyoruz. Sermayedarların düzeni devam ettikçe, bu düzenin bekçisi sermaye devleti yıkılmadıkça, ücretli kölelik zincirleri kırılmadıkça, işçi ve emekçilerin, işsizlik, açlık ve sefaletten, baskı ve katliamlardan, kirli savaşımlardan kurtulmalarının mümkün olmayacağını biliyoruz.

Kölelik zincirlerinizi kırmadığınız sürece bu düzenin mahkumlarısiniz. Ama bu düzene mahkum değilsiniz. Geleceğinizi kazanmak kendi ellerinizdedir, kendi mücadelenize bağlıdır. Kendi sınıf davanıza sahip çıkın. Emeğin kurtuluşu ve insanlığın özgürlüğü için, bütün topraklar, fabrikalar, üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyetin son bulacağı, emeğin egemen olacağı, herkesin çalışacağı, üretilen zenginliklerin kardeşçe bölüşüleceği bir toplum için, sosyalizm için savaşın. Geçmiş sosyalist devrimlerin, bütün olumsuz dış koşullara ve kendi içindeki bütün sorunlarına rağmen, emeğin kurtuluşu yolunda dev adımlar atmayı başardığını unutmayın. Rusya proletaryasının ve önderi Bolşevik komünist partisinin, Ekim Devrimi'yle açtığı kurtuluş yolundan ilerleyin. EKİM davasının onurlu yürütücüleri komünistlerle birleşin.

İşçi Sınıfı Ya Devrimcidir,

Ya da Bir Hiç!

İşçiler, Emekçiler, Devrimin

ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!

Öncü İşçiler, Devrimciler;

İhtilalci Sınıf Partisi İçin Saflara!

Kavgayı Yükselt! Gücünü Birleştir!

Birleşik-Militan Mücadele Yolunda;

SINIF DAYANIŞMASI'nı Örgütle!

DEVLET TERÖRÜNE KARŞI; Kitlesele Mücadele

Devlet, egemen sınıfın toplumdaki ezilen sınıflar üzerinde hakimiyetini sağlama aracıdır. Bu hakimiyet çeşitli yollarla sağlanıp sürdürülebilir. Ancak, bu yolların hepsinin temelinde ortak bir unsura rastlanır: Zor. Bu zor en çıplak ifadesini devlet teröründe bulur.

Devlet terörü, kuşkusuz ki sebepsiz değildir. Yöneldiği yer net bir şekilde ezilen sınıflardır. Dünyaya şöyle bir bakarsak, en gelişmiş emperyalist ülkelerden en geri ülkelere kadar istisnasız bütün devletlerde, devletin terör aygıtları olan ordu-polis-kontrgerilla güçlerinin yüzlerini ezilen sınıflara döndüklerini görürüz. Kısacası bütün "güvenlik önlemleri" ve bunun ardında gizlenen terör uygulamaları ezilen sınıflara karşı alınmıştır.

Polis ve jandarma karakollarının en büyük ve donanımlı olanları ezilen sınıfların yaşadığı semtlerin, çalıştığı fabrika ve işyerlerinin civarında, gerektiğinde bizzat buradaki işçi ve emekçilere karşı harekete geçmek için konumlandırılmıştır. Ezen sınıfların yaşadığı zengin semtlerindeki göstermelik, küçük, "şirin" karakollar ise, burjuvaziyi korumak için vardır.

Terör aygıtları ezen sınıflara melek, ezilen sınıflara zebani gibi davranırlar. Karakollara sağ girip ölü çıkan, yargısız infazlarda can veren, işkencelere ve gözaltında kaybetmelere kurban giden, zindanlarda tutsak konumda bulunanların ezici çoğunluğu, ezilen sınıflardan ya da bu sınıflar için mücadele eden devrimcilerdendir.

Bugün burjuvazi, kendi hukuku çerçevesinde alınmış bir mahkeme kararını dahi, eğer kendi lehine sonuçlanmamışsa, kolayca çiğneyebilir. Böylesi bir kararın polis ya da jandarma eliyle uygulatabilmeyi imkansız hale getirebilir. Mesela, sermayenin emirleri doğrultusunda grev kırıcılığı yapmaktan çekinmeyen, işçilere saldırıp onları gözaltına alabilen terör aygıtları, grev kırıcı taşeron işçilerinin fabrikaya giremeyeceği doğrultusunda bir mahkeme kararını uygulamaya sokmak için kollarını dahi kıpırdatmaz. Üstüne üstlük, grevciler kararı kendileri uygulamaya kalktıklarında yine onlara saldırmak üzere harekete geçer. vb.

Devlet terörü gerçek kaynağını sermaye düzeninin ezilen sınıfların hoşnutsuzluğu karşısında duyduğu korkuda bulur. Ezilen sınıflarda egemen sınıfa ve onun zorba iktidar aracı olan devlete karşı, çoğu zaman gizliden devam eden, kimi zaman ise kendini çeşitli yollarla açığa vuran bir hoşnutsuzluk,

Bu fotoğrafa iyi bakınız. Bu fotoğraf Gazi Mahallesi'nde değil, Bangladeş'in Dinacpur kentinde çekildi. Üniformalı şahıslar Türkiye'nin değil Bangladeş'in katil sürüsündendir.

nefret ve öfke bulunur. Burjuvazi ise bu nefret duygusunun bir gün mutlaka örgütlü ya da örgütsüz bir toplumsal kabarış olarak karşısına çıkacağını bilir. Bu öfke selinin sermaye iktidarını işlemez kılacağından, devireceğinden korkar. İşte bu korku, bu bilinçtir ki, ezen sınıfları profesyonel terör teşkilatlarını, yani orduyu, polisi ve kontrgerillayı ellerinde ezilen sınıflara karşı bir silah olarak tutmaya iter. Ve yine bu korkudur burjuvaziyi ve onun terör aygıtlarını acımasızca saldırganlaştıran. Onları Gazi'de, Sivas'ta, K.Maras'ta olduğu gibi kitle kıyımlarına sevkeden dürttü.

TC'nin vahşetinde sınır olmadığını yetmiş küsur yıllık tarihi, ve özellikle de son dönemde giderek tırmanan devlet terörü yeterince ortaya koyuyor. Peki diğer devletlerde durum özünde farklı mıdır? Dünyada kapitalist-emperyalist boyunduruk altındaki diğer ulusların ezilen sınıfları, kendi devletlerinin terör uygulamalarından azade mi yaşıyorlar?

Ezen-ezilen ilişkisinin zaten kendi içinde bir tür terör, ve hatta terörün en büyüğü olduğu gerçeğini bir tarafa bıraksaydık bile bu sorulara verilecek yanıt kocaman bir "Hayır!" olurdu. Devlet, özünde bir terör aygıtıdır ve varlığı bu terörü sürdürmesine bağlıdır.

Bu sayfadaki fotoğrafa iyi bakınız. Bu fotoğraf Gazi Mahallesi'nde değil, Bangladeş'in Dinacpur kentinde çekildi. Üniformalı şahıslar Türkiye'nin değil Bangladeş'in katil sürüsündendir. Bu katillerden biri 14 yaşında bir kıza tecavüz ederek öldürmüştür. Dinacpur halkı bunun üzerine kentteki karakollara saldırmış, katiller sürüsü ise halkın üzerine ateş açarak buna yanıt vermiştir. Olaylarda yedi ölü ve yüzü aşkın yaralı vardır, ki bunlar devletin açıkladığı rakamlar olup, gerçeğin muhtemelen çok altındadır.

Su da batırda tutulmalıdır ki, devlet güçleri her zaman çıplak

sahiptir.

Gazi'nin emekçi halkı, onlarca can pahasına direnmiştir. Katil sürüsünün her türlü donanımına karşı, kitlesele olarak, taşla, sopayla, barikatla direnmiştir. Bugün daha özgürdür. Devletin terör aygıtları, katil sürüleri, denetimlerini ancak zaman zaman ve kısmi olarak kurabilmektedirler. Sadece bu da değil, bugün onların sayesinde devletin terör güçlerinin ve bizzat devletin kendi meşruiyeti ciddi bir yara almış, devlet terörüne karşı kitlesele başkaldırının meşruiyet zemini kurulmuştur.

Devlet terörüne (ve dolayısıyla devletin varlığına) karşı mücadelenin kendi özünden gelen bir meşruiyeti zaten vardır ki, bunu "isyan hakkı" diye formüle edebiliriz. Zulme, baskıya, teröre karşı her direniş zaten haklıdır; haklı olmasından öte zorunluluktur. Kitlesele olması onun meşruiyetini artırıcı, onu güçlendirici bir etmendir.

Bugün önemli olan, devlet terörüne karşı kitlesele başkaldırının meşruiyetini ileri mevzilere taşıyabilmek, işçi ve emekçi kitlelerin bilinçlerinde bu meşruiyeti kendi iktidar ve özgürlük-mücadelesine yön ve güç verecek tarzda sağlamlaştırmaktır.

Devlet terörü ancak ona karşı kitlesele mücadeleyle geriletebilir. Ve devlet terörünü sona erdirmenin, sonsuza kadar bitirmenin tek yolu vardır; o da kapitalist iktidarı yıkmak, yerine işçi iktidarını kurmaktır.

Devlet terörüne karşı mücadeleyi sınıflar savaşımdan, yani işçi-emekçi sınıfların iktidar mücadelesinden soyutlamak veya hümanist kaygılarla onu "insan hakları" kavramının ifade ettiği dar ve muğlak çerçeveye hapsedmek, bu mücadeleyi tam da düzen sınırları içine hapsedmek anlamına gelir. Devlet terörüne karşı mücadelede egemen sınıfların tanımladığı bireysel meşruiyet sınırlarını kabul ederek, kitlesele mücadeleyi bu sınırlar içerisinde eritmek demektir.

Sermaye devleti terörü sınıflar savaşının bir aracı olarak kullanılmaktadır. Bu aracı etkisizleştirmenin tek yolu, ona karşı mücadeleyi işçi sınıfı kitlelerine mal etmektir. Sermaye cephesinin karşısına birleşik-militan bir sınıf olarak çıkabilmektir. Tüm emek cephesini bu kavgaya katmaktır. Devletin haksız ve kirli terörü karşısına proletaryanın meşru zorunu kullanabilmektir. Devletin beslemesi katil sürülerini Gazi'de olduğu gibi ülkenin dört bir yanında da önlerine katıp sürmeleri için kitleleri harekete geçirmektedir. Devlet terörüne karşı mücadelede komünistlere düşen esas ve yakıcı görev budur.

Erdal Yıldırım'ın cenaze törenine kitlesel katılım Bir gider bin geliriz!

30 Ağustos gecesi Keçiören'in bir emekçi semti olan Ovacık Mahallesi'nde, Erdal Yıldırım MHP'li faşistlerce katledilmişti. Yıldırım'ın cenaze törenine Kızıl Bayrak çalışanı komünistler olarak katıldık. CHP'nin temin ettiği otobüslerle Ovacık Mahallesi'ne giderken, mahalle girişinde yapılan aramada *Kızıl Bayrak* pankartımıza polis tarafından el konuldu. Otobüsteki diğer bazı yolcularla birlikte pankartımızı geri almaya çalıştıysak da bunda başarılı olamadık. Siyasi polisin pankartımıza el koyma gerekçesi, "bu gazete her ne kadar yasal gibi görünüyor olsa da gerçekte yasadışıdır" oldu. Bunun ardından bir yoldaş sözlü propagandaya başladı. Devrimcileri katleden devletin ve onun polislerinin pankartımıza el koyması üzerinden bir teşhir konuşması yaptı. Cenaze evine geldiğimizde yaklaşık 1000 kişilik bir kitle toplanmıştı. "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!" yazılı pankartın arkasına geçtik. Sermaye partisi CHP'nin cenaze töreninin önderliğine soyunması, sonucun nasıl olacağını da tahmin edilebilir kılıyordu. Popülist söylemiyle alkış toplamaya çalışan CHP, işlenilen faşist cinayet, sanki tek başına MHP'li faşist belediye başkanı Turgut Altınok'un silahlı çetesinin işiymiş, sanki bu çete, kendinin de uşaklığını yaptığı sermaye iktidarından tümüyle bağımsız hareket ediyormuş görüntüsü yaratmaya çalıştı. Bu yönlü çabalar, CHP açısından sermayenin katliamcı yüzünü gizlemek ve belediye seçimlerine yatırım olmuştur. Devrimci demokrat hareketlerin önemli bir kısmı da; "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet!", "İşte Faşizm, İşte MHP!", "Erdal'ın Katili T. Altınok'tur!" türü sloganlarla hem CHP'ye çanak tuttular, hem de cenazeye katılan emekçilerin devlete yönelmesi gereken öfkelerini kaba bir halkçılıkla saptırarak, kişiye/kişilere çevirdiler.

Eylemde attığımız sloganlar komünistlerin ideolojik ve sınıfsal rengini diğer devrimcilerden ayıran nitelikteydi. "Katil Devlet, Katil Polis!", "Erdal'ın Katili Faşist Devlettir!", "Kahrolsun Sermaye İktidarı!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Kurtuluş Yok Tek Başına!", "Gazi Ruhuyla Alanlara!" vb. sloganlar ilgi çekerek kitle tarafından atıldı. Yürüyüş başında 1000 civarında olan kitle CHP arabalarının ardından yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca devam eden katılımlarla sürekli çoğalan kitleden, düzen uşağı CHP ve polis rahatsız olmaya başladı. 19 Mayıs Mahallesi girişinde polis barikadı kuruldu. Yürüyüşe yönelik çağrılarımıza rağmen kitle kararsız ve çekimserdi. Bu durumu görünce hemen barikatın önüne geldik. Aşağılık sermaye partisinin milletvekili ve yöneticileri eylemi bitirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sermaye uşağı CHP'nin polisle yaptığı iğrenç pazarlığı teşhir etmek için hemen; "Kahrolsun Sermaye Partileri!", "CHP Düzen Partisidir!" sloganlarını attık. Bu slogan kitlede belli bir birliktelik ruh hali yaratmıştı. Bunun üzerine anons arabasından, arabalara binilmesi ve eylemin bittiği yönünde çağrılar yapılmaya başlandı. Aynı türden anonsu Yıldırım'ın ağabeyi de yapınca, zaten kararsız olan kitle otobüslere binmeye başladı. "Yılgınlık Yok, Direniş Var!", "Katil Devlet, Katil Polis!" sloganları eşliğinde CHP milletvekillerine gösterdiğimiz sert tepki üzerine bu düzen uşakları bizi hedef göstermeye çalıştılar. Bunun üzerine aynı sloganları haykırarak, kitleyle birlikte arabalara bindik.

Kitlelere önderlik sanatı, kavga alanlarında öğrenilir. Bu eylemde barikadı yarmak için gösterdiğimiz çaba başarılı olamadıysa da, attığımız her adım, koyduğumuz her tavır, dost-düşman herkes tarafından dikkatlice izlendi. Bu ise biz komünistlerin önüne, önümüzdeki dönemde dünden daha militan, daha kararlı ve gözüpek bir mücadele yürütme görevi koymaktadır.

Erdal'ın Katili, Faşist Sermaye Devleti!

Kızıl Bayrak/ANKARA

Ankara Otobüs Terminalinde Faşist Saldırı

28.8.95 günü Ankara otobüs terminalinde asker sevkiyatı sırasında kurt işareti yaparak slogan atan faşistlere tepki gösteren bir gruba önce faşistler, ardından da polisler saldırdı. Saldırı sonucu iki kişi yaralandı.

Onbinlerce Kürt insanını katleden ve akıttığı kanlar üzerinde koyu bir sovenizm propagandası yapan aşağılık sermaye devleti ve onun köpekleri, işçi sınıfının kuracağı ihtilalci partinin devrimci şiddetinden kurtulamayacaklardır.

Kahrolsun Sermayenin Faşist Diktatörlüğü

Kızıl Bayrak / ANKARA

**ASMAŞ
Kapitalisti: "Tensikat!"**

ASMAŞ İşçisi: "Zafere Dek Direniş!"

A SMAŞ, ısıya dayanıklı tuğla ve döküm kalıplarının üretildiği bir fabrika. Gebze'de bulunan ve üretimde önemli yer tutan birçok fabrikanın döküm kalıpları ihtiyacı bu fabrika tarafından karşılanıyor. Fabrika, 36 yıllık geçmişine rağmen, ilk defa bir direnişe sahne olmaktadır.

ASMAŞ'ta mücadele 28 Ağustos '95'te başlamadı. Sendikalaşmak için yürütülen örgütlenme faaliyetinin iki yıllık bir geçmişi var. Öncü işçiler bu iki yıllık süre içerisinde birçok zorlukla boğuştu. Direnişe önyak olan işçiler bize bu süreci şöyle özetlediler: "İşçi arkadaşlarımızın kafalarındaki tabuları ve bir çok nesnel engelleri aşarak bu düzeye geldik. Daha önce de sendikalaşma girişimimiz oldu. Fakat başarıya ulaştıramadık. Çünkü henüz hazır değildik. Ancak bu başarısız deneyimden dersler süzerek daha yoğun çalıştık. Kendi aramızdan seçtiğimiz öncü arkadaşlardan işleyen bir komite kurduk. Buna rağmen kolay olmadı. Bir çok arkadaşımız sendika nedir bilmiyor, tanımıyor. Bugüne kadar sendikali yerlerde çalışmamışlar. Bir kısmı ise, sendikali çalıştıkları yerlerde bazı olumsuzluklarla karşılaşmışlar. Tüm bu güçlükler karşısında şunu çok iyi biliyorduk: Tabandan örgütlenmeden işyerine sendikayı getirmek de mümkün olmayacaktır. Kendi kurduğumuz örgütlülük temelinde alacağımız kararlar bizi başarıya ulaştıracaktır. Verdığımız mücadele salt ekonomik mücadeleye indirgenemez. Sorun politikleşmek, sınıf perspektifi ile hareket etmektir. Mücadeleyi sınıf adına kazanıma dönüştürmek için politik bir güç olarak hareket etmeliyiz.

Bu bilinçle süren mevzi direnişlerle kaynaşmak, sınıfın genelini kapsayan sınıf dayanışmasını yaratmak sorunuyla yüz yüzeyiz. Direnişi başarıya ulaştırmak için, yalnızca kendi penceremizden değil, sınıf perspektifiyle bakabilmeliyiz. Atacağımız adımları buna göre planlamalıyız."

ASMAŞ işçileri iki yıldır yürüttükleri örgütlenme faaliyetini, son iki ayda fiilen sendikalaşma mücadelesiyle birleştirdiler. Bugün işçilerin birçoğu sendikali, ancak sendika henüz yetki alabilmiş değil.

57 işçinin Kristal-İş sendikasına üye olması üzerine, işveren saldırıya geçmekte gecikmedi. Fabrikaya sendika sokmamak için söz konusu işçileri işten çıkardı.

Bunun üzerine direniş patlak verdi. Atılan işçiler ile sendikali olmayan 3 işçi, 60 kişilik bir grup olarak, gece fabrikanın önünde toplu halde bekleme kararı alarak eyleme geçtiler. Kapitalist gece üretim yapmak üzere dışardan işçi getirmesi üzerine ise, eylem ayın 29'undan itibaren gece gündüz fabrikanın önünde beklemeye dönüştü. Direnişçiler bu süre içerisinde üç kere çadır kurdular. Ancak her seferinde polis saldırısıyla karşılaştılar. Çadırları devletin terörüyle zorla kaldırıldı.

Aynı sürede işveren türlü oyun ve dalaverelere başvurarak direnişi kırmaya çalıştı. İşçilere, ÇİMSE-İŞ sendikasına üye olmaları koşulu ile sendikali örgütlülüklerini tanıyacağını söyledi. Ancak işçiler bunu kabul etmedi. Bunun üzerine işveren, işçiler ve sendika ile 2 Eylül'de bir görüşmeye oturmak zorunda kaldı. Kapitalist, mücadelede öne çıkan 9 işçi dışında, kalanların işe dönmelerini

kabul etti. Fakat buna da direnişçilerden tok bir yanıt verildi: "Ya hep beraber, ya hiç birimiz! Herkes işe geri alınincaya dek direnişimizi sürdüreceğiz!"

Direnişçi işçiler, sınıf dayanışmasını güzel bir söz olarak bırakmak niyetinde değiller. Mevcut direnişlerle somut ilişkiler geliştirmek ve birleşik bir mücadeleyi yaratmak için derhal girişimlerde bulundular. Polisan, Retrans ve İpragaz işçileri ile birlikte dayanışmayı yükseltmenin ve sermayenin karşısına birleşik bir cephe olarak çıkmanın zeminini döşemeye çalışıyorlar.

Bu mücadelede ASMAŞ işçilerinin en büyük avantajı, bizzat kendi öz güçlerine dayanarak oluşturdukları komiteleri.

Bu komite üstüne düşen görevleri en iyi şekilde yerine getirerek, hem henüz direnişe katılmayan fabrikadaki diğer sınıf kardeşlerinin desteğini kazanmak doğrultusunda önemli mesafeler alabilir; hem de diğer direnişlerle bağ kurmak ve aktif bir sınıf dayanışmasını örgütlemek doğrultusunda önemli olanaklara sahiptir.

Söz konusu imkanlar iyi değerlendirildiğinde, yalnızca ASMAŞ direnişinin değil, sürmekte olan diğer direnişlerin de önü açılacak, sermayenin saldırıları karşısında işçi sınıfının daha sağlam durması kolaylaşacaktır.

Zaman, işçi sınıfının direniş şiarlarını yayına, kavga bayrağını yükseltme zamanıdır; sınıfa karşı sınıf, kapitalizme karşı sosyalizm zemininde sınıf dayanışmasını örme zamanıdır.

**Yaşasın ASMAŞ Direnişi!
Yaşasın Sınıf Dayanışması!**

Kızıl Bayrak/GEBZE

Yaşasın İşçilerin Birliği ve Mücadelesi!

4 Eylül'de saat 13:00'de Petrol-İş Gebze şubesine gittik. Sendika epey kalabalıktı. İşçi aidatlarının sendikada ödenmesi yüzünden bir çok işçi şubeye gelmişti. Daha önceden sözleştiğimiz 15 işçi ile ASMAŞ direnişini ziyaret etmek üzere yola çıktık. Direniş yerine geldiğimizde işçiler bizi büyük coşkuyla karşıladılar. ASMAŞ'ta örgütlenme çalışması yürüten Kristal-İş başkanının konuşmasının ardından Polisan işçileri söz aldı. Kendi direnişlerinde, bugüne kadar yaşanan olumsuzlukları ASMAŞ'lı sınıf kardeşlerinin yaşamaması için örgütlü bir mücadelenin gerekliliğini vurgulayan bir konuşma yaptı. Özellikle yaşanan deneyimler üzerine sınıf bilinçli bir perspektif ile değerlendirmeler yapılması gerekliliğini, bu direniş yerlerinin birer okul olduğunu vurguladı. Sınıf bilinçli mücadelenin temellerinin oluşmasında özel bir yeri olan bu tür grev ve direnişlerin iyi değerlendirilmesi, uzun soluklu bir sınıf mücadelesinin ilk adımları olarak görülmesi gerektiğini anlattı. Halihazırda mevzi direnişler olarak süren bu direnişlerin ortak bir potada toplanması gerektiğini, direnişlerin giderek yaygınlaştırılması ve zafere doğru ilerleyebilmesi için bunun şart olduğunu anlattı. Artık sınıf bilinçli ya da bilinçsiz, ileri ya da geri, işçiler, güçlerini birleştirme zamanı geldiği inancındalar. Sınıf kardeşleriyle kendi ortak sorunlarını konuşup tartışarak, dayanışmanın ve güç birliğinin bir an önce sağlanabilmesi kaygısını paylaşıyorlar.

Daha sonra Polisan işçileri ziyaretlerini tamamlayarak direniş yerinden ayrıldılar. Bunun hemen ardından Çayirova Şişe Cam işçileri direniş alanına geldi. Yaklaşık 100-120 civarında işçinin geliş ve direnişteki işçilerin gelen ziyaretçileri alkış ve sloganlarla karşılamaları coşkulu bir ortam sağladı. "İşçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!", "ASMAŞ İşçisi Yalnız Değildir!", "Sendikali Hakkımız Engellenemez!" sloganları yoğun olarak atıldı. Kristal-İş Gebze şube başkanı ve Genel başkanın konuşmaları sık sık alkış ve sloganlarla kesildi. Bu sermayenin kolluk güçlerini oldukça rahatsız etti. Hemen bir minibüs polis geldi. Onların geliş, beklenenin aksine, işçileri rahatsız etmedi, kızdırdı. En küçük bir yılgınlık ya da korku belirtisi göstermediler. Tersine, işverenin kendilerinden ne kadar rahatsız olduğunu bir kez daha gördüklerini vurguladılar.

Bu direniş ziyareti, sınıfın birlikte mücadelesinden, dayanışma ve ortak eylemlerden ne kadar korktuğunu ve telaşlandığını bir kez daha gösterdi.

Kızıl Bayrak / ANKARA Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org>

EKİM 3. Genel Konferansı Tartışmaları'ndan

Ulusal Hareket; So

Ulusal hareket yaşadığı gelişme gücü sayesinde, yalnızca Kürdistan'daki Kürt kitleleri üzerinde değil, Türkiye genelindeki Kürt kitleleri üzerinde önemli bir politik etki yaratmış bulunuyor. Bu politik etki ise doğal olarak beraberinde ulusal hareketin ideolojik etkisini getiriyor. Bunun sınıf mücadelesi açısından yarattığı sorunlar ve sonuçlar vardır. İşin bu cephesi yeni bir olgu değildir. Ama "siyasal çözüm" arayışının yoğunlaştığı bir dönemde, bunun kazandığı özel bir anlam ve önem vardır.

zeyimiz ve bununla bağlantılı olarak önümüze çıkan görevlerimizle ilgilidir.

Genel planda ve nesnel olan gelişme, Kürt ulusal sorununun bugünkü gelişme düzeyi ve bu düzeyin ortaya çıkardığı yeni sorunlardır. Siyasal gelişmelere ilişkin tartışma gündeminde de değinildi. Kürt ulusal hareketi son bir kaç yıldır belli bir gelişme düzeyine ulaşmış bulunuyor ve bu gelişme düzeyinde çözümünü zorluyor. Fakat çözüme gitmekte, bu çözümü kendi bugünkü güç düzeyinde gerçekleştirmekte zorlanıyor. Bu durumun yol açtığı eğilimleri bir çok vesileyle ortaya koyduk. Bu bir kilitlenme durumudur. Taraflar yüklenmekte, fakat kendi çözümlerinin önünü açamamaktadırlar. Burada devlet kendi çözümünde, hiç değilse resmîyetle, katı bir ısrar göstermek durumunda kalmaktadır. Fakat PKK devletin bu ısrardaki za-yıflığından da yararlanarak bir "siyasal çözüm" önerisiyle hareket etmektedir. Bu noktadan devleti açmaza almaya çalışmaktadır. Tabi bu politikanın başka uzantıları da vardır. "Siyasal çözüm" arayışı beraberinde, Kürt burjuvazisiyle ilişkilerde belli bir yumuşamaya ve belirgin bir işbirliğine; Türk egemen sınıflarının bazı kesimleriyle belli ilişkiler geliştirmek eğilimine; bu arada uluslararası planda emperyalist devletlerle bazı politik ve diplomatik ilişkilere yolaçabilmektedir. Bütün bu gelişmelerin gündeme getirdiği sorunlar vardır. Bu, işin bir yanıdır.

Öte yandan, ulusal hareket yaşadığı gelişme gücü sayesinde, yalnızca Kürdistan'daki Kürt kitleleri üzerinde değil, Türkiye genelindeki Kürt kitleleri üzerinde önemli bir politik etki yaratmış bulunuyor. Bu politik etki ise doğal olarak beraberinde ulusal hareketin ideolojik etkisini getiriyor. Bunun sınıf mücadelesi açısından yarattığı sorunlar ve sonuçlar vardır. İşin bu cephesi yeni bir olgu değildir. Ama "siyasal çözüm" arayışının yoğunlaştığı bir dönemde, bunun kazandığı özel bir anlam ve önem vardır. Bu yeni bir olgu değil diyorum; zira PKK Kürdistan'da kitlesel taban bulmaya başladığı andan itibaren, bunun etkisi doğal bir biçimde büyük kentlerde kendini göstermeye başladı. Buna rağmen biz bugüne kadar sorunun bu yanı üzerinde çok fazla durmadık. Kuşkusuz ideolojik ayrım çizgilerini bu noktada net çizdik. Ulusal soruna, onun teorik-ilkese çerçevesine ilişkin olarak, farklı milliyetlerden proletaryanın sınıf birliği konusunda herhangi bir taviz vermeyeceğimizi, bunu bir ilke sorunu olarak gördüğümüzü hep vurguladık ve savunduk. Belgelerimiz bu konuda yeterince açıktır. Ama bu sorun bugüne kadar pratik politikada bizim önümüze çok özel ve zorlayıcı bir tarzda çıkmadı. Hareketimizin genel gelişme süreçlerine ve politik mücadele içindeki yerine ilişkin olarak bu konferans boyunca yaptığımız tartışmaların kendisi, bu sorunun bizim karşımıza neden özel bir tarzda çıktığı ve

tersinden bugün artık neden çıkmakta olduğu konusunda belli bir açıklık sağlayabilmektedir.

Gerçi bu sorunun karşımıza yer yer pratik olarak çıktığı durumlarda oldu. Çıktığı ölçüde ideolojik ayrım çizgisi zaten politik sonuçlarını gösterdi. Büyük kentlerde biz, Kürt sınıf kitleleriyle demeyeyim ama, Kürt işçi bireylerle karşı karşıya kaldığımız her durumda, kendi sınırları içerisinde ulusal hareketin haklılığını ve meşruluğunu savunduğumuzu, verilen mücadeleye bizim tam destek verdiğimiz belirtmekle kalmadık, fakat öte yandan, büyük kentlerdeki Kürt işçilerini işçi sınıfının bir parçası olarak gördüğümüzü, onların görevlerinin kendi bağımsız sınıf konumundan sınıf mücadelesinin görevlerini üstlenmek ve ulusal sorunun çözümünü de bunun içinde anlamlandırmak olduğunu hep söyleyegeldik.

1. Genel Konferansımızdaki tartışma tutanaklarında, ulusal sorunun genel bir nitelik taşıdığı, ama Kürt toplumunu oluşturan her bir sınıfın bu genel sorun karşısında kendi sınıf konumundan hareket ettiği, sorunun çözümüne kendi sınıf çıkarlarından hareketle yanaştığı, ön plana sınıf çıkarlarını koyduğu üzerine son derece aydınlatıcı açıklamalar vardır. Bu açıdan bizde Kürt ulusal sorunuyla ilişkin olarak genel bir ideolojik açıklık ve sorun pratik olarak önümüze çıktığı ölçüde de doğru bir politik tutum söz konusuydu.

Fakat bugün durum biraz daha farklıdır. Biz artık işçi kitlelerini hedef alan çok daha etkin bir politik çalışma yürüteceğiz. Böyle bir çalışmada, sınıf kitleleri içerisinde Kürt işçileri özel bir oran teşkil ettikleri ölçüde, bu sorun pratikte karşımıza daha yakıcı bir biçimde çıkacaktır. Çünkü Kürt kökenli işçiler, değişik ideolojik etkilerin yanı sıra (özellikle politize olmuş ileri kesimleri) belirgin bir biçimde ulusal harekete duygusal bir bağlılık duymakta ve bu temel üzerinden de onun politik ve ideolojik etkisi altında bulunmaktadırlar. Eğer onları kendi bağımsız sınıf çizgimize kazanmak istiyorsak, bu ideolojik-politik etkiyi kırmak zorundayız. Bu ise, aradaki ayrım çizgilerini net bir biçimde çizmek ve bu ayrım çizgilerini açık bir ideolojik mücadeleye, gerektiği yerde politik mücadeleye konu edebilmek demektir. Görevlerimiz bunu gerektirmektedir. Parti sorununu çözmek, sınıfın ileri kesimlerini parti olarak örgütlemek, sınıfı devrimciyeleştirmek görevinde ciddi mesafeler katetmeye yöneldiğimiz bir noktada, kendi sınıf iddiamızdan ve ilkesel konumumuzdan uzaklaşmadığımız sürece, bu konuda herhangi bir taviz veremeyiz.

Biz ulusal hareketi bugünün kendine özgü koşullarında kendi coğrafyasında bütün gücümüzle destekleriz. Ama hiçbir biçimde Türkiye işçi sınıfının birliğinden taviz veremeyeceğimizi, Türkiye coğrafyasında verilmesi gereken mücadelenin sınıf ilkesi temeli üzerinde ortak bir sınıf mücadelesi ve ör-

Cihan: Kürt sorununa ilişkin programımız ilkesel çerçevesi yönünden yeterince açıktır. 1. Genel Konferansımıza ait metnin ilgili bölümünde sorunun ilkesel çerçevesiyle ilgili temel düşünceler net bir biçimde ifade edilmiştir. Burada, ulusal soruna ilişkin marksist programın üç temel unsurdan oluştuğu ve bu unsurların kendi içerisinde tam bir bütünlük ifade ettiği, ancak bu bütünlük içerisinde ele alınmak ve uygulanmak durumunda, ulusal soruna ilişkin marksist sınıf tutumuna bağlı kalınabileceği özenle belirtiliyor.

Bu üç temel unsur, aynı zamanda hareket noktasıdır da. Bunlardan ilki, bir ilke sorunu olan ulusların tam hak eşitliğidir. İkincisi, bu ilke sorununun bir sonucu olarak, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız savunulmasıdır. Üçüncüsü ise, bir devletin sınırları dahilinde, hangi ulustan, hangi milliyetten geliyor olursa olsun, proletaryanın mücadele ve örgüt birliği konusunda tavizsiz davranabilmektedir.

Bunlar ulusal soruna ilişkin marksist programın kendi içinde bir bütünlük taşıyan üç ana unsurudur. İlk iki unsurdan, ezilen ulusun meşru hakları karşısında açık bir tutuma sahip olmak ve bu meşru haklar uğruna kararlılıkla mücadele etmek, verilen mücadeleyi desteklemek politik sonucu ve görevi çıkıyor. Üçüncü unsurla ise ezen ulus milliyetçiliği ile araya kesin bir sınır çizilmiştir. Bu kesin sınırlar temeli üzerinde, çeşitli milliyetlerden işçilerin sınıf birliği, dolayısıyla mücadele ve örgüt birliği konusunda ısrarlı davranmak, bu doğrultuda tavizsiz bir mücadele yürütmek görevleri çıkıyor. Dolayısıyla ikili bir görev alanı doğuyor burada. Lenin, net bir biçimde, görevlerin bu ikinci alanına da özel bir vurgu yapıyor. Bunun gözden kaçırıldığı bir durumda, ulusal soruna ilişkin marksist program ile en ileri bir burjuva ulusal demokratik program arasındaki ayrım çizgisi kaybolur, diyor. Marksist programın ayırdedici özelliği, ilk iki unsuru üçüncüsüyle birleştirmeyi başarabilmektedir.

Bu, sorunun genel ilkesel programatik çerçevesidir. Peki bunun, bizim bugünkü politikalarımız ve politik görevlerimiz için pratik sonuçları nelerdir?

Bugün iki gelişmeyle yüz yüzeyiz. Biri genel planda ve nesneldir. Diğeri ise daha çok bizim gelişme dü-

runlar ve Görevler

Biz ulusal hareketi bugünün kendine özgü koşullarında kendi coğrafyasında bütün gücümüzle destekleriz. Ama hiçbir biçimde Türkiye işçi sınıfının birliğinden taviz veremeyeceğimizi, Türkiye coğrafyasında verilmesi gereken mücadelenin sınıf ilkesi temeli üzerinde ortak bir sınıf mücadelesi ve örgütlenmesi olması gerektiğini ısrarla propaganda ederiz. Bununla da yetinmeyiz, bunu bizzat örgütlemeye çalışırız. Ama biz bunu örgütlemeye çalıştığımız andan itibaren de zaten kendi irademiz dışında bu sorunun muhatabıyla yüzyüze geliriz. İşte bu noktada, yeni bir mücadele alanı doğacaktır

gütlenmesi olması gerektiğini ısrarla propaganda ederiz. Bununla da yetinmeyiz, bunu bizzat örgütlemeye çalışırız. Ama biz bunu örgütlemeye çalıştığımız andan itibaren de zaten kendi irademiz dışında bu sorunun muhatabıyla yüzyüze geliriz. İşte bu noktada, yeni bir mücadele alanı doğacaktır. Bu mücadelenin ideolojik ve ilkesel çerçevesi ve pratik sorunları konusunda açık olmak durumundayız. Sorunun bir diğer önemli yanı da budur.

Sorunun bir öteki yanı ise şudur. “Siyasal çözüm” alanındaki gelişmelerden söz etmiştim. Kürt hareketi belli bir karşılıklı denge durumunu aslında erken bir tarihte yakaladı. Ancak bu denge kavramını doğru anlamak gerekiyor. Devletin gücü ile PKK’nin gücü arasında eşit bir ilişkiyi anlatmıyor bu. Tarafların kendi çözümlerini daha ileri bir düzeye sıratamamak noktasında yaşadıkları karşılıklı tıkanmalardır söz konusu olan. Denge durumu ile anlatılmak istenen budur. Bu durum Kürt ulusal hareketini zorladı. Türk emekçi sınıflarından gerekli desteği göremediği ve dahası göremeyeceğine kanaat getirdiği andan itibaren, (yaklaşık iki-üç yıllık bir dönemdir bu) ihtiyaç duyduğu desteği başka alanlardan yaratmak için belli açılımlar yapmak yoluna girdi. Bu çerçevede, kazandığı mevzilerini elde tutmak, mümkünse daha ileri mevzilerle birleştirmek, değilse o mevzilerin gerektirdiği tavizlerle sorunu belli bir ara çözüme bağlamak eğilimi içerisinde. Eğer soruna gerçekçi yaklaşılsaydı, yani ulusal hareketin imkanları ve dayandığı toplumsal tabanın sınıfsal özelliklerinden gidilerek bakılıncaksa, bunu basit bir “taktik manevra” kapsamında görmemek gerekiyor. Burada gerçek bir sınıfsal ilişkiler alanı vardır. Bu temel üzerinde şekillenen yeni siyasal tutumlar ve yönelişler söz konusu olan. Bunun ürünü politikalar olarak değerlendirmek gerekiyor.

Bu “siyasal çözüm” arayışları, geline yerde, diplomatik çaba adı altında, bizim prensip olarak kabul edemeyeceğimiz belli biçimler de almaktadır. Diplomatik çabalardan söz ederken, bununla hiçbir biçimde, Kürt ulusal hareketinin dünya çapında kamuoyu oluşturma, bu arada uluslararası hukuk çerçevesinde kendini Kürt halkının meşru temsilcisi olarak kabul ettirme, bu açıdan meşrulaştırma girişimlerini kastetmiyorum. Söz konusu olan bir ulusal hareket olduğuna göre, bu tür girişimlere ilke olarak karşı çıkılmaz. Bu, karşısındaki sömürgeci gücü geriletmek bakımından da belli bir imkandır. Biraz zor bir alandır, kaygan bir zemindir. ama buna ilke olarak karşı çıkılmaz.

Problem ise daha başkadır. Özellikle yakın dönemde, AGİK Zirvesi vesilesiyle, A. Öcalan’ın büyük emperyalist devletlere yaptığı bir çağrı vardır. Bu çağrıyı prensip olarak asla kabul edemeyiz. Bunun politik sonuçları konusunda emekçileri, en başta da Kürt emekçilerini aydınlatmak sorumluluğuyla yüz yüze. Çağrının özü şudur: Biz “büyük devletler”in Kürt sorununa müdahalesine açığız! Bu, “büyük devletler” denilen emperyalist güç odaklarını basitçe hakem tutmak değildir sadece. Fakat bu savaşın yarattığı sonuçlara da dikkatleri çekerek, büyük devletlerin bu duruma seyirci kalmamaları ve bizzat müdahale etmeleri çağrısıdır. “Büyük devletler” denilen güçler, emperyalist dünyanın ta kendisidir. Bütün gericiliğin,

ulusal köleliğin, sömürgeciliğin, her türlü kötülüğün kaynağıdır. Biz bunu ilke olarak kabul edemeyiz. Dahası bunu devrimci kimliğin terkedilmesi sayarız. Bu konudaki tutumumuzu kitleler önünde tüm açıklığıyla ortaya koymak zorundayız. Bu konuda en ufak bir duygusal baskılanma altında kalmamalıyız. Duygusal baskılanmadan şunu kastediyorum. Bugün, geçtik Doğu Perinçek gibi sosyal şovenlerden, Türk burjuvazisi bile, PKK’nin Kürt sorununda büyük devletlerden yardım istemesi üzerine demagoji yapıyor. “Büyük Türkiye”yi çekemeyen büyük devletler bu sorunu kışkırtıyorlar; Türkiye’yi bölmek istiyorlar; işte kanıtı, diyebiliyor.

Zayıf bir devrimci kimlik, bu durum karşısında gerilemeyi getirir. Ama bizim burada gerilememiz için hiçbir neden yoktur. Biz ulusal sorun ve ulusal sorunun öncü politik kuvveti olan PKK’nin mücadelesinin desteklenmesi konusunda en başından itibaren çok açık tutum almış bir hareketiz. PKK devrimci bir çizgide ilerlediği sürece destekte tereddütsüz davranmış bir hareketiz. Bugüne kadar bu alandaki ilkesel ve politik tutumumuzdan taviz vermemiş, herhangi bir zayıflık göstermemiş bir hareketiz. Bu gücü gösterebilmiş bir hareket, zaafın ortaya çıktığı noktada, ona en açık şekilde vurmak hakkına sahiptir ve bunu yapmak zorundadır. Bu bizim için PKK’nin zayıflıklarına karşı alınacak ilk tavır da değildir. Biz aynı tavrı “siyasal çözüm” arayışları sırasında, yani “ateşkes” sürecinde de gösterdik. Dikkat edilirse, bizim orada altını çizdiğimiz nokta, ateşkes sorununun kendisi değildi. Bizim için önemli olan, ateşkesin bir paket proje olarak gündeme gelmesiydi. Yani bir ucunda Talabani’nin, öteki ucunda PKK-PSK Protokolü’nün olmasıydı, bu protokolün içeriğiydi. Bu girişim olan kanı durdurmak duygusal propagandasıyla birleştiriliyordu. PKK cephesinden de bu böyleydi. Askeri çözüm-siyasal çözüm ikilemi içerisinde durum formüle ediliyordu. Bizim o zamanki değerlendirmelerimizde altı önemle çizilen bir nokta vardır. Denilen şey şudur. Askeri çözüm-siyasal çözüm; bu sahte bir ikilemdir. Temel seçenekler böyle konulamaz; devrimci çözüm, kurulu düzeni ve uluslararası sistemi aşan bir çözüm, ya da mevcut düzen ve sistem içi bir çözüm olarak konulabilir gerçek seçenekler. Yani devrimci çözüm ya da anayasal reformcu çözüm! Bunların ikisi de siyasal çözümlerdir.

Dikkat ediniz; bütün sınıflar ve bütün temel kuvvetler, gerçekte belli bir siyasal çözüm programıyla ortaya çıkmaktadırlar. Bir tek Türk devleti bunun istisnası gibi görünür. Oysa gerçekte onunki de bir siyasal çözüm girişimidir aslında. Savaş burada politikanın başka araçlarla devamından başka bir şey değildir. Kürt hareketini ezmek, sonra belli kültürel tavizler ile, kültürel kimlik taviziyle bu sorunu düzen içine alarak zaman içerisinde halletmek, hiç değilse oyalamayı başarabilmek... Bu da bir tür siyasal çözümdür. Ama askeri araçların da devreye girdiği, onun özel bir yer tuttuğu, yani çatışmanın askeri boyutta sürdüğü türden bir siyasal çözümdür. Öte yandan, başta Amerika olmak üzere emperyalist dünyanın değişik alternatiflere dayalı siyasal çözüm paketleri vardır. Beri yandan Kürt burjuvazisinin bir siyasal çözüm paketi vardır. Beri yandan PSK şahsında Kürt re-

formculuğunun, Kürt küçük ve orta burjuvazisinin bir çözüm paketi vardır. Öte yandan Türk sosyal şovenizminin, yani Doğu Perinçek’in bir siyasal çözüm paketi vardır; “kardeşlik paketi” demektir buna. Bizim de bir bakışımız, dolayısıyla bir siyasal çözüm yaklaşımımız vardır bu soruna. Sonuç olarak her sınıf, gerçekte kendi sınıfsal konumundan, kendi siyasal perspektifinden sorunun bir siyasal çözümünü aramaktadır ve gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Kimisi bunu askeri, kimisi barışçıl biçimler içerisinde, kimisi emperyalist devlet olmanın güç ve imkanlarını kullanarak, çok değişik araç ve yöntemlerini devreye sokarak, neticede kendi çözümünü gerçekleştirmeye, bu çerçevede Kürt sorununa bir “siyasal çözüm” bulmaya çalışmaktadır.

Kürt ulusal hareketi Kürdistan’daki öz dinamiklerin bugünkü olgunlaşma düzeyiyle varabildiği yere varmış, bu arada Türkiye işçi sınıfı ya da emekçi sınıflarından umduğu ve beklediği desteği alamamıştır. Belli bir noktadan itibaren de, kısa vadede böyle bir gücün çıkamayacağına kanaat getirmesine de bağlı olarak başka arayışlara girmiştir. Onurlu bir uzlaşma çözümü aramaktadır aslında. Buna inanmak, bundan kuşku duymamak gerekiyor. Çünkü bir savaş yaşanmaktadır. PKK epeydir hayli başarılı bir dayanma gücü göstermektedir. Ama bunun belli noktalarda bir zorlanmaya dönüşeceğini de politik bir öngörüyle görebilmektedir. Kazandığı mevzileri belli ara çözümlerle (bu ara çözümlerin kendisi için hangi akıbeti yaratacağı sorunuyla çok da bağlı olmayarak), bir takım tavizlerle, belli bir sonuca bağlamayı umabilmektedir. Buna yönelik bir politika izleyebilmektedir. Ama tam da böyle bir dönemde, kendi burjuvazisinin bazı katmanlarıyla da güç birliği içerisinde sistem içi bir çözüm anlayışı içerisinde olmak belli kaçınılmaz sonuçları da zaman içinde üretmektedir.

Bu sonuçların en belirgin yönlerinden biri, bugün Türkiye devrimci hareketine alınan tavırda kendini somutlamaktadır. PKK, büyük kentlerdeki Kürt emekçi kitlelerinin Türk emekçi kitleleriyle birlikte Türkiye’de devrimci kuvvetler tarafından mücadeleye sürülmesine karşı çok özel bir direnç göstermektedir. HADEP’ten Öcalan’ın Türkiye devrimci hareketi değerlendirmelerine kadar her şey buna hizmet etmektedir. Genel olarak milliyetçi temaların ön plana çıkarılması, her yerde Kürt kitlelerinin ancak PKK’den sorulabileceği türünden bir milliyetçi temanın işlenmesi, bütün bunlar aranan çözümlerle bağlantılıdır. Biz bu tür bir arayışı kabul edemeyiz. Ulusal hareketin Kürdistan’da, kendi coğrafyasındaki gelişmesine herhangi bir güçlük çıkarmak bir yana (bu konuda gücümüzün olup olmasını saklı tutuyorum), dahası buna güçlük çıkaranlara karşı bir ideolojik politik mücadele yürüttük, yürüteceğiz de. Ama ulusal istemler temeli üzerinde, ulusal dava ekseninde gelişen bir hareketin, büyük kentlerde sınıf mücadelesini yönlendirmek bakımından yapabileceği hiç bir şey yoktur. Nesnel konumu, milliyet kimliğine dayalı politik mücadele platformu, buna aşılmaz bir engeldir. Büyük kentlerdeki Kürt kitleleri içinde, Kürdistan’daki mücadeleye belli bir duygusallıkla da iç içe sınırlı bir politik destek yaratmanın, genel demokrasi mücadelesi içerisinde o desteği belli bir biçimde seferber etmenin ötesinde, yapabileceği fazla bir şey yoktur. Nitekim fazla bir şey de yapamıyor. Burada Çukurova/Adana bölgesi biraz özel istisna olarak ortaya çıkıyor. Bence bu da Çukurova’daki sınıf mücadelesinin geriliğiyle çok bağlantılı bir sonuçtur. Buradaki mücadeleler de gerçekten ancak destek mücadeleleri olarak ortaya çıkabilmektedir.

Büyük kentlerdeki Kürt işçi ve emekçi kitleleri burada toplumun organik bir parçasıdır. Milliyetleri farklıdır onların, ama gettolarda yaşamıyorlar. Kürtlerin ağırlıklı olduğu mahallelerin varlığı çok fazla bir şey anlatmıyor. Bazı yörelerden gelenlerin ağırlıkta olduğu mahalleler de vardır büyük kentlerde. Örneğin Erzinanlılar, Yozgatlılar, Sivasslılar vb. gibi... Çoğu kere Kürt mahalleleri de gerçekte aynı zamanda belli kent mensuplarının mahalleleridir.

Büyük kentlerdeki ilerici işçi potansiyelinin önemli bir bölümünü Kürt kitleleri oluşturmaktadır. Eğer biz devrimci siyasal mücadele görevlerinin hakkını vermek durumundaysak, bu iddia ile ortaya çıkıyorsa, tam da bu noktada, milliyetçi şartlanmaya ve darlığa karşı belirgin bir ideolojik ayrım çizgisi çizmek ve metropollerde bunun gerektirdiği mücadeleyi tavizsiz bir biçimde vermek durumundayız. Bu, marksist ilkesel konum bakımından son derece açık bir sorundur. Bu sorun örneğin bolşeviklerde zamanında uzlaşmaz, hatta gerilimli bir mücadelenin konusu da olmuştur. Bu yalnızca ilkesel bir tutumun değil, fakat pratikte sınıf mücadelesinin zorunlu bir geleneği olmuştur. Çünkü Rusya’da marksist hareket sınıf kitleleri üzerinde dolaysız bir etkiye ve güce sahiptir. Mücadelede dolaysız olarak taraftır ve sorun onun karşısına dolaysız olarak çıkmıştır. Lenin, sosyal şovenizme karşı verdiği mücadeleyi, gerektiği yerde ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da aynı sertlikle vermekte bir an bile tereddüt etmemiştir. Bizim bu konudaki nispi sessizliğimizin ya da bu alandaki pratik görevlerimizi bugüne kadar gereğince üstlenmememizin gerisinde, gerçekte sınıflar mücadelesi alanına etkin bir güç olarak çıkamamamızın ve etkin bir sınıf çalışmasına yönelemememizin çok özel bir payı vardır. Ama tam da bu konumu kırmaya çalıştığımız bir evrede, marksist programımızın bütün gereklerini bir bütünlük içerisinde ele almak ve pratikte yerine getirmek sorunuyla yüzyüzeyiz.

Hele de PKK’nin “siyasal çözüm” arayışları içerisinde, bilerek ya da bilmeyerek, fakat izlediği çizgi ile kaçınılmaz olarak Türk ve Kürt emekçileri arasında belli sınır çizgileri çizmeye çalıştığı bir evrede... Bu, büyük kentlerdeki Kürt işçi ve emekçi sınıflarını Türk işçi ve emekçi sınıflarından farklı bir politik tutuma, yani ulusal özelemler, ulusal talepler eksenine oturan bir mücadeleye çekmesinde açık ifadesini bulmaktadır. PKK, Kürt işçilerine ve emekçilerine, Türk burjuvazisine karşı kendi sınıf konumunuzdan devrim ve iktidar mücadelesi yürütün dememektedir. PKK’nin yayınlarında buna ilişkin neredeyse tek kelime yoktur. Büyük kentlerdeki Kürt işçi ve emekçileri Kürt burjuvazisine karşı sınıfsal bir mücadele vermeye de çağrılmamaktadırlar. Bütün sorun, ulusal istemlerle sınırlı bir mücadeleye büyük kentlerden belli bir desteğin verilebilmesidir. Bu ise kirli savaşa karşı demokrasi mücadelesi, yani Kürdistan’daki kirli savaş baskısının hafifletilmesi mücadelesi olarak çıkmaktadır ortaya. PKK’nin bu alanda sınıf mücadelesi perspektifinden uzaklığı, kendini büyük kentlerin Kürt orta sınıflarıyla ve burjuvazisiyle kurduğu ilişkilerde de göstermektedir. Büyük kentlerde legal partilere dayanılmaktadır. Bu partilere Kürt burjuva sınıfları yön vermektedir. Kürt burjuvazisinin sınıf konumunun ifadesi politik perspektifler ışığında hareket etmektedirler bu partiler. Kürt işçi ve emekçi sınıfları da bu partilere politika yapılmaya çağrılmaktadırlar. Akşamki komisyon tartışmasında açığa çıktı, çok ilginç bir gözlemdir. Büyük kentlerde PKK’nin ideolojik politik etkisi altında olan Kürt işçi ve emekçi sınıflarının ya da onların büyük kentlerdeki politik temsilcilerinin davranış biçimleriyle, Türkiye devrimci hareketinin reformist kanadının davranış biçimleri bir çok alanda örtüşmektedir. Bundan 3-4 yıl önceki bir kongrede Tüm Sağlık-Sen Diyarbakır temsilcileri komünistlerle ittifak kurmakları yana iken, Tüm Sağlık-Sen’in büyük kentlerdeki “yurtsever” temsilcileri Dev Yol’la ve TDKP’yle ittifak yapmaktadırlar. Bu durum büyük kentlerde politikanın çok büyük ölçüde Kürt orta burjuvazisinin perspektifleri üzerinden sürmesinden kaynaklanmaktadır. Öte yandan Gebze direnişinde Kürt yurtseverliğinin ideolojik-politik etkisi altındaki işçiler, oradaki uzlaşma çizgisiyle çok belirgin bir biçimde paralel düşebilmektedirler. “İş-Ekmek-Özgürlük Mücadelesi” tipik bir biçimde büyük kentlerdeki yurtsever kitlenin de perspektifidir. Bunlar büyük kentlerdeki devrimci sınıf mücadelesi görevlerine uzak durmaktadırlar. Yalnızca “iş”i, bu çerçevede “ekmeği” tehlikeye girdiğinde, ekonomik istemlerle sınırlı bir mücadeleye destek vermektedirler. Politik ilgileri ise yalnızca Kürdistan’daki savaşa, oradaki mücadeleye ilişkindir. Ve ona ilişkin bir destek çerçevesindedir. Büyük kentlerdeki genel politik mücadeleye karşı ise bir ilgisizlik söz konusudur. Bu ilgisizlik yakın zamana kadar (son durumu bilmediğim için yakın zamana kadar diyorum) üniversitelerdeki “yurtseverler”in siyasal mücadele karşısında yerine göre “tarafsız” tavır almalarına kadar bile gidip varabiliyordu.

PKK’nin bir süredir Türkiye devrimci hareketine karşı geliştirmekte olduğu tavırdan söz etmiştim. Buna bir kaç nokta daha eklemek istiyorum. Türkiye devrimci

PKK, büyük kentlerdeki Kürt emekçi kitlelerinin Türk emekçi kitleleriyle birlikte Türkiye’de devrimci kuvvetler tarafından mücadeleye sürülmesine karşı çok özel bir direnc göstermektedir. HADEP’ten Öcalan’ın Türkiye devrimci hareketi değerlendirmelerine kadar herşey buna hizmet etmektedir. Genel olarak milliyetçi temaların ön plana çıkarılması, her yerde Kürt kitlesinin ancak PKK’den sorulabileceği türünden bir milliyetçi temanın işlenmesi, bütün bunlar aranan çözümlerle bağlantılıdır. Biz bu tür bir arayışı kabul edemeyiz. Ulusal hareketin Kürdistan’da, kendi coğrafyasındaki gelişmesine herhangi bir güçlük çıkarmak bir yana (bu konuda gücümüzün olup olmamasını saklı tutuyorum), dahası buna güçlük çıkaranlara karşı bir ideolojik politik mücadele yürüttük, yürüteceğiz de. Ama ulusal istemler temeli üzerinde, ulusal dava eksenini üzerinde gelişen bir hareketin, büyük kentlerde sınıf mücadelesini yönlendirmek bakımından yapabileceği hiç bir şey yoktur

hareketi eleştiriyi fazlasıyla hakeden bir harekettir. EKİM’in bunu anlamasında hiç bir güçlük yoktur. Çünkü EKİM yıllardır Türkiye devrimci hareketinin zaafı üzerine bir mücadele yürütüyor. Tasfiyeciliğe karşı, tasfiyeciliğin değişik görünümüne karşı sert bir mücadele yürütüyor. Bütün bunlar bunun zaafı bir hareket olduğu, misyonunu oynayamayan, bundan çok büyük ölçüde uzak olan bir hareket olduğu gerçeğini bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Bu çerçevede Türkiye devrimci hareketi çok özel bir eleştiriyi hakediyor. PKK’nin bir dönemki eleştirisi bu sınırlar içerisinde kavranabilir bir eleştiriydi. Haklı ve devrimci bir eleştiriydi. Ama son zamanlardaki artık eleştiri değildir, kaba bir düşmanlık yaratmak eğiliminin bir ürünüdür.

Türkiye devrimci hareketi o sınırlı politik propaganda ve ajitasyonunu bile büyük ölçüde Kürt sorunu üzerine yoğunlaştırıyor. Gerçekleşen kitle eylemliliklerinde mümkün merteye kirli savaşa karşı ve Kürt ulusunun meşru hakları için şiarlar yükseltmeye çalışıyor. Devletin Özgür Ülke şahsında ulusal özgürlük mücadelesinin sesini boğmaya çalıştığı bir saldırı karşısında kararlı bir tam destek veriyor ve imkanlarını seferber ediyor. Özetle, Türkiye devrimci hareketi, Kürt özgürlük mücadelesine karşı görevlerini yerine getirmeye çalışıyor. ama bugün için Kürt özgürlük mücadelesine aktif bir kitle desteği örgütleyemiyor. Bu açık bir zaaf ve kusur. Ama bu ulusal soruna karşı zayıflığından ya da duyarsızlığından değil, genelde sınıf mücadelesi içindeki zayıflığından geliyor. Genelde kitleleri politik mücadeleye yöneltemediği ölçüde, kitleleri Kürt özgürlük mücadelesine destek için de aktif bir eylemliliğe yöneltemiyor. Bu daha genel bir zaaf. Ama Ali Fıratpeşe yazdığı yazılarda, ısrarla Türkiye devrimci hareketinin “Kemalizmin çocuğu” olduğunu, bunun hiç bir istisnası olmadığını, bunların mutlaka ezilip dağıtılması gerektiğini söylüyor. Hatta hatta Türk halkının da zaten kendi önderliklerini beklediklerini, bu önderliği de yerine getireceklerini vb. söylüyor. Burada Türk emekçi kitlelerinin PKK’ye nasıl baktıklarını, PKK’den ne bekledikleri olgusunu bir yana koyuyorum. Ben propagandanın Türk emekçi sınıflarını yönlendirmekte olduğunu, Türkiye devrimci hareketi içerisinde, Kürt kitleleri ve devrimcileri arasında

Türkiye devrimci hareketine karşı kaba önyargılar yaratmaya, ve biraz da araya kalın duvarlar örmeye yönelik olduğunu düşünüyorum.

Sorun, görünüm olarak Türk emekçi sınıflarının önderliğine talip olmak biçiminde konulmak durumundadır. Çünkü bu aynı zamanda büyük kentlerdeki Kürt işçi ve emekçi kitlelerini ikna etmenin de bir yoludur. Büyük kentlerdeki Kürt emekçileri, gerçekten ulusal hareketten duygusal etkilenmişlikleri ne olursa olsun, yanbaşındaki Türk işçi ve emekçileriyle birlikte mücadele etmek gerektiğini az-çok hissedebiliyor. Bu mücadelenin gereklerini henüz belki yerine getiremiyor, ama bunu hissediyor. Kürt işçi ve emekçisinin kafasında bu doğrultuda uyanabilecek bir soru, bence, onun da önderliğini biz yapacağız iddiasıyla karşılanıyor. Tam da bu temel üzerinde, Kürt işçi ve emekçisi üzerindeki ideolojik-politik etki giderek perçinlenmeye çalışılıyor. Ben olayı böyle görüyorum. Bunun kendisi, bizim bugün siyasal mücadele alanına çıkış iddiamıza da bağlı olarak, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı açık bir tutumu, gerektiği yerde açık bir mücadeleyi zaten kendiliğinden gündeme getirmektedir. Eğer biz proletaryanın devrimci sınıf önderi olmak iddiasındaysak, kastettiğim şey bu formülasyonun içinden bile çok rahat anlaşılabilir. Bu iddia bunu zaten ayrıca gerektirmektedir.

Son bir sorun var. Bunu özel bir sorun, biraz da bir ayrıntı sayıyorum. Ama politik öneminin sanıldığı kadar da bir ayrıntıyı ifade etmediğini düşünüyorum. PKK’nin metropollerdeki bazı kör terör eylemlerine karşı da bir tavır almak zorundayız. Bu tür eylemleri asla kabul edemeyiz. Bunlar zorunlu eylemler değildir, yapılmak zorunda değildir. Hiç bir yararı olmadığı gibi, beklenenin tam tersi sonuçları olmaktadır. Böyle eylemler yapıldığı ve PKK’nin gerçek dostları da bunları eleştirmede ölçüde, bu alanda devrimci bir baskı ve denetim imkanı kaybolmaktadır. Bu hatada ısrar edilmektedir. Dahası PKK bu hatalı çizgisinin örneklerini sadece metropollerde değil, fakat yıllardır Kürdistan’da da sergilemektedir. Bu hatanın Türk emekçi kitleler üzerindeki etkisi son derece olumsuz olmaktadır. Bu bizim Türk emekçi sınıflarına karşı görevlerimizi gerçekleştirmemizi ayrıca zora sokmaktadır. Biz sivil kalabalıkların bulunduğu yerlere bomba konulmasını asla kabul edemeyiz. Elbette bunları hedef alan çok özel bir teşhir yürütmeyiz, mesele bu değil. Ama bu tutumu ideolojik olarak mahkum ederiz. Bunun yolaçtığı politik sonuçlar konusunda devrimci uyarı görevimizi ısrarla yerine getiririz. Türk emekçi kitlelerinin buna karşı tavrımızı sordukları bir noktada ise, biz esas olarak vurgumuzu Kürt ulusunun haklı mücadelesine, meşru taleplerine, Türk emekçisinin Kürt halkına karşı görevlerine çekmekle birlikte, böyle eylemleri tasvip etmediğimizi de açık bir dille belirtiriz, belirtmek zorundayız.

Bütün bu söylediklerimin kapsamından kendiliğinden çıkıyor; biz, Kürt burjuvazisinin legal partilerine (HEP, DEP, HADEP) karşı da açık bir ideolojik-politik tavır almak durumundayız. Kuşkusuz demokrasi mücadelesi içerisinde onlarla yanyana, paralel düşeceğimiz durumlar vardır, bunu kasdetmiyorum. Bu noktada Kürt orta sınıflarının kendi ulusal özgürlük mücadelelerinin bir parçası olmalarından gelen ayrı bir konumu vardır. Ama biz büyük kentlerin Kürt işçi ve emekçi sınıfları içinde, bu partilere egemen politikanın Kürt işçisi ya da emekçisinin sınıf politikası olmadığını, bu politikanın Kürt burjuvazisinin ulusal soruna ilişkin çıkarlarına ve konumuna denk düştüğünü açık bir dille anlatmak göreviyle yüzyüzeyiz. Bu sorun 20 Temmuz Dersleri’nde öncü işçi gerçeği irdelenirken ele alınmaktadır. Bu meselenin üzerine gidilmesi, bu alandaki mücadelenin artık üstlenilmesi gerektiği belirtilmektedir.

Bir de Sürgünde Kürt Parlamentosu sorunu vardır. Daha özel bir konudur. Ben bu parlamentoya karşı ikili bir tavır alınabileceğini düşünüyorum. İkili tavrın bir yönü şudur; Kürt halkının ulusal demokratik bir mücadelesi vardır; bu mücadele çerçevesinde çeşitli ulusal demokratik platformlarda kurumsallaşması tümüyle meşru ve son derece doğaldır. Sürgün parlamentosu bunun bir biçimidir, genel ulusal demokratik gelişmenin bir parçasıdır. Demokratik ulusal karakterli bir meclistir. Kürt halkının böyle kurumsallaşmalara gitmesi onun meşru bir hakkıdır. Biz bu oluşumu bu demokratik yönüyle destekleriz. Ama bu demokratik muhtevanın burjuva demokratik bir muhteva olduğunu, dahası somutta meclisin gerek oluşum biçimi, gerek yapısı ve bileşimi, gerek işleyiş biçimi, gerekse önüne koyduğu politik platform bakımından, tipik bir burjuva

ulusal demokratik meclisi olduğu gerçeğini de gözden kaçırmayız. PKK, bu meclisi kitlelere ve uluslararası kamuoyuna Kürt halkının meşru temsilcisi olarak sunuyor. Bu "ulusal meclis" imajından, kimliğinden giderek politik-diplomatik açılımlar yapmak istiyor. Ama gerçekte PKK'nın mücadelesi içerisinde yalnızca çok özel bir taktik alandır. Yerine göre bir taktik ayrıntıya da dönüşebiliyor ve bir yana itilebiliyor. 1992'deki ilk sürgün parlamentosu buna somut bir örnektir. Ama Türkiye devrimci hareketinin bu konudaki zayıflığı, (mesela geçmişte, ilk meclisi devrimci açıdan eleştiren, ama bu ikinci meclisi "Kürt Ulusal Özgürlük Mücadelesinde Yeni Bir Atılım" manşetiyle selamlayanların tutumu) biliniyor. Oysa 1992'deki ilk parlamento belli bakımlardan çok daha ileri bir konumdaydı. Avrupa'daki Kürt kitlelerinin (yaklaşık 80-100 bin kişinin) seçim sandıkları kurarak oylarını kullanması temeli üzerinde oluşmuş bir parlamentoydu. Bu yönüyle o da burjuva bir meclisti, ama kitlelerin oyuna dayanıyordu. Oysa bu yeni meclis kuruluşu bakımından, yalnızca bir takım Kürt ilericiler burjuva çevre ve kuruluşların (ki bunların bir kısmının ulusal sorun karşısındaki tutumu dışında ilericiliği tartışılır) temsilcilerinden ve tümüyle tepeden oluşan bir meclistir. Bir programı vardır; PKK-PSK Protokolü'nden çok daha geridir, emperyalist dünyanın müdahalesine açık bir programdır bu.

PKK kendi genel mücadelesi içerisinde sürgün parlamentosunu taktik bir imkan olarak görüyor ve değerlendiriyor. Ama yeri geldiğinde, böyle meclisleri bir yana itmesini de biliyor. 1992'de oluşan eski parlamento nerededir diye sorulduğunda, kimsenin verebileceği bir yanıt yoktur. Bu aynı meclisin, PKK'nın politikasıyla çeliştiği bir noktada, aynı akıbeti yaşamaması için de hiç bir neden ya da güvence yoktur. Ama PKK, onu bugünkü şekliyle, "Kürt halkının iradesinin en üst düzeyi" olarak sunabiliyor. Gerçi bunun üstünde yer alacak bir "ulusal kongre"yi saklı tutuyor. Ama bugün, hiç değilse dünya kamuoyu karşısında, bunu Kürt halkının meşru iradesinin bir temsili olarak sunuyor. Bu cömert propagandayı yaparken kuşkusuz bu meclisteki politik denetimine güveniyor. Ama bu politik denetimin her an kırılması, zayıflaması, bir ihtilafla karşılaşması ihtimali vardır. Böyle bir durumda ise, PKK, bugün "ulusal irade" saydığı bir oluşumu, bir taktik ayrıntı olarak bir yana bırakmak yoluna gidebiliyor.

Ama biz bir ulusal demokratik hareketin, özellikle de "reel politika" içerisinde attığı taktik adımların, bir takım taktik manevraların basit destekçileri olamayız. Bizim sorunumuz bu meclisin PKK'nın mücadelesi içinde bir yer tutup tutmadığı değildir. Bizim için sorun şudur ki, bu meclisin yeri geldiğinde bir taktik ayrıntıya dönüşebilmesi ihtimalinin gerisinde onun köksüzlüğü vardır. Oluşturulma biçimi ve kullanım amacı vardır. Bu meclisin oluşum tarzına, temsil gücüne, temsil özelliklerine, programına bakıldığında, bu bir Kürt burjuva meclisidir. Aslında PKK'nın Kürt burjuvazisinin uluslararası politikada oynayabileceği rolden yararlanma perspektifinin bir ürünüdür. Kürt halkının iradesinin gerçek temsilcisi olacak örgütlenmeler ve oluşumlar (meclis ya da bir başka isim altında olabilir, komite, konsey, ulusal kurtuluş platformları, vb.), ancak Kürdistan'daki mücadelenin kendi içinden fırlatabilir, oradan oluşup gelişebilir. Bu meclisin ise böyle bir özelliği yoktur. Sürgündeki Kürt burjuva ögelerden oluşturulmuş ve diplomatik sahada belli açılımlar yapmak, özellikle emperyalist dünyanın PKK'ye ilişkin "terörist" nitelemesiyle ördüğü duvarları parçalamak, diplomatik alana sızmak için oluşturulmuş bir özel politik platformdur. Bunu böyle çözümlemeli ve anlamalıyız. Ama bunu ille de bu şekliyle koymak, böyle tartışmak çok da gerekli değildir. Oluşum biçimi ve platformu onun kimliğini veriyorsa eğer, biz bu yönünden giderek meseleleri ortaya koyarız.

Yoldaşın arada sorduğu soruya gelince. Ulusal programımızın bir bütün olduğunu, bu programın özellikle ezilen ulusun haklı mücadelesine, meşru taleplerine ilişkin olan yönüne, buna ilişkin olan alanına dair görevlerimizi bugüne kadar yerine getirmeye çalıştığımızı, bu konuda ilkesel ve politik tutumda herhangi bir zorlanma yaşamadığımızı söylemiştim. Şovenizme karşı mücadele, kirli savaşa karşı mücadele, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini Türk emekçi sınıfları içerisinde yaygınlaştırma ve onların desteğini örgütlenme mücadelesi... Bunlar bizim her günkü, her anki mücadelemizin bir parçası. Merkez Yayın Organımızda sık sık, döne döne, Türkiye işçi sınıfı içindeki mücadelede şovenizme karşı mücadelenin çok

özel bir alan olduğu, yürütülen çalışmada çok özel bir yer tutması gerektiği vurgusu yapılmıştır. Ama tarihin her evresinde ulusal harekete karşı tutum iki yönlüdür. Bu ikili yönün gerektirdiği mücadelenin kucaklanmadığı noktada, ya sosyal şovenizme ya da ezilen ulus milliyetçiliği karşındateslimiyete düşülür. Birincisi egemen burjuvazinin yedeğine; ikincisi, ezilen ulusun işçi ve emekçi kitlelerinin kendi burjuvazisiyle birleşmesine seyirci kalmaya götürür. Bu mücadele bu bütünlüğü içerisinde kavranmadığı sürece, bu konuda sağlam devrimci sınıf tutumundan söz etmek mümkün değildir. Orada bir enternasyonalizm belki yine vardır. Ama asla proleter enternasyonalizmi değildir. Sosyalizmin çıkarlarını, proletaryanın temel tarihsel perspektiflerini başa koyan bir bakış açısı değildir. Bizim bu konudaki programatik metnimiz yeterince açıktır. Ben onu bu yaptığım açıklamaların son bölümüne eklemek istiyorum. Belki buna ilişkin başka pasajlar da vardır. Ben göz gezdirirken görebildiğim ilk pasajdan okuyorum:

"Bu komünistlerin ulusal soruna ilişkin ikili, iki yönlü görevleri olduğu anlamına gelir. Bu iki yönlü görev, farklı sınıflardan oluşan bir ulusun ulusal meşru hakları ile ayrı bir sınıf olarak proletaryanın kendi bağımsız sınıf çıkarları ve amaçları arasındaki farklılıktan doğar. Bu farklılığın ortaya çıkardığı en kritik sorunlardan biri, bir devletin sınırları içinde ezen-ezilen tüm uluslardan ve azınlık milliyetlerden işçilerin her düzeyde mücadele ve örgüt birliğidir. Bu ulusal soruna ilişkin marksist programın temel ilkelerinden biridir.

(...) İleri işçi kesimi bahsinde son olarak Kürt işçilerinin durumuna da kısaca değinmek durumundayız. Sınıfsal ve ulusal çifte baskı altındaki Kürt işçilerin devrimci fıkırlara ve mücadeleye daha kolay eğilim duyduğu ve ileri işçi kesimi içinde önemli bir yer tuttuğu bilinmektedir. Fakat olaylar gösteriyor ki bu kesimin Kürt özgürlük mücadelesine duyduğu olağan yakınlık, gitgide onların sınıf cephesinde oynayabileceği olumlu rolü sınırlandıran, hatta önemsizleştiren sonuçlar yaratmaktadır. Bu verili sonuç, özgürlük mücadelesine duyulan yakınlığın milliyetçi ideolojik çarpıklıklara yol açtığını, ulusal dargörüslülüğü beslediğini, sonuç olarak sınıf bilincini felce uğrattığını gösteriyor. Bunun politik-pratik sonucu, sınıf hareketinde etkin bir devrimci rol oynamaktan geri durma, politik ilgiyi Kürdistan'daki mücadeleyle sınırlama ve ona kilitleme, sınıf cephesinde ise yalnızca çalışma ve yaşam koşullarına yönelik dolaysız saldırılara tepki verme, bunu da doğal olarak ekonomik-sendikal bir çerçevede tutma biçiminde ortaya çıkıyor. Genel değil fakat yaygın durum budur ve bu sınıf hareketi için çok temelli bir zaafın ifadesidir. Çifte baskı altında olmak sınıf bilinçli bir Kürt işçisine sınıf hareketinin devrimci gelişiminde çok daha etkin ve özel bir rol oynamak sorumluluğu yüklemektedir. Bu sınıf hareketinin gelişimi için çok özel bir olanaktır. Kaldı ki mensup bulunduğu Kürt halkının özgürlük mücadelesine en etkin katkının yolu da budur. Eğer bir Kürt işçisi bunu unutar, kendisini yalnızca ya da büyük ölçüde ulusal baskının getirdiği sorunlarla ve ona karşı mücadeleyle sınırlarsa, bu onun devrimci sınıf bilincinden yoksun olduğunu, ulusal soruna kendi sınıf çıkarları ve konumundan değil, Kürt burjuvazisinin konumundan yaklaştığını gösterir. Ezilen sınıfa mensup işçiye ulusal dargörüslülük eğilimi ve tutumu, kendi burjuvazisinin ideolojik-politik hegemonyasının dolaysız bir göstergesidir. Komünistler bu soruna çok ayrı bir önem vermelidirler. Sınıf hareketinin devrimci gelişimini sağlamak ve sınıf öncüsünü sosyalizme kazanmak mücadelesinin aynı zamanda ulusal hareket ile sosyalist sınıf hareketi arasında ideolojik-politik net ayrımlar çizmeyi, milliyetçi ideolojiye ve dargörüslülüğe karşı sistematik bir mücadele vermeyi gerektirdiğini bir an bile unutmamalıdır. (...)

Lenin'in sözleriyle, 'Marksizmin ulusal programıyla, en 'ileri' türden burjuva ulusal programı arasındaki temel fark tam da buradadır'. Çokuluslu belirli bir devletin sınırları içinde proletaryanın temel sınıf çıkarları ve sosyalizm amacı, farklı ulusal topluluklardan işçilerin en tam ve en sıkı birliğini gerektirir. Oysa aynı devletin sınırları içinde kendini ulusal sorun temeli üzerinde ifade etmiş bir hareket, ulusal sorunun bu platformdan olanaklı olabilecek en devrimci ele alınışını başarabilse bile, farklı uluslardan işçilerin birliğini sağlayamayacağı gibi, konumunun doğası gereği bu birliği böler. Zira ulusal istemlerin en devrimci bir ele alınışı bile, kendi başına işçiler için birleştirici bir temel oluşturmaz. Ancak ortak sınıf çıkarları ve amaçları üzerine oturtulmuş, onun bir parçası olarak ele alınmış ve onunla uyumlulaştırılmış bir 'ulusal program' dır ki, farklı uluslardan işçiler için birleştirici ve kaynaştırıcı bir zemin olabilir."

"Kuşkusuz proletaryanın mücadele ve örgüt birliği, soruna marksist dünya görüşünden ve proletaryanın sınıfa amaçlarından bakmanın ortaya çıkardığı bir genel ilkedir. Bunu pratikte başarıyla gerçekleştirebilmek ise, ulusal baskıya ve eşitsizliklere karşı mücadele etmek, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı doğrultusunda içtenlikle ve kararlılıkla mücadele etmek ölçüsünde olanaklıdır. Bu mücadele olmaksızın, ezen ulusa karşı haklı bir güvensizlik ve kendi ulusunun meşru hakları konusundaki haklı bir hassasiyet içinde olan ezilen ulusa mensup bir işçinin, ezilen ulus milliyetçiliğinin tuzağına düşmesini, sınıfsal ülküleri ulusal ülkülere feda etmesini önlemek olanaksızdır. Budurum, ulusal soruna ilişkin marksist programın bir bütün olduğunu, onun ortaya çıkardığı ikili görevlerin de bu bütünlüğün içinde kavranması gerektiğini gösterir."

"Türkiye devrimci hareketinin yakın geçmişteki deneyimi ile bugünkü deneyimi bir arada ele alındığında, ulusal sorunun marksist ele alınışına ilişkin önemli çarpıklıklardan birinin, kendini bu ikili görevin bütünlüğünü doğru kuramamakta gösterdiği görülür." (EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar, s.186-187)

Devamını okumak istemiyorum. Kürt ulusunun haklı ve meşru istemlerini savunmak, bu temel üzerinde yürüyen mücadeleye tam destek vermek, bu mücadeleye yönelen saldırıları göğüslemek, Türk işçi ve emekçilerini bu mücadele konusunda aydınlatmak ve harekete geçirmeye çalışmak, bütün bunlar ezilen ulusa karşı görevlerdir. Aynı zamanda bunlar, ezen ulus şovenizmine, ezen ulus egemenliğine karşı, iki ulus arasındaki var olan eşitsizliğe karşı kararlı bir mücadele demektir.

Ezilen ulus milliyetçiliğinin taşıdığı haklı demokratik muhteva, ilkesel bakımdan da pratik bakımdan da tümüyle açıktır. Milliyetçi ideolojik biçimler içinde sürüyor olsa bile, ezilen ulusun özgürlük mücadelesinin haklılığı ve meşruluğu tartışmasızdır. Bu mücadelenin ideolojik biçimi milliyetçiliktir, ama haklılığı ölçüsünde ve demokratik muhtevası nedeniyle biz onu politik planda "yurtseverlik" olarak tanımlıyoruz. Haklı ve meşru olduğunu vurguluyoruz. Elbette ki kendi ulusal kimliği, ulusal hakları, ulusal kültürü, devlet kurma da dahil kendi ulusunun siyasal hakları için mücadele etmektedir. Onun haklı devrimci demokratik muhtevası zaten buradadır. Ama bunun ezilen ulus işçi ve emekçileri üzerindeki ideolojik yansımaları, milliyetçilik olarak kendini gösterir. Kendini milli sınırlar içerisinde, milli dava ekseninde ifade eder. Ama bir Kürt işçisi, bir Kürt emekçisi meseleyi bu eksen etrafında ifade edemez. Bu sorun aslında yarın bizim karşımıza Türk devletinin bugünkü sınırlarının genelinde çıkacaktır. Kürdistan da içinde "Misak-ı Milli" sınırları içerisindeki toplam Türkiye'yi kastediyorum.

Bizim çok temel bir tezimizdir. Biz Kürt ulusunun temel haklarını savunuruz; ama biz, Kürt ulusunun temel sınıflardan oluştuğunu asla unutmuyoruz. Biz Kürt ulusunun ulusal istemlerini savunuruz; ama biz bu ulusun toplam olarak ezen ve ezilen sınıflardan, mülk sahibi ve emekçi sınıflardan oluştuğunu unutmuyoruz. Eğer Kürdistan'daki ulusal sorun, eşitsiz gelişmenin de bir sonucu olarak, kendini daha ileri bir devrimci sürecin içinde bulmuşsa, o daha ileri devrimci sürecin imkanlarını bu doğrultuda kullanmaya çalışırız. Bu sorunu tam da proleter devrim ekseninde kullanmaya çalışırız.

Ekim Devrimi bu konuda başarılı bir tarihsel örnek olmuş ve zengin bir deneyim biriktirmiştir. Farklı yalnızca şuradadır: Ekim Devrimi'nde proletarya, politik bakımdan ileri bir gelişmişlik düzeyine ulaşmış ve bütün öteki devrimci dinamiklerden önce, Rusya'nın büyük kentlerinde iktidarı almayı başaracak bir politik aktivite ve öncülük gösterebilmiştir. Tam da bu sayede,

köylülüğün toprak ve özgürlüğe dayalı demokratik hareketini olduğu kadar ezilen ulusların özgürlük hareketini de kendi iktidar eksenine bağlamayı başarabilmiştir. Ve bu sorun, zaten genel tarihsel akışı içerisinde bu çerçevede çözümünü bulmuştur.

Oysa bugünün Türkiye'sinde, **bugün içinden geçmekte olduğumuz tarihsel evrede**, ulusal özgürlük mücadelesi tersinden bir eşitsiz gelişmeyle, bu toplumun modern ilişkileri içerisinde en ileri yeri tutan sınıftan daha erken bir zamanda, kendisini oluşturabilmiş, geliştirebilmiş, belli bir sosyal-siyasal kuvvete ulaştırabilmiştir. Bu tersten eşitsiz gelişmenin bugün için ortaya değişik bir durum çıkardığını, ama bu durumun ilkesel kavrayışı bozması gerektiğini, yalnızca sorunlara politik yaklaşımlarda farklılıklar getirdiğini söylüyoruz. Tam da bu çerçevede, Türkiye'nin metropollerinde işçi sınıfını örgütleyip kendi politik amaçları doğrultusunda devrimcileştirmediğimiz sürece, kendi dinamikleriyle harekete geçmiş bulunan ve bizim kendisine karşı iktidar mücadelesi verdiğimiz bir sınıfın sömürgeci egemenliğini sarsan bir hareketi, kendi toprağı üzerinde zora sokmanın bir anlam taşımadığını anlatmaya çalışıyoruz. Dersim olayları sırasındaki tartışmalarda da bizim döne döne hep vurgulamaya çalıştığımız şey bu oldu. Ama Türkiye işçi sınıfı iktidar alternatifi bir kuvvet olarak kendini geliştirmeye, toplumda politik bir ağırlık kurmaya başladığında, biz Kürdistan'daki emekçi kitleleri Türkiye işçi sınıfının dolaysız etkisi altına almaya çalışırız. Orası Kürdistan toplumdur, meşru ulusal temsilcisi de ulusal harekettir türünden daha şimdiden seslendirilen milliyetçi argümanlara aldırılmaz. Böyle bir gelişme aşamasında bunu asla tanımayız. Biz orada kendi programımızı Kürt ve Türk işçi ve emekçi sınıflarına taşımaya çalışırız. Dahası proleter devrimimizin gücüne, imkanlarına, uluslararası koşullarına ve Kürt sorununun bölünmüşlüğüne getirdiği imkanlara da bağlı olarak, kendi programımızın öteki parçalarındaki Kürt emekçi kitleleriyle kuracağı bağın da imkanları üzerinden, ünlü "Misak-ı Milli" sınırları dışında da taşımaya çalışırız. Biz tüm bunları daha önce de yazdık ve söyledik...

Kazım: Sorunun ilkesel çerçevesi bence son derece açık. Bizim 1. Genel Konferans belgelerimizde var. Yalnız şöyle bir sorun var. Sorunun ilkesel çerçevesi ile onu somut pratik politika haline getirmek, yani taktiklerde bunu çeşitli biçimlerle ifade etmek arasında, bu ikisi arasında ilişki kurmak oldukça güç ve karmaşık bir sorun. PKK'nin katettiği gelişme düzeyi bu karmaşıklık ve güçlüğü biraz daha arttıran bir etken.

Bence bunun bir kaç temel nedeni var. Bir tanesi Türkiye devrimci hareketinin tarihidir. Son birkaç yılı bir kenara bırakmak gerekirse, kirli bir tarihtir bu. Ş. Hüsnü'den bugüne kadar kelimenin gerçek anlamıyla sosyal-şöven bir tarihtir bu. '70'li hareket bile bir yerde böyle tanımlanabilir diye düşünüyorum. Son yıllardaki ideolojik tutum dışında, Türkiye sol hareketi Kürt ulusal hareketine karşı kendi politik görevlerini yerine getirebilmiş değildir. Çok ciddi zaafarla karşı karşıyadır. Somut bir örnektir; PKK ateşkes süreciyle birlikte siyasal çözüm önerisini gündeme getirdiği zaman, Türkiye sol hareketinin bazı kesimleri PKK'nin güçlerinin nasıl dağılacığı ve bu güçlerin nasıl paylaşılacağı üzerine çok garip tartışmalar yürütebildiler. Devrimci hareketin bugüne kadarki en anlamlı tutumu, legal günlük gazetenin bombalanması sırasında aldığı tutumdur. Bunun kendi içerisinde kuşkusuz anlamlı bir manevi değeri vardır. Ama ilkesel planda Kürt sorununa karşı takındıkları tutum bir kenara bırakılırsa, pratik görevler açısından ne Türkiye devrimine karşı, ne de Kürt hareketine karşı görevlerini yerine getirememiştir. Sözünü ettiğim karmaşıklık yaratan etkenlerden bir tanesi de budur.

Bir diğeri, Türkiye işçi sınıfının en belirgin özelliklerinden biri, Kürt sorunu konusunda Türk milliyetçisi bir zihniyetle eğitilmiş olmasıdır. Önemli bir etkindir bu. Tarihi boyunca öndersiz ve örgütsüz olduğu için de, Kürt sorunu konusunda bırakalım enternasyonalist tutumu, demokrat bir tutum almayı dahi başaramamıştır. Son yılların işçi eylemlerinde henüz zayıf bir şekilde "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganının atılmaya başlanması da elbette olumluluk hanesine yazılabilir. Ama henüz bu kadar...

Bir diğer etken, biz de bütün çabamıza rağmen, bilinen nedenlerden dolayı, Kürt sorununa karşı gerçekten pratik planda görevlerimizi yapmayı başarabilmiş bir hareket değiliz. Bu konuda söylediklerimiz son derece anlamlıdır. Ama politik mücadele alanında etkin bir güç haline gelemediğimiz ölçüde, **bunu pratikleştirmek belli bir zorluk taşıyor.**

“ (...) Fakat kuşku yok, tüm geri bırakılmışlığına rağmen, Kürdistan'da kapitalizm bir hayli mesafe almıştır ve "Kürtler" artık modern sınıflardan oluşan bir ulustur ve kendi içlerinde uzlaşmaz sınıf çıkarlarıyla bölünmüş durumdadırlar. Modern sınıflara bölünmüş bir ezilen ulus söz konusu olduğunda ise, ulusal haklar sorunu objektif olarak ortak bir dava gibi görünse bile, **her bir sınıfın bu soruna yaklaşımı ve çözüm önerisi farklıdır.** Bu farklılığı yaratan, doğal olarak, sınıf konumu ve çıkarlarındaki farklılıktır. Ulusal soruna bakış ve ulusal istemler, **sınıf çıkarları prizmasından yansıyara**, şu veya bu "ulusal program" şeklini alır. En genel çerçevede ele alındığında ulusal hareket içinde tanımlanabilecek belli başlı siyasal akımlar (partiler, gruplar vb.) arasındaki temel farklılıklar, özünde, ezilen ulusun farklı sınıflarının, ulusal soruna kendi farklı sınıfsal konum ve çıkarlarından bakmasının politik ifadeleri olmaktan başka bir anlam taşımaz. Ulusal hareketin iç bölünmesi, Kürdistan'daki sınıfsal bölünmenin bir tezahürüdür. Kürt büyük burjuvazisinin, aşiret reislerinin, toprak ağalarının, şeyhlerinin ulusal harekete düşmanlığı da, aynı şekilde, kendine uygun bir sınıfsal mantığa sahiptir. Ulusal istem ve özelemleri, görünürde sınıfsal kaygılardan uzak ve en saf biçimleriyle ülküleştiren küçük-burjuvazi bile, ulus içinde **ulusal istemlere dayalı** bir ulusal uzlaşma zemini arayan bu tutumuyla, **aslında kendia sınıf konumunu yansıtmış olmaktadır.** (...) **”**

Kürt Ulusal Sorunu, s.56

Bütün bunlar gözetildiğinde bugün ona karşı ideolojik mücadeleyi bahsedilen nedenlerden dolayı öne çıkardığımızda, gerçekten tutumumuz doğru anlaşılabilir midir? Böyle bir zorluk vardır ortada. Şundan dolayı doğru anlaşılabilir mi diye düşünüyorum. Sorunun anlaşılmasını kolaylaştırmak açısından söylüyorum. Türk işçisinin Kürt sorununda bilinen politik pozisyona sahip olduğu, burjuva zihniyetin egemenliğinin olduğu bir yerde, bizim aldığımız bu tutum, bizim niyetimiz ne olursa olsun, nesnel olarak onların zihinlerinde nasıl bir etki alanı yaratacaktır?

Bir diğeri, gerçekten görevlerin yerine getirilemediği bir yerde, Kürt işçileri veya Kürt halkı bizim tutumumuzu ne kadar anlayabilecekler? Mesela evrensel bir ilkedir. Uluslar arasında bir güvensizlik varsa, proletarya pratik bir kuvvet haline gelip kendi enternasyonalist görevlerini yerine getiremediği sürece, bu güvensizlik kolay aşılabilir bir sorun değildir. Bunun kendisi de onu güçleştiriyor.

Kuşkusuz sorunun ilkesel planda nasıl ortaya konulacağı açıktır. Ama bizim tutumumuzu bu noktada güçleştiren başka etkenler de var. Örneğin bence TDKP'nin tutumu, adı ne konulursa konulsun inceltmiş bir Kemalizmden başka bir şey değildir. Bu noktada Kürt ulusal hareketinin Türkiye sol hareketine ilişkin yaptığı tanımlamaların, devrimci radikal kesimi bir kenara bırakılırsa, yerine oturduğunu da düşünüyorum. Dev-Yol Türk milliyetçisi bir siyasal akımdır. İP/Aydınlık bir ihanet akımıdır. Böyle başkaları da vardır.

Cihan: Senin saydıklarının hepsi tasfiyeci reformistlerdir. Ulusal sorun konusunda tutarsızlık göstermeleri, dahası İP örneğinde olduğu gibi kemalist-sosyal şöven bir tutum izlemeleri son derece doğaldır.

Kazım: Bir örnek vermek istiyorum. Mesela bugünkü devrimci gruplardan biri, daha iki yıl önce, "PKK dağılacak, biz PKK'nin bu güçlerini acaba nasıl örgütleyebiliriz" diye utanç verici bir tutuma girebilmiştir. Türk milliyetçiliğine karşı son derece zayıf olduklarını göstermiş siyasal akımlardır bunlar. Bu koşullarda, bizim bu tutumumuzun gerçekten anlaşılabilmesinde belli güçlükler olduğunu düşünüyorum.

Diğer bir nokta özel bir ayrıntıdır, ama bunu tamamlayan bir etkindir. PKK metropollerde çeşitli eylemler yapıyor ve bunu gerekçelendiriyor. Bunların başıbozuk eylemler olduğu kuşkusuz. Ama bunun dışında, ilkesel planda, bir ulusal hareketin kendi ulusunu imhaya yönelik bir devlete, değişik politikalarla karşı karşıya bırakarak, devletin görevi ve onu etkisizleştirmesi meşrudur. Bir yerde Vakko'yu

yakar, başka bir yerde köprüyü havaya uçurur. Bu son derece meşrudur. Bunun karşısında kuşkusuz başıbozuk eylemler vardır. Bu eylemlere karşı tutum almanın, saydığım diğer etkenlerle beraber düşünüldüğünde, işimizi güçleştireceğini düşünüyorum.

Bütün bunlarla beraber düşünüldüğünde, sürgünde parlamento sorununun da şöyle bir güçlüğü vardır. Ulusal meclis taktik amaçlıdır, bir yönü budur. Ama öte yandan da, Kürdistan'da halkın dinamikleriyle bir devrimci meclis yaratmak konusunda nesnel güçlükleri de vardır bu hareketin. Örneğin, iktidar alma noktasına geldiği zaman zaten iktidar organları olarak ortaya çıkartır. Ama bugünkü koşullarda nasıl başaracaktır bunu? Bir yerde olanaklı değildir.

Cihan: İyi ama, köylerde, kasabalarda, kentlerde komiteleri, milisleri var ulusal hareketin. Pekala onların temsilcilerinden seçilerek de oluşturulabilir. Bunun bütün kitlelerin genel oyuyla olması gerekmiyor ki. Kaldı ki devrim süreci içinde zaten genel oyla olmaz. Bu oluşumlar mücadele içindeki kitlelerin dinamik örgütlenmeleri olarak çıkar ortaya.

Bugünkü meclis ise Kürt burjuvazisinin dışarıya sığınmış temsilcilerinden oluşuyor. Tam da PKK'nin "terörist" nitelmesiyle kuşatmaya alındığı bir noktada, bu kuşatmayı yarmak gibi dar amaçlara hizmet ediyor.

Kazım: Ama şöyle bir yönü var. Bu bir ulusal hareket. Kendi ulusal burjuvazisiyle ittifak girmesinin zaten anlaşılır nedenleri var. Bu son derece doğal.

Cihan: Ben demokratik bir yön taşıdığını zaten söylüyorum.

Helin: Doğal olması savunmamızı gerektirmiyor ki.

Kazım: Elbette savunmamızı gerektirmez. Kuşkusuz, biz bu harekete proletaryanın sınıf perspektiflerine niye uygun davranmıyorsun, sen niye marksist bir tutum takınmıyorsun diyemeyiz. Bu başka bir şey. Ama ona karşı çıkmak daha başka bir şey.

Cihan: Hayır, sorunu ikili yönü içinde almak durumundasın. Böyle sorunlarda hep bu ikili yönü gözetmek durumundasın.

Mesut: Bazı şeyler doğal olarak birtedirginlik alanı yaratıyor. Belli yeni unsurlara da bağlı olarak ulusal hareketteki son gelişmeler ile hareketimizin sınıf hareketine müdahale sorunları ve partileşme iddiası çerçevesinde aldığı mesafe, önümüze bazı yeni görevler çıkarıyor. Daha çok birinci nedene dayanarak biz, belki de ilk kez bu kapsamda, sorunun ilkesel çerçevesinin tartışmakta olduğumuz yönüne çubuğu daha net bir biçimde büküyoruz. Burada ulusal hareketin belli reformist yönelimlere girmesi, bu yönelimlerle bağlantılı olarak da Kürt işçi ve emekçilerini ezilen ulus milliyetçiliği temelinde örgütlenme çabası var. Şimdi çubuğu bükmek, sorunun bu yanını özellikle belirtmek çabası, bizim bütünsel yaklaşımımızla bugüne kadar şövenizme karşı mücadeleye verilen önem ve bundan sonra da onun belirleyici bir politik çizgi olacağı konusunda, çok da isabetli olmayan bir endişe alanı yaratıyor. Sanıyorum sorunun yoldaşlar tarafından altı çizilmek istenen yönü budur.

Bir de pratik politika alanında gerçekten bir zorluk vardır. Bu nasıl bir zorluktur? Birincisi, gelişkin bir işçi hareketliliği yoktur. İkincisi, PKK "siyasal çözüm" arayışı çerçevesinde reformizme yöneliyor, ama PKK'nin reformizme yöneldiği koşullarda ona alternatif olabilen ve devrimci çözümde ısrar eden ciddi bir devrimci Kürt hareketliliği de yoktur. Bir tür nesnel gelişmenin gelip dayandığı bir "siyasal çözüm" çerçevesi vardır. Aydınlık vb. başta olmak üzere bazı gruplar buna; işte emperyalizmle işbirliği yapıyor, emperyalizmin burada konumlanmasını sağlıyor, biçiminde yaklaşıyor. PKK'yi emperyalizmin bir aleti konumunda göstermek ve anti-emperyalist mücadele kisvesi altında, Kürt ulusal hareketinin meşru ulusal haklarına sahip çıkmak ve şövenizme karşı mücadele etmek temel görevini gölgede bırakır bir tarzda, anti-PKK'cilik yapıyor. Ki yalnızca İP/Aydınlık değil, fakat TDKP de yer yer bunu bu şekilde ele alıyor, bu şekilde kullanıyor. Bizim kuşkusuz ilkesel çerçevede bu sorunlara nasıl baktığımız bellidir ve yeni gelişmelerin ortaya çıkardığı sorunlara ve görevlere bunun ışığında yaklaşmak durumundayız. Biz bu reformist yönelimin Kürt halkının ulusal kurtuluşunun sağlanması açısından bir çözüm olmayacağını, düzen içi bir çözüm olacağını, onu yeni bir esaret biçiminin beklediğini vurgulamak durumundayız. Bu konuda Kürt emekçi kitlelerini uyarmak, onlarda devrimci bir çözüme yeniden yönelme potansiyeli varsa onu teşvik etmek, onların bu tür bir yönelişin payandası haline getirilme çabalarına karşı çıkmak, tüm bu konularda açık bir politik tutum almak zorundayız. Ama bunu İP/Aydınlık ya da TDKP'nin yaptığı gibi gerici bir

tarzda ele almayacağımız da açıktır. Biz ayrım noktalarımızı net bir biçimde çizeceğiz.

İlkesel çerçevede kuşkusuz söyleyeceğimizi söyleyeceğiz. Kürt işçilerine, Kürt ulusal mücadelesi ile işçi sınıfının birliğinin önemini anlatacağız. Küçük-burjuva milliyetçiliğinin gölgesi altına girmenin anlamını anlatacağız. Kürt ezilen ulus milliyetçiliğinin sınıf hareketinin mücadele ve örgüt birliğini zaafa uğratma girişimlerinin olduğu her yerde, ilkesel düzeyde ve politik taktik tutum çerçevesinde buna müdahale edeceğiz, bununla mücadele edeceğiz. Bunun dışında elbette Kürt ulusal mücadelesinin haklılığını ve meşruluğunu savunmayı temel bir çizgi olarak sürdüreceğiz, bir. İki, “siyasal çözüm”ün anlamını kitlelere anlatacağız. Bunun devrimci bir mücadele perspektifinden uzaklaşmak olduğunu, Kürt halkının gerçek kurtuluşunu sağlamayacağını, reformcu bir yöneliş olduğunu anlatacağız.

Fakat şöyle bir durum daha farklıdır. Talabani ve Barzani'nin girişimi gerçekten gerici bir girişimdir. Sen onun emperyalizmin bir uydusu, bir aracı haline geldiğini söylüyorsun. Ama bugün PKK'nin konumu kesinlikle aynı değildir. Ona karşı izlenecek politik tutum bu çerçevede tümüyle farklıdır. Bir işçi hareketliliği olur, bir devrimci gelişme yaşanır. Bu noktada reformist gelişmeyle devrimci gelişme belirgin biçimde karşı karşıya gelir. Böyle bir durumdaki reformizm karşı alacağımız tutum, onun taşıdığı politik anlamı ifade ediş ve ona vuruş biçimimiz farklıdır. Ama böyle bir gelişmenin olmadığı koşullarda, gerçekten biraz nesnel bir dayatma olarak ortaya çıkan bir süreçse eğer, buna ilişkin politik tutumda, ilkesel düzeydeki açıklığı sürekli vurgu konusu yapmak, Kürt kitlelerini sürekli uyarmak çabası dışında, PKK'yi politik bir hasım olarak karışımıza alamayız bugünkü koşullar içersinde.

Kazım: Zaten yapıyorduk, bu konuda açıklıyorduk sürekli...

Mesut: Yapıyorduk ama şimdi bir takım yeni gelişmeler var. Cihan yoldaş bu gelişmeler karşısında, özellikle bu sorunlar konusunda alacağımız tutumu ifade ediyor. Bu, PKK'de belli bir dönemden beri var olan yönelişin geline yerde biraz daha şekillenmesidir aslında.

Cihan: Ben bazı yoldaşların gösterdiği hassasiyeti olumlu karşılıyorum. Şovenizme karşı tutumda bu özel hassasiyetin kuşkusuz bir anlamı ve önemi vardır. Ama ulusal soruna dair bütünsel bir marksist-leninist programın gereklerinin karşıt iki tutum olarak anlaşılmasını anlamakta güçlük çekiyorum. Bugün için özellikle vurguladığımız görevler aynı tutumumuzun yalnızca bir uzantısı ve bütünleyicisidir. Ama dünya kadar pratik politika bakımından bizim önümüze çok özel bir zorunluluk olarak çıkmamıştır, gündemimize gelmemiştir, bu bir.

İkincisi, Mesut yoldaşın yaptığı özet kuşkusuz önemlidir. “Siyasal çözüm” karşısında bizim alacağımız genel tavır, sorunun bu yönü elbette çok önemlidir. Ama benim vurgulamamda özel önem taşıyan bir yönü daha vardır. Ben genelde PKK'nin “siyasal çözüm” yönelimine karşı tavrın yanı sıra, ezilen ulus milliyetçiliğinin işçi ve emekçiler üzerinde etkisini kırmanın, Türkiye işçi sınıfını örgütleme misyonuyla ortaya çıkmış bir hareket olarak bizim için bir pratik sorun, bir politik görev haline geldiğini söylüyorum. Bu görev dün de, PKK'nin henüz “siyasal çözüm”e yönelmediği, devrimci ulusal bir çizgide kendi mücadelesini derinleştirdiği bir dönemde de son derece önemlidir. Çünkü bu etki metropollerde işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini zaafa uğrattırıyor. Bugünkü geri iktisadi mücadeleyi belki bölmüyor. Ama politik mücadele politik biçimlenmeleri, öncü partiler etrafında birleşmeleri beraberinde getirecektir. O noktada biz zaten PKK'yle karşı karşıya gelmek durumundayız.

Mesut: Elbette, ben, PKK “siyasal çözüm”e yendiği için artık bu sorungündeme gelmiş tir anlamında söylemiyorum. PKK'nin “siyasal çözüm”e yönelmesiyle beraber, senin anlatımın içerisinde bir vurgu var. Özetle, Türkiye devrimci hareketine karşı hasmane bir tutumun geliştirilmeye çalışıldığını, Kürt kökenli işçi ve emekçileri kendi etkisi altına almak doğrultusunda bir çabanın yoğunlaştığını, ötekinin bunun bir parçası olduğunu belirttin. Ben de bu çerçevede bu görevin biraz daha özel bir planda bizim önümüze geldiği doğrultusunda bir sonuç çıktığını söyledim.

Cihan: Yoldaşın son söylediğine eklemek istiyorum. Yaratılmaya çalışılan hasmane tutumun içerisinde, tam da “siyasal çözüm” arayışı karşısında Türkiye devrimci hareketinden gelebilecek devrimci eleştiri ve baskının göğüslenmesi kaygısı vardır. Eğer

Bu nedenledir ki ulusal eşitsizliğe ve baskıya, her türlü ulusal ayrıcalığa karşı ve ezilen ulusun meşru hakları için herşeyden önce kendi kaderini tayin hakkı için kararlılıkla mücadele eden komünistler, kendilerini hiç de yalnızca bununla sınırlamazlar. Bunu ulusal dargörüslülüğe, ulusal sınırlılığa, uluslar arasına çitler örme eğilimlerine ve girişimlerine genel olarak milliyetçiliğin her türlüşüne karşı mücadeleyle birleştirirler. İşçi sınıfının milliyetçi ideoloji ve ölkülerle şaşırtılmasına karşı mücadele ederler. Bu doğrultudaki çabalara karşı özel bir hassasiyet gösterirler.

bugün Türkiye devrimci hareketi bir bütün olarak “kemalizmin çocuğu”ysa, kendisinden hiç bir şey beklenemeyecekse, doğal olarak reformcu yönelimler karşısında göstereceği eleştirinin de Kürt işçi ve emekçileri nezdinde zaten bir değeri olmayacaktır. Bizzat A. Öcalan bu çarpık düşünüş tarzını yaratmaya çalışıyor. Yani Kürt işçi ve emekçilerini bizim ulusal hareket üzerindeki devrimci basıncımıza karşı önyargı duvarlarıyla sağırlandırmaya çalışıyor. Siyasal mücadelede PKK açısından bu son derece doğal bir davranıştır. Siyasal mücadelede PKK “reel-politik” bir harektir. Bunu yapar.

Ama benim anlayamadığım şudur. PKK Türkiye'nin komünistlerine, devrimcilerine, devrimci demokratlarına karşı bu kadar net, açık bir tutumla kendi platformundan kendi mücadelesini yürütüyor. Bunu yaparken en ufak bir kaygı bile duymuyor. Bizim mücadelemizi bu kadar yüreklilikle destekleyenleri incitmeyelim demek bir yana, bizi en ağır bir biçimde kamuoyu önünde yerden yere vurabiliyor. Ama buna rağmen biz ona karşı ilkesel konumumuzdan yöneltebileceğimiz bir eleştirinin yaratacağı sonuçlar karşısında bu kadar çok tedirginlik duyabiliyoruz. PKK politik mücadele veren bir akım olarak tutarlı davranıyor. Biz politik mücadele vermek iddiasındaki bir akım olarak tutarsız davranabilir miyiz? Bu tam da politik mücadele verememenin getirdiği bir zayıflık olmaz mı? İktidar mücadelesi veren ve bu konuda güç biriktirmiş hiç bir akım bu konudaki tereddütlü davranmaz. Marksist-leninistler ezilen ulus milliyetçiliğine yeri geldiğinde son derece sert eleştiriler yönelttiler. Ama proletaryanın sınıf konumundan, ama ezilen ulusun meşru hakları, kendi kaderini tayin hakkı konusunda gösterdikleri tereddütsüz tavrın ve verdikleri samimi mücadelenin verdiği ideolojik ve manevi güçle. Bu konuda bir kuşku mu var bizde?

Şimdi sorunun bir başka yanına değineceğim. Bu mücadeleyi vermenin kendisi; a) PKK'ye karşı devrimci eleştiri görevinin, yani eleştirel bir basınçla onu devrimci platformda tutmak görevinin bir gereğidir. PKK'ye karşı gerçek bir dostluk görevidir bu noktada. b) Bu aynı zamanda Kürt ulusal özgürlük mücadelesine büyük kentlerden verilebilecek en anlamlı desteğin bir gereğidir. Bugünkü durumda Kürt işçi ve emekçileri yalnızca yedek bir güç, edilgen bir güç olarak kalmaktadırlar. Biz Türkiye'nin büyük kentlerinde, Türkiye'nin kalbinde devrimci siyasal mücadeleyi örgütlemeyi başarabilirsek, yedek güç değil gerçek bir destek, giderek öncü bir destek yaratma imkanı bulabileceğiz. Sömürgeci burjuvaziyi sömürücü sınıf konumundan, sömürücü sınıf kimliğinden tehdit eden bir hareket geliştirilebildiği ölçüde, Kürt ulusal sorununun devrimci çözümünün de önü açılmış olacaktır. Yapabilir miyiz, bunu başarabilir miyiz? Soruyu böyle soran bir hareket zaten misyonunu kaybetmiştir. Böyle sorusorulmaz. Biz önümüze görev ve hedef koyuyoruz. Biz bütün öteki görevlerimizle uyum içerisinde bu göreve işaret ediyoruz. Başarmak için elimizden gelen

çabayı göstereceğiz. Fakat sonucu pratik gösterecektir, sonuç üzerine önden bir tartışma yapılamaz.

“TDKP ve İP'le aramızdaki fark ne olacak?” sorusunu da anlamlı bulmuyorum. İP'i zaten bir yana koyuyorum. Kemalist sosyal şoven bir harektir. TDKP, ulusal programın bir yönü konusunda son derece samimiyetsiz ve tutarsızdır. Soyut bir takım kabuller dışında, politik planda bu doğrultuda herhangi bir ciddi, inandırıcı ve güven veren mücadele yürütmeyen bir harektir. Dönüp ulusal programın öteki yönünü bu noktada gerici bir tarzda kullanmaktadır. Sosyalizmi savunmak adı altında inçe bir sosyal şoven çizgi izlemektedir. Bizim tutumumuzu bununla karıştırmak mümkün değildir.

Çok güç gibi görünen son noktaya da değineyim. Peki nasıl olacak şimdi? Şovenizme karşı mücadeleyi zayıflatmaması için ne yapacağız? Sanılıyor ki afişlerimizle, pankartlarımızla, pullarımızla, bildirilerimizle bu alanda bir cephe açacağız. Hayır yoldaşlar, sorunun bununla hiçbir alakası yok. Biz Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine yönelik olarak Kürt halkının meşru talepleri, haklı mücadelesi, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın anlamı üzerine aydınlatıcı bir politik faaliyet yürütmekteyiz, yürüteceğiz. Kitleleri kucaklayan geniş politik faaliyetimizin anlamı, kapsamı zaten budur. Kürt işçi ve emekçileri bu faaliyetimizi büyük bir sempatiyle karşılayacaklardır. Ama ötesinde de “bunları iyi yapıyorsunuz helal”, “biz bundan dolayı da zaten size sempati de duyuyoruz”, “ama yine de biz yurtseveriz” diyeceklerdir. Biz onlara; “Siz neden yurtseversiniz, neden sosyalist değilsiniz? Siz işçi değilsiniz? Siz emekçi değilsiniz? Siz kapitalist üretim ilişkileri içinde bulunmuyor musunuz? Bu ilişkiler içinde Türk ve öteki milliyetlerden işçilerle kardeş değilsiniz? Siz neden buradan sınıf kardeşlerinizle birlikte kendi sınıf hedefleriniz kendi sınıf perspektifleriniz doğrultusunda örgütlenmiyorsunuz? Neden kendi birleşik partinizi kurmuyorsunuz?” diyeceğiz.

Mücadele budur yoldaşlar. Bunun yaratacağı karışıklık ve karmaşa nerede? Bu aslında belli bir dostluk çizgisinde, yani tam da ezilen ulusun mücadelesine karşı görevlerini yerine getirmek zemini üzerinde, bulduğumuz Kürt işçi ve emekçilerini daha ileri bir çizgiye çekmek mücadelesidir. Daha ileri bir çizgiye gelmelerini engelleyen ise Kürt özgürlük mücadelesinin onlar üzerindeki politik etkisinin aldığı ideolojik biçimdir. Yani ezilen ulus milliyetçiliği ya da dar görüşlülüğüdür. Biz bunu kırmak zorundayız. Burada bir karşı karşıya geliş yoktur. Mücadeleyi zayıflatın bir Buncu anlayışın kınılması sorunu vardır. Kürt işçisi ve emekçisi bizim cephemizde mücadeleye katılmakla ne kendi ulusal özgürlük mücadelesini zayıflatmış oluyor, ne de Kürt ulusal hareketine, somutta PKK'ye karşı herhangi bir düşmanca önyargıya giriyor. Onun sınırlılığını görüyor, daha ileri bir platformda mevziye giriyor. Hepsini bu.

Nadir: Bence kritik bir nokta şudur. İdeolojik ve ilkesel perspektiflerimizin doğru kavranmadığı koşullarda, giderek şovenizmin kuyruğuna takılan bir konuma düşmek gibi bir risk vardır burada. Örgütü bu açıdan iyi eğitebilmek ve donatabilmek gerekiyor. Demokrasi mücadelesi konusunda da yaşandı bu. Demokrasi mücadelesinin kendi içinde amaçlaştırılmasına, stratejik bir hedef olarak ele alınmasına karşı çıktık. Sorun demokratik haklar mücadelesini siyasal sınıf iktidarı mücadelesine bağlamak sorunudur dedik. Ama bu bizim saflarımızda yer yer demokrasi mücadelesinin küçümsemesi gibi kavranabildi. Burada da böyle bir risk vardır.

(...)

Cihan: Az önce, 1. Genel Konferans metninden bir bölüm okurken, asıl kritik paragrafı atlayarak okumuşum. Okuduğum bölümün başlangıç paragrafını da okumak istiyorum:

“Bu nedenledir ki ulusal eşitsizliğe ve baskıya, her türlü ulusal ayrıcalığa karşı ve ezilen ulusun meşru hakları için herşeyden önce kendi kaderini tayin hakkı için kararlılıkla mücadele eden komünistler, kendilerini hiç de yalnızca bununla sınırlamazlar. Bunu ulusal dargörüslülüğe, ulusal sınırlılığa, uluslar arasına çitler örme eğilimlerine ve girişimlerine genel olarak milliyetçiliğin her türlüşüne karşı mücadeleyle birleştirirler. İşçi sınıfının milliyetçi ideoloji ve ölkülerle şaşırtılmasına karşı mücadele ederler. Bu doğrultudaki çabalara karşı özel bir hassasiyet gösterirler.” (EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar, s.186)

Bugün için önemlidir dediğim görevler, gerçekte bu genel bakışın somutlaştırılması ve güncelleştirilmesinden başka bir şey değildir.

KARA AFRİKA'DA BİZANS OYUNLARI

Emperyalizmin

Zaire Kapaşması

Bugün uluslararası kamuoyunun dikkati; NATO'nun Balkanlar'da gerçekleştirdiği askeri gövde gösterisi, Fransa'da Chirac'ın nükleer denemeleri, Körfez'deki damat krizi gibi güncel olaylar üzerinde yoğunlaştırılmaktadır. Ne var ki dünyanın başka yerlerinde, örneğin Kara Afrika'da hiç de küçümsenmeyecek gelişmeler yaşanıyor.

Bir kaç ay önce Bosna-Hersek'te Amerikalı bir pilotun sağ kurtarılması neredeyse askeri tarihte eşine az rastlanır bir kahramanlık örneği olarak ön plana çıkarılmıştı. Oysa Ruanda'daki katliamdan kurtulmak için Zaire'ye sığınan milyonlarca mültecinin sefaleti, açlık ve hastalıklardan kırılmaları, bir bölümünün kitlesel olarak kamplarda katledilmeleri, arta kalanların ise Zaire hükümeti tarafından zorla ülkelerine iade edilmeleri aynı ölçüde dahi dikkate değer görülmemektedir.

Son dönemde Kara Afrika'da, Ruanda, Burundi gibi kronikleşmiş trajedilere sahne olan ülkelerin yanı sıra, Zaire önemli gelişmelerle yüz yüze. Zaire üzerinde bir dizi pazarlıklar sürmekte, kirli senaryolar tezgahlanmaktadır. Fransız emperyalizminin Kara Afrika'daki en önemli arapalıklarından biri olan Zaire'nin geleceği, başını ABD eski başkanı Jimmy Carter'in çektiği ve Fransa'nın "Mösyö Afrika" olarak tanıyan Jacques Foccart'ın da devreye girmesiyle iyice kızışan uluslararası bir diplomatik pazarlığa konu olmaktadır.

Zaire, kıtadaki Ruanda, Burundi ve diğer eski Belçika sömürgeleri gibi 60'lı yılların başlarından itibaren Fransa tarafından sömürgeleştirilmiş ve Fransız emperyalizminin kıtadaki nüfuz alanının en önemli halkalarından biri haline gelmiştir.

Bu ülke 40 milyona yakın nüfusuyla dünyanın en yoksul ülkelerinden biridir. Kişi başına düşen gayrisafi milli hasılanın yıllık ortalaması 260 dolar civarındadır. Oysa Zaire, doğal zenginlikleri; mücevherden bakıra, altından petrole kadar değişik yeraltı zenginlikleri bakımından dünyanın en zengin yöresidir. Bu zenginliğe örnek oluşturmaması açısından, halkı neredeyse açlıktan kıvrandırılan bu ülkenin elmas üretiminde dünya sıralamasında ilk sırada yer aldığını söylemek kafidir. Okulların yıllardır açılmadığı, memurların sembolik düzeydeki maaşlarını dahi

alamadığı bu ülkenin diğer toplumsal kategorilerinin durumunu tahmin edebilmek için ise, ücretleri ödenmediği için sokaklarda hırsızlık ve gasp yoluyla geçimini sağlayan askerleri kıstas almak yeterli olacaktır.

Zaire'nin doğal zenginliklerine ve ucuz işgücüne dayanan pazarı, başta Fransız emperyalizmi olmak üzere, kukla Mobuto hanedanını maşa olarak kullanan uluslararası emperyalist güçler ve çok uluslu tekeller tarafından denetlenmektedir. 30 yıldır sefalet içinde yaşayan halkının kanını emperyalistlere emdiren, ülkenin zenginliklerini emperyalizme peşkeş çeken Mobuto despotu bu süreçte biriktirdiği özel sermaye ile, tıpkı Fas'ın II. Hasan'ı gibi dünyanın sayılı zenginleri arasında yer almaktadır.

Mobuto'yu iktidara getiren ve otuz yıldır onu bu mevkide tutan, ömür boyu başkan ilan ettiren Fransız emperyalizmidir. Ve bunu sağlayabilmek için defalarca askeri müdahalelerin, sayısız komplo ve cinayetin altına imzasını atmıştır. Dolayısıyla Zaire halkının sefaletinden de, Mobuto'nun servetinden de doğrudan emperyalizm sorumludur. Fransa, Doğu Avrupa'da yaşanan gelişmelerden hareketle ve ülkenin tüm zenginliklerinin talan edilmesinin uzun vadede de teminat altına almak için, 90'lı yılların başında Mobuto'dan bazı tedbirler almasını talep etti.

"Demokratikleşme" ya da "çok partili" sisteme geçme yönünde göstermelik bir takım rötüşler olarak da formüle edilebilen bu önlemlerle Fransız emperyalizmi uzun vadeli çıkarlarını beklenmedik gelişmeler ve dönemin is

tikrarsız koşulları karşısında güvence altına almayı hedefliyordu. Zira, muhalif güçlerin periyodik olarak kılıçtan geçirildikleri, en çıplak bir şiddet ve terörün tek yönetim aracı olduğu, on milyonlarca insanın açlığa mahkum edildiği bir ülkede kendiliğinden bir kitle ayaklanması dahi Mobuto'yu devirebilir. Beraberinde ise Fransız emperyalizminin egemenliğine tamiri zor yaralar açabilir. Öte yandan ise Mobuto kendi iktidarını öylesine pekiştirmiş bir durumda ki, yer yer Fransa'ya kafa tutmaya kadar gidebiliyor. Bazı uluslararası platformlarda izin almadan konuşuyor, Fransa'yı rahatsız edecek kadar rahat hareket edebiliyor.

Ayrıca, Mobuto ülke zenginliklerinin talanından kendisine düşen sus payını kimseye paylaşmak niyetinde değil. Bu nedenle de Fransa'nın önerdiği "demokratikleşme" planını yokuşa sürdü. Bu ise ilişkilerin bozulmasına yol açtı. Misilleme olarak, Fransa, medya aracılığıyla Mobuto aleyhinde yoğun bir teşhir kampanyasına girişti. İnsan haklarına saygı gösterilmediği, demokrasinin olmadığı, Mobuto'nun ulusal iradeyi temsil etmediği vb. türden nakaratlarla veryansına başladı. Ardından Fransız hükümeti Mobuto'nun Fransa'da tatil yapmasını vize vermeyerek engelledi. Fransız basını bu "cesur" kararı, "Böyle bir despotun ülkemize gelmemesi bir kayıp değildir" diyerek onayladı.

Bu süreçte Zaire'ye yapılan pratik müdahalelerin önemli bir bölümü açıklık kazanmış değildir. Gazeteci kimliği ile ülkeye giden bazı

cenazeleri dahi bulunamadı. 1993'de Fransa'nın Kinşasa elçisi bir kaza kurşununa kurban gitti. Mesele hemen küllendirildi. Bu ve buna benzer olaylar, Fransız emperyalizmin üstü kapalı yöntemlerle Mobuto'yu sarmaya çalıştığı ama başarılı olamadığının ipuçlarını vermektedir. Böylece, birkaç yıldır istenmeyen adam ilan edilen Mobuto, Ruanda olaylarına kadar diplomatik karantinada kaldı.

Ruanda'da yaşanan katliamın ardından iktidarın el değiştirmesi, milyonlarca insanın sınırı aşarak Zaire'ye sığınması Mobuto'nun eline kaçırmak istemediği bir koz vermiş oldu. Zaire'ye dayanarak, onun üzerinden Ruanda'ya müdahale etmeye çalışan Fransa, bu kez de Mobuto'nun gönlünü bazı tavizler vererek almaya çalıştı. Sözümlü ona "ateşkes" ilan edildi. Aylar boyu Fransa tarafından teşhir edilen kanlı despot, Biarritz, Fransa-Afrika zirvesine davet edilerek onurlandırıldı. vb. Ne var ki, Fransız emperyalizminin zayıflıkları ve kıtada karşılaştığı çıkmazların bilincinde olan Mobuto, verilen tavizlere rağmen "onurunun" yeterince iade edilmediğinden hareket ederek, kısa süre önce Fransa'ya karşı bazı yaptırımlara girişti.

Ruanda'daki iktidar değişikliğinin ardından, devrik ordunun subayları ve kadroları milyonlarca mülteciye karışarak Zaire'deki kamplara yerleşmişlerdi. Mülteci kamplarındaki devrik iktidar güçleri, Fransa'nın sağladığı destekle ve verdiği talimatlar doğrultusunda Kigali'deki Amerikan yanlısı iktidarı devirmek için yeniden örgütleniyor, radyo yayını yapıyor, silahlara ve hazırlanıyorlardı.

Milyonlarca mülteci bu yeni planı hayata geçirecek insan malzemesi olarak hazırlanmak amacıyla kamplarda tutuluyor, hatta bir bölümünün geri dönmesi zorla engelleniyordu.

Mobuto ise Fransa'dan beklediği tavizleri koparamayınca mülteci kamplarına müdahale etti. Bir grup mülteciyi sınır dışı ederek, radyo yayınlarını yasakladı, Kigali'deki ABD yanlısı iktidara destek sundu. Sonuç olarak Fransız emperyalizminin çıkarlarını zedeleyerek ona uyarıcı bir ders vermeye kalkıştı. Kendisini daha iyi pazarlayabilmek için ABD'yi resmen açık artırmaya davet ederek, 17 Temmuz günü özel temsilcisini Carter'le görüşmek üzere ABD'ye gönderdi.

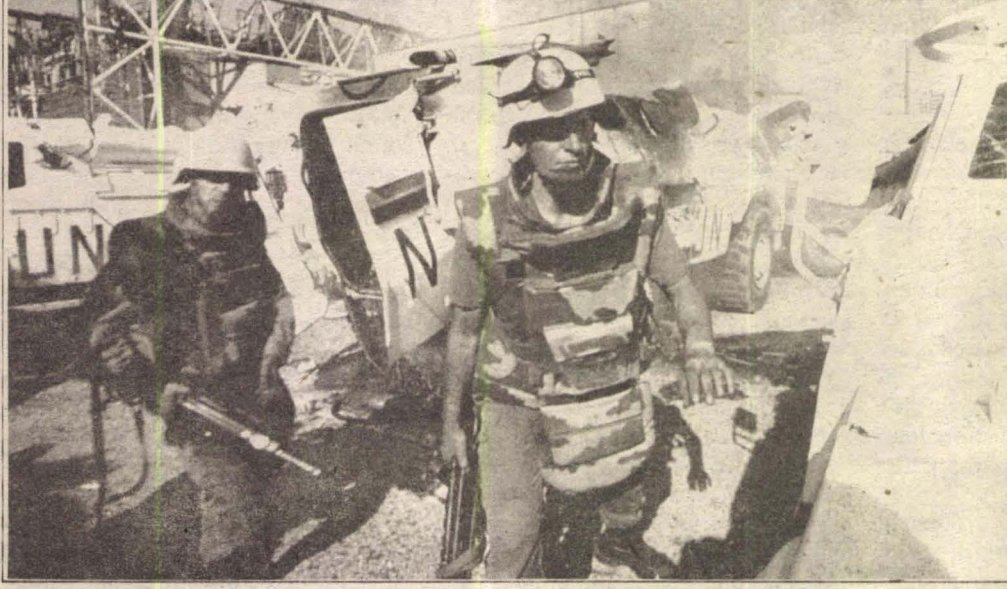
Mobuto iktidarda kalabilmek için, emperyalistlerin Zaire'nin ulusal zenginlikleri üzerinde süren uluslararası rekabetin sağladığı olanaklardan en iyi şekilde faydalanmaya çalışmaktadır. Resmen Temmuz ayı ortalarında başlatılan ve yalnızca protokol harcamaları 7 milyon Fransız Frangı olduğu tahmin edilen bu pazarlık, daha şimdiden Mobuto'nun uluslararası imajını düzeltme operasyonuna dönüşmüş bulunuyor.

Carter'in başını çektiği ve Clinton ile BM genel sekreteri Ghali'nin de yakından izlediği bu görüşmeler doğal olarak Fransa'yı çileden çıkartmaya yetti. Mobuto'yu ikna etmek amacıyla Fransız emperyalizminin "Mösyö Afrika"sı olarak tanınan ve ününü bu kıtadaki darbelerin, askeri müdahalelerin mimarı, despotların akıl hocası ve dostu olmaya borçlu Jacques Foccart devreye sokuldu. Gelişmelerden müthiş rahatsız olan ve Mobuto'nun Sam amcasına sığınmasına asla tahammül edemeyen Chirac ise Mobuto'yu sık sık açtığı telefonlarla razı etmeye çalışıyor.

Tezgahlanan tüm bu kirli oyun ve dalavereler bir kez daha emperyalizmin iğrenç yüzünü gözler önüne sermektedir. Emperyalist haydutluk ile ulusal burjuvazinin iğrenç işbirliği sonucunda milyonlarca insan açlığın pençesinde kıvranmakta, kan denizinde yüzmemekte ve birbirine kırıdırılmaktadır.

Bosna-Hersek Halkları Birbirine Kırkırtılıyor

Emperyalizm askeri prestij peşinde!

28 Ağustos günü Saraybosna'da sivil insanlara karşı düzenlenen Sırp saldırısının ardından NATO uçakları Sırp mevzilerine karşı bir hava saldırısı düzenledi. Yaptırım amaçlı bu müdahale, ABD'nin diplomatik önderliğinde Paris'te yapılması öngörülen görüşmelerin arifesinde ve bu görüşmelerle ilişkili olarak gündeme gelmiştir. Markale pazarındaki katliamdan sonra benzer türden bir yöntemle başvurulmuş, bazı Sırp mevzileri bombalanmıştır.

Emperyalist güçler eski Yugoslavya'da süren Yeni Balkan Savaşı'ndan yararlanarak, kendi çıkarları doğrultusunda piyonlarını bir ileri sürüp bir geri çekmektedirler. Bu yetmiyormuş gibi, askeri gövde gösterilerinde de bulunan bu haydutların gerçekleştirdikleri son saldırı hakkında burjuva basını oldukça abartılı değerlendirmelerde bulunmaktadır. Açıkta yalan söylemekte, sistematik bir dezenformasyon kampanyası yürütmektedir.

Söylenenlere bakılınca, dünyanın en büyük askeri örgütü NATO, batılı tüm emperyalist güçlerin ortak kararı sonucu nihayet Bosna-Hersek halkının yardımına koşmuştur. Böylece de onu Sırp saldırısına karşı desteklemiştir. Her şeyden önce bu iddianın kendisi yalan.

Dahası, NATO uçaklarının Sırp mevzilerine

düzenlediği saldırının hemen ardından, bunun ikinci emperyalist savaştan sonra en büyük hava harekati olduğu iddia edildi. Ancak bu kuyruklu yalanda değil bir gün, bir kaç saat dahi ısrar edilemedi ve iddia değiştirilmek zorunda kaldı. Bu kez de Körfez savaşından bu yana rastlanan ilk büyük ölçekli operasyon denildi. Bu iddianın da yalan olduğu ortaya çıkınca, benzetme yapılmaktan vazgeçildi.

Saldırının Sırp güçlerinin saflarında yarattığı tahribat hakkında da bir çok asılsız haberler yaratıldı. Uçaksavar bataryalarının, ağır top mevzilerinin susturulduğu, tehçizat depolarının imha edildiği, kısacası taş üstünde taş bırakılmadığı söylendi. Bosna Sırpları'nın çoktandır hakettikleri dersi nihayet aldıkları iddia edildi.

Ne var ki ortaya çıkan gerçek, NATO operasyonunun nakarat gibi tekrarlanan bu asılsız iddiaların tersine, bir gövde gösterisinden ibaret kaldığıdır. Bir Fransız uçağının düşürülmesi dışında, saldırılan askeri hedefler, Sırp mevzileri kayda değer bir yara almamıştır. Esas olarak ise bazı yerleşim birimlerine saldırılmış, sivil insanlar katledilmiştir.

Geriye emperyalist güçlerin bu militarist gövde gösterisinin açıklanması hiç de güç olmayan nedenleri kalıyor. Birbiriyle kıyasıyla bir rekabet içinde olan bu emperyalist haydutlar, Balkanlarda oluşmakta olan

yeni yapılanmanın sınırları, nüfuz alanlarının dağılımı üzerinde anlaşıyorlar. Emperyalistler için söz konusu çıkar çelişkilerini açıktan ifade etmenin ortamı henüz hazır değildir. Gerçek niyetlerini daha ziyade dolaylı yöntemlerle ve çıkara dayanan ittifaklarla ortaya koymaktadırlar. Örneğin Hırvatlar'ın son dönemde kaydettikleri başarının arkasında Alman emperyalizminin desteği yatmaktadır.

Emperyalist güçlerin Bosna'daki Sırp mevzilerine karşı ortaklaşa giriştikleri göstermelik saldırı, iki ihtiyaca cevap vermektedir. Operasyonun esas ve birinci amacı, ortaklaşa hareket ederek birbirini kollamak ve birinin dengeyi kendi çıkarları lehine bozmasını engellemektir. İkinci ve tali olan amaç ise, pasif bir basınç uygulayarak da olsa bu gerici boğazlaşmanın son bulmasını bekleyen, kan dökülmesine son verilmesini isteyen Batı Avrupa kamuoyuna cevap veriyormuş intibası vermektir. Bu bağlamda Bosna-Hersek halkı emperyalist güçler için bir ağlama duvarı işlevi görmektedir. Alman emperyalizmi Hırvatlar'ı desteklerken, Fransızlar da Sırplar'ı kollamaktadır. Ancak bu arada ikisi de, savaştaki sorumluluklarını gizlemek için, dönüp, boğazlaşmanın esas faturasını ödeyen Bosna-Hersek halkı üzerine ortaklaşa timsah gözyaşları dökmeğe giriştiler.

Kapitalist barbarlığın sınırı yok! Meksika ve Kolombiya'da Çocuklar Et Pazarında...

Dünya kamuoyunun gündemini uzun süre Uzakdoğu'da yaşanan seks turizmi işgal etmişti. Ne var ki burjuva medya kapitalizmin bu iğrenç yüzüne değinirken, kitlelerin sansasyon merakını gidermenin ötesine gidemedi. Gidemezdi de. Zira Uzakdoğu'dan sonra Brezilya, Meksika ve Kolombiya gibi Latin Amerika'da da giderek yaygınlaşan bu iğrenç insan pazarının esas sahipleri medya tekellerini de finanse eden uluslararası burjuvazidir. Bugün kapitalist dünyanın asalak para babaları yalnızca insanca yollarla gideremedikleri sapık dürtülerini seks turizmi yaparak tatmin etmekle kalmıyor. Çok daha önemlisi, kendi hesaplarına çalışan mafyalar aracılığıyla bizzat kadın ve çocuk ticaretini yürütüyorlar. Fuhuştan köleliğe, porno dergisinden iç çamaşırına kadar koca bir sektör olan et ticareti her türlü insanlık dışı yollarla "malını" pazarlayıp talebini yaratıyor. Uluslararası sermaye bu yollarla devasa kârlar elde ediyor.

Bugün başta ABD ve Avrupa olmak üzere tüm kapitalist ülkelerde sapık ilişkileri kışkırtan porno dergi ve filmler el altından pazara sürülmektedir. Bu tür ilişkilere ilgi duyan kapitalist para babaları özel turizm şirketleri aracılığıyla "çocuklarla seks cennetleri" sayılan ülkelere gönderilmektedir.

Son dönemde yapılan bir araştırma Brezilya, Meksika ve Kolombiya'da onbinlerce çocuğun zor yoluyla fuhuş sektöründe çalıştırıldığı ve bir çoğunun cinsel taciz sırasında öldüğünü ortaya koymaktadır. Brezilya'nın başkenti

Rio de Janeiro'da geçen yılda 500'den fazla sokak çocuğunun katledildiği belirlendi. Gizli kameralar aracılığıyla, büyük sermayedarlara çalışan mafya çetelerinin, çocukları "turist" burjuvalara satarken, fiyatı daha sonra öldürülüp öldürülmemeleri kaydına göre belirlediği saptandı.

Yerli emekçi halkın sefalet içinde yaşayan kadın ve çocuklarını tuzağa düşüren fuhuş sektörü, yalnızca bu insanları düşünölebilecek en tiksinti verici bir kölelik yaşamına mahkum etmekle kalmıyor. Tüm toplumu derin bir kültürel ve ahlaki çürümenin de pençesine düşürüyor. Kapitalist dünya yalnızca bağımlı halkların ve ezilen sınıfların sömürüsü üzerinde yükselmiyor, kelimenin gerçek anlamında bu toplumların ırzına geçiyor.

5 Ağustos'un Gösterdikleri

Tüm tarihi boyunca kurulu düzene ve sermayeye uşaklık çizgisi izlemiş olan hain Türk-İş yönetimi, bunun en başarılı örneklerinden bir yenisini son eylem şahsında gerçekleştirdi. Sonuç, özel bir tartışma gerektirmeyecek kadar açıktır. Türk-İş yönetimi hedeflediği sonuca ummadığı bir bir kolaylıkla ulaşmıştır. Eylemleri büyüyen öfkeyi yatıştırma, birikmiş tepkileri yasak savma girişimlerle boşa çıkarma amacıyla gündeme getirmiş ve sonuçta eylem sürecini bu çizgide yönlendirmeyi başarmıştır. İşçi kitlelerinin bu hain bürokratlara duyduğu güvensizliğin son yıllarda yıldan yıla hep büyüdüğü de düşünülürse, elde edilen bu sonuç, elde edilme kolaylığı ölçüsünde, bu hainler için bile son derece şaşırtıcı olmuş olmalıdır.

Türkiye'nin dört bir yanından 200 bin işçinin Ankara'ya akmasının özel önemi ve anlamı dışında, bu son eylem takviminin işçi hareketi için sonuçları, 3 Ocak ya da 20 Temmuz'dan farklı olmamıştır. Daha da önemlisi, 3 Ocak ve 20 Temmuz'dan farklı olarak bu son eylemlerin sendika bürokrasisinin bir güç gösterisine dönüşmüş olmasıdır. Onlar bunu işçiler üzerindeki denetimlerini, onları dizginleme olanaklarını sergileyerek yapmışlardır. Ve en kötüsü, sendika bürokratlarının bunu tam da, görkemli bir katılma sahne olan Ankara yürüyüşü ve mitingi üzerinden başarmış olmalarıdır. Bu geçici bir başarı olsa bile sınıf hareketinin mevcut durumu için büyük bir zafiyet göstergesidir. 26 Kasım'da "hain başkan" diye kovalananlar, ihanet çizgisi derinleşerek sürdüğü halde, 5 Ağustos'ta baş tacı edilebilmişlerdir.

Olaylar açıklanan eylem takviminde belirleyici olanın 5 Ağustos olduğunu bütün açıklığı ile gösterdi. Komünistler buna önden ve özel bir vurguyla işaret etmişlerdi: "... Eğer Ankara mitingi katılım, coşku, kararlılık ve bürokratlara öfke bakımından gerekli gücü ortaya koyarsa, işçilerin

eylem isteğini ve enerjisini geri biçimler içinde boğmak da haince planlandığı kadar kolay olmaz. 5 Ağustos başarısı, 8 Ağustos eylemini bizzat işyerlerinde iş durmak ve alanlara çıkmak biçimine dönüştürmeyi, hiç değilse büyük kentlerde bu doğrultuda belli bir başarıyı kolaylaştırır."

Bu mümkün olmadı. 5 Ağustos'ta işçi kitlelerine hakim olan ve onları istediği çerçeveye sokmayı başaran Türk-İş, bunun verdiği güven ve rahatlıkla, 8 Ağustos eylemini fiilen boşladı, sahipsiz bıraktı. Yaratığı belirsizlik ve karışıklıkla, alttan alta yürüttüğü sinsi girişimlerle, 8 Ağustos'u büyük ölçüde boşa çıkardı. 8 Ağustos, 3 Ocak ve 20 Temmuz'un bile çok çok gerisinde, güçsüz, sahipsiz ve etkisiz bir eylem oldu. Sonuçta herşey 5 Ağustos eyleminde başladı ve bitti.

200 bin işçinin Ankara'ya akması, tartışmasız biçimde işçi sınıfı saflarındaki hoşnutsuzluğun bir göstergesidir. İşçiler sermayenin saldırıları karşısında öfke doludurlar. Onları Ankara'ya çeken budur. Bundan ancak budalalar kuşku duyabilir. Ama işçiler Ankara'da bir mücadele coşkusu ve kararlılığı sergileyememişlerdir. Hain sendika yönetimleri bunu çok akıllı, çok sinsi yollarla ve çok iyi bir organizasyonla boğmayı ve bastırmayı, mücadeleciler bir coşku yerine gevşek ve apolitik bir havayı egemen kılmayı başarmışlardır. Ankara mitingi, işçilerin onları 7-8 aydır sesizlik içinde oyalayan bürokratlara öfkesine değil, bu bürokratların işçi kitlelerine hakimiyetine sahne olmuş, buna tanıklık etmiştir.

Bu başarı, sanılabileceği gibi kendi başına Türk-İş yönetiminin gücünden gelmemektedir. Tüm yıpranmışlığına rağmen Türk-İş yönetiminin işçi kitleleri üzerinde bir etkisi ve otoritesi olduğu, dahası gerici-şoven ideolojinin sağladığı imkanlar sayesinde taşrada bunun bir hayli de güçlü olduğu son olayların ışığında daha açık görülebilmektedir.

Fakat hain bürokratlar için umulmayan başarının gerisinde, son eylem takvimi sırasında meydanın tümüyle onlara bırakılması gerçeği vardır. "Sınıftan yana", ilerici, hatta hatta "sosyalist" bile geçinen sendikacıların ve sendika şubelerinin kayda değer bir karşı çabası olmadı. Aynı şey başından itibaren eylem takvimine kendi cephelelerinden etkin şekilde katılacaklarını açıklayan ve yönetimleri genellikle "sosyalistler"den oluşan kamu çalışanları sendikaları için de geçerlidir. Sınıfa öncülük iddiasındaki irili ufaklı devrimci örgütlerin eylem takvimine kayıtsızlıkları ise akıl almaz bir durumdur. Son aylarda semtlerde edindikleri küçük çaplı etkinlikleri nedeniyle birbirlerine kurumlanan, kendi konum ve kimliklerini açığa vuran türden bir çocukça gösteri ve rekabet havasına giren devrimci gruplar, Türk-İş'in açıkladığı eylem takvimi doğrultusunda neredeyse kıllarını bile kıpırtımadılar. İşçi hareketini, Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin bu en belirleyici alanını, hemen tümüyle hain sendika bürokrasisinin inisiyatifine terkettiler. Yazık ki bunun tek gerçek istisnası Ekimci komünistler olabildiler. Geriye reformist sol çevreler kalıyor ki, bunlar ise ya İP örneğinde olduğu gibi zaten dosdoğru Türk-İş bürokratlarıyla aynı safta hareket etmekte idirler. Ya da yeni liberaller örneğinde olduğu gibi, izledikleri ve tapındıkları "iş-ekmek-özgürlük" çizgisi nedeniyle sonuçta sendika bürokrasisinin değirmenine su taşımaktadırlar.

Özetle, Türk-İş yönetimi başarısını sendikal ve siyasal alandaki tüm muhalif güçlerin meydanı kendilerine bırakmasına borçludur. 5 Nisan saldırısının tüm sonuçlarına ve son bir yıldır gelişmekte olan kitle mücadelelerine rağmen ve bunların ardından, bu kadar kolay elde edilen başarının temel nedenlerinden biri budur.

Fakat daha genel plandaki bir başka nedenin önemle altı çizilmelidir. Ekim 5 Ağustos'u önceleyen

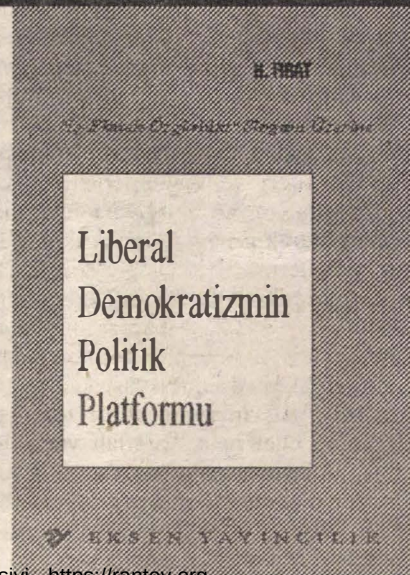
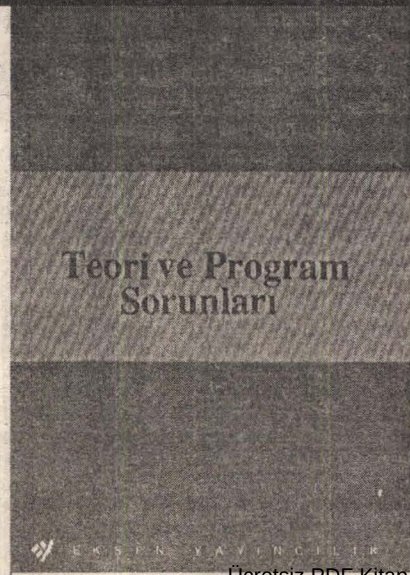
sayısında şu değerlendirmeyi yapmıştı: "Bununla birlikte, bugünkü koşulların bir yıl öncesinden bir çok bakımdan farklı olduğu da bir gerçektir. Son 8-9 ayın kitle hareketleri yeni, toplumda geçmişten farklı bir atmosfer yaratmış durumda. Kuşkusuz işçiler de bu havayı yakinen soluyorlar. Yerel direnişlerdeki kararlılık ve militanlaşma bunun somut göstergesidir. Bu, bu kez 20 Temmuz'dan farklı bir sonucu elde etmek için uygun bir zeminin varlığı demektir."

Olaylar bu değerlendirmeyi umulan sonuçlar yönünden doğrulamadı. Sınıf hareketi politizasyon düzeyi bakımından genel emekçi hareketiyle kıyaslandığında bugün hala rahatsız edici ölçüde geridir. İşçiler hala sermayenin saldırısının kendi günlük çalışma ve yaşam koşulları için yarattığı sonuçların ötesine bakamıyorlar. İktisadi istemlerin bu dar çerçevesi ise sendikal mücadeleye ve bu çerçevede sendika yöneticilerine bir türlü kırılamayan bağımlılığı sürekli besleyen bir zemin oluşturuyor. 5 Ağustos eyleminde çokça atılan "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye!" ya da "Geliyor geliyor, genel grev geliyor!" türünden çok politik görünen sloganlara rağmen gerçek durum budur. Bu sloganların politik anlamı ve gerekleri konusunda bile işçiler gerçekte açık bir fikre sahip değiller. Başka türlü olsaydı, 5 Ağustos'u izleyen 8 Ağustos eylemi bu denli utanç verici bir fiyaskoya dönüşür müydü?

Fakat bunun geriye dönük uzantısı olan vahim bir başka olgu daha var. Bu topluma egemen kılınmaya çalışılan milliyetçi-faşist havanın işçi sınıfı saflarındaki yankısıdır. 5 Ağustos'taki bazı slogan ve semboller, işçi sınıfının en geri kesimlerinin düzenin faşist ve şoven politizasyona yakınlıklarının somut bir göstergesi olmuştur. Bunu tamamlayan bir öteki olgu yine 5 Ağustos mitinginde açığa çıktı. Mitingin "düzeni ve disiplini" büyük ölçüde yönetimini faşistlerin işgal ettiği sendikaların kadrolarına verilmişti. Nasıl ki Kürt hareketini boğmak için düzen MHP'nin ideolojisine ve çoğu silahlı militan güçlerine en etkin bir biçimde başvuruyorsa, öyle anlaşıyor ki, Türk-İş yönetimi de sendikal hareket cephesinde bu işi artık faşist kadrolara ihale ediyor. Bunlardan oluşan gruplar 5 Ağustos eyleminde yer yer "düzen ve disiplin" sağlamak adına terör estirmeye kalkmışlardır. Ve ruhunu devlete çoktan teslim etmiş oldukları halde sol geçinen bazı hain çevreler, buna "işçi sınıfı disiplini" yaftası asıp alkışlayabilmektedirler.

5 ve 8 Ağustos eylemleri sınıf hareketinin mevcut durumu ve sorunları hakkında son derece önemli bir dizi açıklık sağlamıştır. Önümüzdeki sayıda bundan çıkarılması gereken sonuçlar ve bunun komünistlerin önüne koyduğu görevler üzerinde duracağız.

EKSEN Yayıncılıktan... EKSEN Yayıncılıktan... EKSEN Yayıncılıktan... EKSEN Yayıncılıktan...

5 Ağustos Dersleri

5 Ağustos Ankara yürüyüşünün üzerinde önemle durulması gereken sonuçlarından biri, hain sendika bürokratlarının işçi sınıfını sermaye iktidarının en ağır suçlarından birine, şovenizme alet etme girişimleridir. Bu amaçla "görevli" kılığındaki faşist beslemeleri bilinçli ve etkin bir biçimde kullanmaya çalıştılar. Uzun yıllardır işçilerin kitlesel bir hak arama eyleminde böyle bir olay ilk kez yaşanmaktadır. Elbette sinsi şoven amaçlarla işçi eylemlerini Türk bayraklı gösterilere dönüştürmek yoluna daha önceleri de zaman zaman gidilmişti. Fakat bu pasif ve masum bir görüntü içinde yapılyordu. Oysa 5 Ağustos'ta bu belli sloganlar eşliğinde etkin bir girişim olarak sahnelenmek istendi. Amaç yalnızca sermaye devletinin Kürt halkının haklı özgürlük mücadelesine karşı yürüttüğü kirli savaşa destek vermekten ibaret değildir. Fakat yanısıra, tam da bu yolla, işçilerin sermayeye karşı artan hoşnutsuzluğu saptırılmaya, dejenere edilmeye, işçi hareketi içinde telafisi güç bölünmeler yaratılmaya çalışılmaktadır.

5 Ağustos'taki bu ilk girişimlerin sonuçlarını muhakkak ki özel bir tarzda değerlendirecek olan düzen cephesi, Türk-İş yönetimiyle organik bir işbirliği içinde bu kirli yol ve yöntemleri bundan böyle daha etkin bir biçimde kullanmak yoluna gidecektir.

Kuşkusuz ki bundan umulan sonucu almak öyle kolay değildir. İşçi sınıfının yapısı, sermayeye karşı büyüyen öfkesi, mücadeleye birikimi ve değerleri, işçi sınıfı saflarındaki ilerici-devrimci güçlerin potansiyel güç ve imkanları, bu hain girişimi boşa çıkarmak için fazlasıyla yeterlidir. Ne var ki, bu konuda bilinçli bir çaba içinde olmak, meydana bir kere daha bu hain bürokratlara ve onların beslemesi faşist güruha bırakmamak kaydıyla.

5 Ağustos eylemi bir kez daha göstermiştir ki, işçi sınıfı saflarında şovenizme karşı etkin ve sistematik bir mücadele yürütmek, kardeş Kürt halkının meşru ulusal haklarını kararlılıkla savunmak ve ulusal özgürlük mücadelesinin haklılığını geniş işçi kitlelerine sabırla anlatmak, devletin kirli savaş suçlarını etkin bir biçimde teşhir etmek, tüm bunlar yaşamsal önemdedir. Milliyetçilik burjuvazinin kitleler üzerindeki politik etkisinin en önemli alanlarından biridir. Bütün ülkelerin geçmiş ve bugünkü deneyimleri buna tanıklık etmektedir. Dolayısıyla gerici-şoven milliyetçiliğe karşı kararlı bir mücadele gereklidir. İşçi kitlelerinin saptırılan yurtseverliğini emperyalizme, emperyalizmin işbirlikçisi ve "vatan" satıcısı burjuvaziye ve Türk-İş'in CIA yetiştirmesi sendika ağalarına karşı mücadele kanalına akıtmak önümüzdeki dönemin temel görevlerinden biridir.

5 Ağustos'un bir öteki temel dersi, özellikle sınıf hareketinin bugünkü gelişme düzeyinde, sendikal örgütlenmenin işçiler için taşıdığı çok özel

önemin bir kez daha açığa çıkmış olmasıdır. Sendikalar iktisadi mücadelenin vazgeçilmez araçları olmalarından gelen temel önemlerinin ötesinde, bugün için işçi sınıfının tek örgüt biçimi olmalarından gelen bir çekiciliğe ve otoriteye de sahiptirler işçi kitleleri içinde. İşçiler sendikacıların ihanetini döne döne yaşadıkları halde sendikaların ısrarla sahip çıkmaktadırlar. Kendi başına alındığında işçilerin sendikalarına sahip çıkması kuşku yok ki son derece olumlu bir tutumun ifadesidir. Ne var ki, işçi hareketinin politik bilinç yönünden zayıflığı ve sermaye uşaklarının sendika aygıtlarına tam hakiyetini koşullarında bu önemli bir zaaf alanına dönüşebilmektedir. 5 Ağustos eylemi bunu bir kez daha göstermiştir. Sendika bürokratlarının geniş işçi kitlelerini kolay etkilemeleri, denetlemeleri ve yönlendirmelerinin gerisinde, tam da sendika aygıtına hakiyetleri vardır.

Bu olgu, sendikal alanda daha etkin bir mücadelenin, sendika bürokratlarının sürekli ve sistematik bir teşhirinin ve sendikaları tabandan devrimci inisiyatifli geliştirerek devrimcileştirilmenin, bu amaçla öteki şeyler yanında sınıf hareketi saflarında devrimci sendikal bir muhalefeti örgütlemenin, bugünkü koşullarda yakıcı önemini gösteriyor. Sendikalar işçi sınıfının birleşme ve mücadele örgütleri olmaları gerekirken, bugün sermayenin hizmetinde işçi sınıfına karşı kontrol mekanizmaları olarak kullanılabiliyorlar. Türk-İş aygıtı bugün gerçek anlamda devletin bir parçasıdır ve sermayenin tam hizmetindedir. Sendikalar tabandan adım adım devrimcileştirilerek bu bürokratik aygıt parçalanmadan sınıf hareketinde ciddi bir mesafe kaydetmek olanaklı değildir.

5-8 Ağustos eylemlerinin bir başka temel sonucu şube platformlarının iflasının bir kez daha tescil edilmesidir. Bunlar 2 Ağustos'taki nisbeten ileri açıklamaları ve vaatlerine rağmen, 5 Ağustos'ta meydana taşradan gelen bir avuç faşist sendika kadrosuna bırakmışlardır. 8 Ağustos'ta ise 20 Temmuz'un bile çok gerisinde kalmışlardır. Önemle belirtelim ki, iflas eden bir politika ve mücadele anlayışıdır. İflas eden reformizmdir, Türk-İş'in daha incelmış biçimiyle sürdürülmek istenen sendikal anlayış ve alışkanlıklardır. Devrimci ve militan bir sınıf çizgisi izlenmeden ve taban inisiyatifinin ve denetiminin önü sınırsızca açılmadan, Türk-İş yönetimine muhalefet etmek bir yana, onların hareket alanı dışına bile çıkamaz. Bu politika ve anlayışla işçi tabanına da hiç bir biçimde güven verilemez. 20 Temmuz ve İşçi Kurultayı'nın ardından, 5-8 Ağustos eylemleriyle bu yeniden kanıtlanmış ve şube platformlarının iflası tescil edilmiştir. Eğer hala "sınıftan yana" olmak iddiasında şube ya da sendikalar varsa ve bunda samimilerse, hiç değilse son bir yılın toplu bir değerlendirmesini yüreklice ve tüm açıklığı ile yapmalı ve bunu tabana sunma-

lıdır. Ve bundan böyle, şube platformları olmak adına tabandan gelen devrimci inisiyatifli boğmak ve denetlemek değil, tam tersine ona tabi olmak, onun hizmetine ve denetimine girmek yoluna gitmelidirler.

Komünistlere gelince, onlar şube platformlarına egemen politika ve anlayışlara yönelttikleri ideolojik-politik saldırıyı zayıflatmamak, fakat olanaklı sınırlar içinde buradaki imkanlardan sınıf hareketinin devrimci gelişmesi için en iyi şekilde yararlanmak çizgisi izlemelidirler.

20 Temmuz'un ardından 5-8 Ağustos eylemlilikleri de komünistlerin yalnızca şube platformlarıyla ilgili değil, fakat öncü sektörlerin önemi ve sınıf hareketi saflarındaki öncü işçi kuşağının durumu hakkında söylediklerini yeniden doğrulamıştır. Sektör olarak değil, fakat tek tek direniş birimleri olarak Polisan, Aras Kargo ve Tuzla Deri işçilerinin bile, 5 Ağustos eylemine hakim kılınmaya çalışılan olumsuz havayı bir parça olsun dağıtmadaki rolü somut olarak gözlemlenebildi. Bu aynı zamanda, tekil ya da yerel direnişlerin sınıf kitlelerine mücadele ruhu aşılamak, genel çaptaki kitle eylemlerini beslemek bakımından taşıdığı önemi de gösterdi.

Sınıf hareketi içinde önemli bir birikimi ifade eden ileri işçiler kuşağının militan bir devrimci mücadele anlayışından, inisiyatiften ve organizasyon yeteneğinden halihazırdaki yoksunluğunun anlamı, sonuçları ve bunun komünistlerin önüne koyduğu görevler üzerine söylenebilecekler 20 Temmuz Dersleri'nde zaten söylenmiş bulunduğu için burada bir yineleme gereksizdir.

Son olarak, 5 Ağustos'un ışığında geleneksel devrimci grupların durumu var. Denebilir ki yalnızca Türk-İş eylem takvimi değil, fakat son zamanların yerel işçi direnişleri de bu grupların gitgide sınıftan uzaklaşmalarına tanıklık etmektedir. Semt olaylarında hareketlenen ve belirli kitle eylemlerine güç yığmak için özel bir çaba gösteren bu gruplar, işçi eylemlerinde dikkat çekecek ölçüde uzak durabilmektedirler. Semt yoksullarına doğal yakınlık ile sınıf hareketinden bu doğal uzaklaşma, sınıf hareketine müdahaledeki bu doğal yeteneksizlik ve isteksizlik, son bir yılın kitle hareketliliği sürecinde izlenegelen bu eğilim, geleneksel hareketin ideolojik-kültürel dokusu ve toplumsal kimliği hakkında son derece öğretici pratik açıklıklar sunmaktadır.

Komünistler ise, bir süreden beridir sınıf çalışmasında belirgin bir mesafe içindedirler ve son işçi eylemleri şahsında da etkin bir çaba ve çalışma ortaya koymuşlardır. Sınıf hareketinin ihtilalci temsilcileri onlardır; 5 Ağustos, henüz sembolik bir düzeyde de olsa buna tanıklık etmiştir. Ve onlara, önlerinde bu doğrultuda katedilmesi gereken muazzam bir mesafe ve devasa görevler durduğunu bir kez daha göstermiştir.

Eksen Yayıncılık Kitap Listesi

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. BASKI
120 000 TL
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve Doğu Avrupa Üzerine
230 000 TL (Tükendi)
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı
50 000 TL
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim
150 000 TL
5. Teori ve Program Sorunları
210 000 TL
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu
50 000 TL (Tükendi)
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi
180 000 TL
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Roman: Orhan İlyer)
350 000 TL
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar
200 000 TL
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi
250 000 TL (Tükendi)
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi
250 000 TL
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi
135 000 TL (Tükendi)
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık
160 000 TL
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları
260 000 TL
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler
240 000 TL (Tükendi)
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Koparılar ve Kapıları
180 000 TL
17. Devrimci Gençlik Hareketi
50 000 TL (Tükendi)
18. Gebze Direnişinin Ardından
50 000 TL
19. 20 Temmuz Dersleri
50 000 TL
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı
50 000 TL
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu
100 000 TL

Dağıtım tekelleri Kızıl Bayrak'ı dağıtmıyor

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık ☐ 1 Yıllık ☐
Yurt içi 250.000 TL. Yurt içi 500.000 TL.
Yurt dışı 50 DM. Yurt dışı 100 DM.
Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 0079219-2, DM için: 3002891-8
No'lu hesaba yatırıldı.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kızıl Bayrak devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir

Ankara Barış Mitingi Reformistlerin İcazeti Altında Gerçekleşti!

3 Eylül günü HADEP ve BSP tarafından düzenlenen "Barış İçin Sen De Bir Şey Yap" yürüyüşü, polislin izin vermemesi üzerine, daha önce açıklanan Sakarya caddesi yerine Sıhhiye köprüsü üzerinde yapılabilirdi. Sakarya caddesinde toplanan kitle polislin müdahalesiyle Sıhhiye köprüsüne doğru yürümeye başladı. Bir ara slogan atmak isteyen kitleye reformistler, polislin uyarısı üzerine hemen megafonla slogan atılmaması yönünde çağrı yaptılar. Sessizce Sıhhiye köprüsünün üzerine gelen kitle, teker kişilik kortej halinde yürümeye başlayacağı anda polis tarafından durduruldu. Polis barikat kuracağını ve herkes arandıktan sonra yürüyüşe devam edileceğini söyledi. Polislin bu tutumuna karşı tepki gösterilmesini beklerken, yasalılık ve icazetçilikle ünlü reformistler ünvanlarına bir de teslimiyeti eklemeyi tercih ettiler. Ellerindeki megafonla, herkesin tek sıra olmasını, polise yardımcı olunacağını ve herkesin aranacağını söylediler. Herkes arandıktan sonra yürüyüş devam etti. Migros'un önüne gelindiğinde eylemi bitirmek için can atan reformistler burada basın açıklamasını okumaya başladılar. Basın açıklaması okunurken alanda tek çalışma yapan, komünistler oldu. Yoğun bir tarzda Kızıl Bayrak imzalı kuşlama yapıldı. Bu arada bazı kimseler kuşlarımızı kendi semtlerinde dağıtmak üzere toplarken, bazıları da "bizim oraya da atın" diyorlardı. Komünistlerin bu çalışmasına kadar sessiz devam eden eylem, sloganlarla hareketlendirildi. "Kahrolsun sömürgecilik, kardeş Kürt halkına özgürlük!" sloganımız kitle tarafından da sahiplenildi. Polislere sessiz ve uysal bir yürüyüş sözü veren reformistler, bu gelişmeler üzerine komünistleri susturmaya çalıştı. BSP Ankara İl Başkanı üzerimize gelerek; "Komite'nin belirlediği sloganların dışında slogan atılmayacak, niye provokasyon yaratıyorsunuz?" diyerek açıktan komünistleri polislin hedefi haline getirmiştir. Bu reformist bir de utanmadan sosyalizmden ve özgürlükten söz ediyordu. Eyleme katılım oldukça düşüktü. Siyasal polislin ilgi odağı ise komünistler olmuştur.

• Kızıl Bayrak/ANKARA

Özgürlük Ellerimizde

Kullandığımız kavramlar içinde, belki de, özgürlük kavramı kadar değişik anlamlar yüklenilmiş başka bir sözcük yoktur. Tarih boyunca kimileri onu boyun eğecekleri kişiyi seçme yetkisi olarak algılamışlar, kimileri de silahlanma ve zor kullanma hakkı olarak. Başkaları ise, kendi yaptıkları yasalarla yönetilmek sanmışlardır özgürlüğü. Özgürlük kavramının farklı ele alınışına ilginç bir örnek; Çar'ın sakal bırakmayı yasaklamasını "Yaşasın Özgürlük" sloganlarıyla protesto eden Ruslar olmuşlardır.

Özgürlüğün sözlük tanımı kabaca şöyledir: Özgürlük, insanın istediğini yapabilmesi, hiç değilse yapabileceği kanısını taşımasıdır. Siyasal açıdan yine kabaca ele alındığında ise özgürlük, kişinin güvenliği ya da güven içinde yaşadığı kanısında olmasıdır. Özgürlük olgusunu biraz daha irdelediğimizde karşımıza "zorunluluk" denilen bir kavram çıkar. Zorunluluk; olguların temel ve nesnel iç ilişkileridir, ve nesnel yasaların sonucu oluşur.

Nerede bir nesnel yasa varsa (örneğin doğada, toplumda) orada zorunluluk(lar) başgösterir.

Örneğin; mekanikçi gerekliliğe göre tüm insani davranışlar dış etkilerle, bir başka deyişle mutlak zorunlulukla gerçekleşir, özgürlük yoktur. Buna karşın varoluşçuluğa göre tüm insani faaliyetler bilinç ve irade ile yani mutlak özgürlükle gerçekleşir, zorunluluk yoktur.

Burada düşülen yanılgıların temel kaynağı, iki kavramın da mutlak olarak ele alınması ve metafizik düşünce sisteminin yapısı gereği aralarındaki diyalektik bağının görülebilmesidir.

Bu diyalektik ilişki, diyalektik materyalistlerce geliştirilmiştir.

Özgürlük, doğa yasalarından bağımsızlık düşü değildir. Tersine bu yasaları öğrenmek, onları belirli alanlar çerçevesinde kullanmak/kullanabilmek demektir.

Bu, dış doğa yasaları için olduğu kadar insanın kendi iç yasaları için de böyledir. Demek ki irade özgürlüğü denilen şey, nedeni bilerek karara ulaşmaktan başka bir şey değildir. Sonuç olarak özgürlük, doğadan gelen zorunlulukları bilerek, hem kendi üzerimizde, hem de dış dünya üzerinde sözünü yürütür olmaktır. Yani özgürlük, tarihsel gelişme sürecinin zorunlu bir ürünüdür.

İnsanın özgür olabilmesi demek, yeteneklerini, eğilimlerini, beğenilerini serbestçe geliştirebilme olanaklarına sahip olması demektir. Bu ise ancak insanların doğanın ve toplumun nesnel yasalarını kendi yararlarına kullanabildikleri ve gelişmenin öz koşullarını yaratabildikleri sınıfsız ve özgür bir

toplumda gerçekleşir.

Bunu çok iyi bilen burjuva ideologları, sınıfsal kaygılarından dolayı özgürlüğü soyutlarlar ve ona gerici içerikler yüklerler. Toplumun dinamik bir kesimi olan gençliğin gözünde özgürlüğü, saç uzatma, seyahat etme, istediğiyle yatma vb. düzeylere indirgeyerek emperyalizmin başlıca propagandası haline getirirler. Sınıfsal iktidarlarının önünde bir tehdit unsuru olan işçi sınıfını ve toplumun onunla birleşebilecek diğer ezilen kesimlerini de ufak tefek özgürlük kısıntılarıyla suskunluğa itmeye çalışan burjuvazi, sözde özgürlüklerini kullanmak isteyen kitlelerin karşısına askeriyle, polisiyle dikilmekten hiç bir zaman çekinmemiştir. Grevlere, yürüyüşlere, basın açıklamalarına yapılan saldırılar gün geçtikçe artmaktadır.

Varoluş sebebi olduğumuz ve yok oluş sebebi olacağımız burjuvazinin özgürlük mavallarına bu kadar çok başvurmasının nedeni, köle olduğumuzu farketmemizden, uyanmamızdan duyduğu dolaysız korkudur. İnsanlara gerçekleri ulaştırmaya çalışan devrimci-sosyalist basına yapılan saldırılar, engellemeler tam da bu korkunun sonucudur.

Tüm bunlar sürüp giderken bizler ne yapmalıyız? Efendilerimizin bize uygun gördüğü kısıntılarla yetinip, ses çıkarmadan oturacak mıyız? Kuşkusuz hayır.

Esirler dünyası olarak özgürlük yoksunluğundan özgür oluşa ilk adımı atmalı, zorunluluklarımızın bilincine varmalıyız. Bizim için gerek tarihsel misyonumuzun, gerekse yaşadığımız sürecin öngördüğü temel zorunluluk, gerçekten tam anlamıyla özgür olacağımız komünist topluma giden yolu kavrama, bu yolda kararlıca ilerleyen komünistlerle el ele verme zorunludur.

Bu zorlu yolun ilk ayağı olan ihtilalci sınıf partisini, barikatların arkasında özgürlüğe ulaşan tüm devrim militanlarının ruhunu kuşanarak ilmik ilmik örmeli, her geçen gün özgürlüğe yaklaştığımızın bilinciyle devrim ve sosyalizm için savaşmaya devam etmeliyiz.

Unutmamalıyız ki gerçek özgürlük, bizleri ihtiyaçlarımızın da tutsaklığından kurtaracak komünist toplumun çekirdeği ve ilk aşaması olan sosyalizmle gelecektir. Ve bizler ancak sosyalizm için savaşa zorunluluğumuzun bilincine varıp bunu gerçekleştirdiğimiz düzeyde özgürüz.

Sosyalizm Kazanacak!

Özgürlük, Sosyalizmle Gelecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Özgür Atılğan

İzmir'de Barış Günü Mitingi Kutlandı

1 Eylül Barış günü İzmir'de kitlesel olarak kutlandı. Demokrasi Platformu'nun organize ettiği yürüyüş ve miting saat 17:00'de insanların Konak Balık Hali önünde toplanmasıyla başladı. HADEP'in kitlesel olarak katıldığı eyleme Nakliyat-İş, Tüm Bel-Sen, Genel Sağlık-İş, Ener-Sen, Halkevleri, TMMOB, İHD, BSP, Kitlesel Parti Girişimi, Atılım, ve Kızıl Bayrak, pankartlarıyla katıldılar. Kızıl Bayrak'ın "Kapitalizm Savaş Demektir, Barış Sosyalizmle Gelecek!" pankartı alana alınmadı. 3000 civarında bir katılımın olduğu yürüyüş boyunca; "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!", "Süsma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Faşizme Karşı Mücadeleye!", sloganlarının yanı sıra "Barış Devrimle Gelecek!", "Kürt Halkına Özgürlük, Kahrolsun Sömürgecilik!", "Sermaye Mezara, İşçiler İktidara!", "Ekim, Devrim, Sosyalizm!" sloganları da atıldı. Fazla coşkunun yaşanmadığı eylemde, bunun bir nedeni tertip komitesinin eylemi düzen sınırlarının içine hapsedme gayretiydi. Polislin her müdahalesine olumlu yaklaşıldı.

Cumhuriyet meydanında toplanan kitle önünde basın açıklaması yapan Demokrasi Platformu dönem sözcüsü Caner Canlı, "Savaştan bir avuç çıkarıcının dışında yarar sağlayan yok", dedi. Ardından sözü müzik topluluğunun devrimci şarkılarına bıraktı. Miting, saat 18:30' da sona erdi.

Kızıl Bayrak/İZMİR

İstanbul'da Barış Şenliği Sönük Geçti

1 Eylül Barış Günü şenlikleri bu yıl, 3 Eylül'de Kadıköy otopark alanında yapıldı. BSP ve diğer bazı reformist yapıların ve bazı kitle örgütlerinin düzenlediği şenlik, yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla sönük bir havada geçti.

Saat 11.00'de başlayacağı ilan edilen şenlik programı ancak 13.00'e doğru başlatılabildi. Alanda en kitlesel katılımın HADEP'ten olduğu gözlenirken, devrimci yapıların şenliğe pek itibar etmemeleri dikkat çekiciydi. HADEP kitlesi dışında kalan kitle ise yoğunluklu olarak reformist gruplardan oluşuyordu.

Şenliğe rengini veren sloganlar daha çok Kürdistan'daki kirli savaşa son verilmesi ve barış çağrısı yönündeydi.

Kızıl Bayrak ise şenlikte yoğun bir kuşlama faaliyeti yürüttü. Gazete satışı yaptı. Kuşlamada yer alan devlet terörüne ve sömürgeci kirli savaşa karşı sloganlar kitle tarafından ilgi ile karşılandı.

Kızıl Bayrak/İSTANBUL

Bu Onurlu Mücadeleden Asla Vazgeçmeyeceğiz!

23.8.95 günü öğle saatlerinde 3 arkadaşımızla Polisan direnişçilerini ziyaret ederken, fabrika önünden jandarma tarafından zorla gözaltına alındık. 6 gün boyunca jandarma alayında alıkonulduk. Bu süre içinde sistemli olarak kaba dayak, psikolojik baskı ve işkenceye maruz kaldık. Maruz kaldığımız bu insanlık dışı muameleye rağmen devrimci onurumuzu koruduk. Düşmana karşı direndik ve terör ininden başımız dik çıktık. Tutumumuzla bir kez daha insanlık onurunun işkenceyi yeneceğini kanıtladık. Bizlere yöneltilen her saldırının arkasında çürümüş sermaye düzeninin korkusu yatıyor. Bütün güçleri ellerindeki teneke parçası. Bizlere boyun eğdiremedikleri zaman gerçek yüzleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmaktadır. Çaresizlik, korku ve acz içinde kıvranıyorlar. Alaya getirildiğimiz ilk günü, kendilerinden oldukça emin bir tarzda saldırıya başladılar. "Buradan konuşmadan çıkamazsınız, gerekirse sizi çözmek için savcılıktan 15 günlük bir süre bile alırsınız" diyorlardı. Birinci günün sonunda sonuç alamayınca şiddetin dozajını giderek artırdılar. Ama onların saldırıları ne denli fazlaştıysa bizim direnç gücümüz de o kadar arttı. Bunu izleyen günlerde bize kustukları terörün, savurdıkları tehditlerin bir işe yaramadığını gördükçe geri adım attılar. Biz alaydan ayrıldığımızda tek bir söz söyleme cesaretini gösterememeleri bunun canlı örneğidir. Bizim sınıfla bütünleşmemizi engelleme, proletaryanın temsilcileri olarak sergilediğimiz direncimizi kırma çabaları boşa çıkınca büyük bir yenilgiye uğradılar. Devrim ve sosyalizm yolunda ilerlemek konusunda bizde bu kararlılık ve inanç oldukça, işçi sınıfının komünistlerle buluşmasını engellemekle görevli sermayenin kolluk güçleri bunu asla başaramayacaklar. Biz sınıfla birleşip bu iğrenç sömürü düzenlerini başlarına yıkacağız. Asalaklara hayat tanımayan sömürsüz, eşit ve özgür sosyalist bir dünya kuracağız. Faşist sermaye rejimi bunu çok iyi biliyor. Ve bu korkuyla saldırılarını giderek yoğunlaştırıyor. Ama boşuna. Bu onurlu mücadeleden asla vazgeçmeyeceğiz ve bizler kazanacağız. Umut dolu yarınlar proletaryanın devrimci mücadelesi ile gerçekleşecektir. Gelecek sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin ellerinde hayat bulacak. **İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!**

Gebze/Kızıl Bayrak Bürosu Çalışanları

Kendinden Menkul "Öncü"lük Değil, Devrimci Sınıf Önderliği!

Alinteri gazetesinin son sayısında Polisan direnişi ve Ankara mitinginde *Kızıl Bayrak*'ın tutumu ile ilgili yazıyı siz de okumuşsunuzdur. *Alinteri* okuru bir işçinin kaleminden çıkma bu şaşkın ifadeler her şeyden önce kendinden menkul "öncülük" ile devrimci işçi önderleri arasındaki farkı ortaya sermektedir. Konuşan kişi hiç bir şekilde, iddia ettiği gibi "sınıf bilinçli" bir işçi değildir. Anlaşıldığı kadarıyla titrek, kararsız, kafası karışık ama biraz devrimciliğe, fazlasıyla da sekteriğe bulaşmış bir ortalama işçidir. Kimse *Alinteri* okumakla ve orada kendisine sayfa ayrılma "öncü işçi" olamaz. Konuşmacı, röportajda, sendikacıların devrimcileri tecrit etme politikasını aslında özünde bütünüyle savunuyor. Bir şartı var, o da *Alinteri*'nin tecrit edilmemesi! Konuşmacı, devrimcilerin imzalı pankart açmasına aslında bütünüyle karşı çıkıyor, bir şartı var o da EKK'nin tecrit edilmemesi! Okurken sınıfın böyle "öncülere" sahip olmasından devrimci sınıf hareketinin geleceği açısından içimiz sıkılıyor. Konuşmacı, *Kızıl Bayrak* pankart açmasıyla birlerce işçi alanda devrimci şiarları haykıracaktı, yani mitingin rengi değişecekti demeye getiriyor. Ve adeta kendine yakıştırdığı öncü sıfatını gene kendisi tefe koyup alıyor bu sözleriyle. Gericiliğe prim ver, boyun bük, önderlik yapma mızızla, bedel ödemeyi göze alma, faşistlerin tehditleri ve baskıları karşısında sin, korkak sendikacılarla uzlaş, ondan

sonra da kendi iflasının faturasını, gel, Polisan'a başından beri ısrarla devrimci bir çizgide müdahale eden, her seferinde işkenceye tezgaha çekilen, ama hiç bir şekilde yılmadan yolunda yürüyen komünistlere çıkart! Bu tür geriliklere sayfalarını açan, dahası teşvik eden *Alinteri*'ni bir yana bırakıyorum. Ama yazarımız gibi kendine öncü diyenlerin bu oportünist, sekte tutumlarına prim verilmemelidir. Herkes kendi bayrağının altına!

Biz komünistler, kendini her öncü sanan, kendini her sınıf bilinçli sanan geriliklere karşı değil, devrim, sosyalizm, devrimci sınıf mücadelesinin çıkarlarına, onun görevlerine karşı sorumluyuz. Bu *Alinteri* okuru komünistlerden özeleştirme istiyor, böylece aklınca bize açık

kapı bırakıyor. Yiğidi öldür hakkını yeme! Biz eğer devrimci, öncü bir işçi olarak görseydik bu kişiyi, mitingteki tutumundan ve sonrasında *Alinteri*'ne söylediklerinden ötürü kendisinden bir "özeleştirme" isterdik. Daha doğrusu bu pratik savrulmaya kaynaklık eden ideolojik zayıflıklarını kavramasını ve aşmasını isterdik kendisinden. Ama karşımızda böyle bir muhatap olmadığı için özeleştirme bile istemek gereksizdir. Bunlardan sadece sınıf mücadelesini, marksizmi, komünistleri daha iyi tanımalarını ve işin en başından ABC'sinden başlayarak teoride ve pratikte kendilerini bir öncü işçi olma, sınıf bilinci kazanma hedefiyle eğitmelerini, yetiştirmelerini salık veririz.

Gebze'den bir komünist

**Kürdistan'dan gelmiştir soyumuz!
Saf çelikten verilmiştir tavımız
Düşmana sert,**

**yoldaşa yumuşaktır huymuz
Namerdim kapitalizmin bendini
yıkarak geçeriz.**

**Elimizde Kızıl Bayrağımız, gücümüz,
Kapitalizmin ordusunda panik yaratan
Bütün cihana verdi sözünü
Kükremiş dünyaya duyurmuş sosyalizmi
Devrimci sesi bu dem dinlesin
Yalan varsa tarih söylesin**

**Siperden sipere koşan yoldaşlarız.
Ta Çin'e kadar mücadelemiz
Yücedir Kızıl Bayrağımız, iyi tanırım
Yücedir mücadelemiz iyi tanırım
Mertlik bilir mertçe alır ödünü
Asıl mücadelemizi biliriz, sosyalizmdir
Tarih yazacak kendi kanıyla**

**Militanların adını.
Hazal Baran/Adana**

Kızıl Bayrak'tan

29. sayımızdan tüm okurlarımıza merhaba!

28. sayımız, "18. sayıdaki DEVRİMÇİ ÖZÜNÜ BOŞALT VE EHLİLEŞTİR başlıklı yazısının TCK'nun 159/1 mad. muhalifi olduğu anlaşıldığından...toplattırılmasına..." karar verildi. Bu kararlar, kuşkusuz, mahkeme kararlarında yazıldığı kadar kuru-cansız ifadelerden ibaret değil. Savcılık talepte bulunuyor, hakim dava açıyor, ama devletin terör güçleri, her konuda olduğu gibi, mahkemenin sonuçlanmasını, kararın kesinleşmesini ve görevli kurum tarafından "infaz"ın gerçekleştirilmesini beklemiyor. Infazı kendileri gerçekleştiriyorlar. Yani *Kızıl Bayrak*'ın gazete bayilerinde satış fiilen engellenmeye çalışılıyor. Bayiler tehdit ediliyor. Dağıtıma çıkan arkadaşlarımız gözaltına alınıyor, gazetelerimize el konuluyor.

Ama Kızıl Bayrak, kapitalist dağıtım telerine güvenerek yayınına başlamadı. Kendi dağıtım ağını kurmak, oku-

Kızıl Bayrak Dalgalanacak!

rumuza bizzat ulaşmak, başka nedenlerle de zorunluydu bizim için. Söz konusu engellerle de birleşen bu zorunlulukla, elden satışımızı daha da yoğunlaştırdık. Ama henüz işin başında sayılız. Tüm yaşamı burjuva ideolojisinin, kültürünün, ahlakının kuşatması altında geçen işçi sınıfına kendi ideolojisinin taşınması için çok daha fazla çaba gerekiyor.

Bu, fabrikalardaki işletmelerdeki yoldaşların, öncü işçilerin, *Kızıl Bayrak*'ın tanınması ve okunması için özel bir çaba göstermeleri gerektiğini gösteriyor. Gebze bölgesinde yaşadığımız son iki gözaltı deneyimi, bunun önemini bir kez daha ortaya çıkardı. Bilindiği gibi bu bölgedeki faaliyetimiz hemen tümüyle grev ve direnişler merkezli başlatıldı ve öyle sürdürülüyor. Dolayısıyla gazetemizin dağıtımını da büyük oranda elden yapılmakta. Aynısı iç sayfalarda anlatılan son saldırıda, Gebze'deki tüm çalışanlarımızın bir

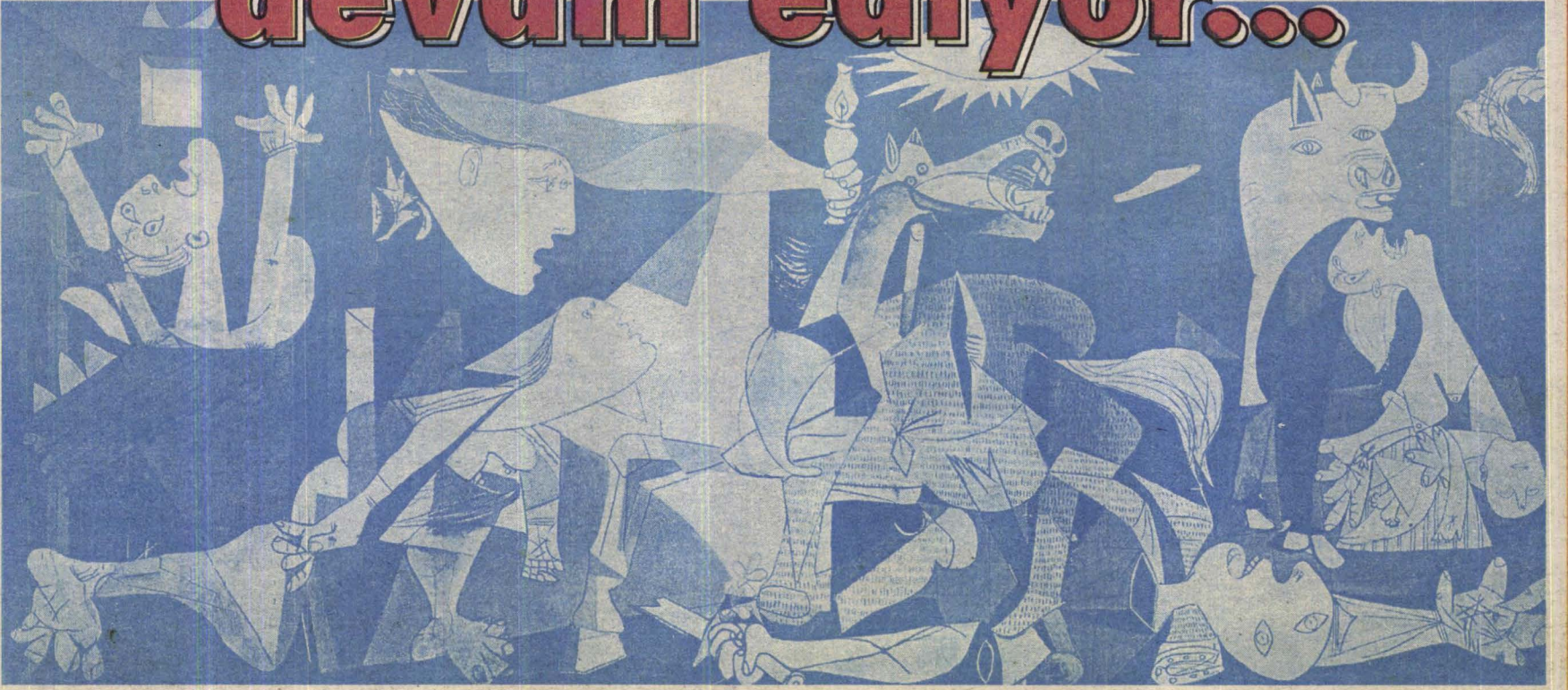
hafta boyunca JİTEM'de tutulması, buradaki çalışmanın tamamıyla durması anlamına gelebilirdi. Sermayedarların ve terör aygıtlarının amaçlarından biri de kuşkusuz budur ve onların bu amaçlarına ulaşmasının önüne geçmek, çalışmayı kesintisiz sürdürmek, yukarıda sözü edilen görevlere dört elle sarılmakla mümkündür. Bu Gebze'de büyük oranda hayata geçirilmiş bulunuyor. Bu görev bilincini tüm çalışma alanlarımızda yaygınlaştırmak gerekiyor.

Kızıl Bayrak'ın tüm grev ve direniş alanlarında, sınıf mücadelesinin tüm mevzilerinde dalgalandırılması, biraz da buna bağlı.

**İşçi Sınıfı Savaşacak,
Kızıl Bayrak Dalgalanacak!**

**Kızıl Bayrak Yükselcek!
Sosyalizm Kazanacak!**

Kapitalizm Dünya'yı ve insanlığı öldürmeye devam ediyor...

Vietnam'da, Hiroşima ve Nagasaki'de, Somali'de, Ruanda'da, Bosna'da, Kürdistan'da ve dünyanın onlarca bölgesindeki katliamların, insan ve doğa kırımının sorumlusu kapitalizmdir.

BARİŞ İÇİN, KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞI YÜKSELT!

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete